

Chồng Yêu Của Em

Contents

Chồng Yêu Của Em	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	38
25. Chương 25	40
26. Chương 26	41
27. Chương 27	43
28. Chương 28	45
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	51
32. Chương 32	53
33. Chương 33	55
34. Chương 34	56
35. Chương 30	58
36. Chương 31	60
37. Chương 32	62
38. Chương 33	64
39. Chương 34	65
40. Chương 35	67
41. Chương 36	69

42. Chương 37	71
43. Chương 38	73
44. Chương 39	74
45. Chương 40	75
46. Chương 41	77
47. Chương 42	79
48. Chương 43	80
49. Chương 44	82
50. Chương 45	83
51. Chương 46	85
52. Chương 47	87
53. Chương 48	90
54. Chương 49	92
55. Chương 50	94
56. Chương 51	96
57. Chương 52	97
58. Chương 53	100
59. Chương 54	102
60. Chương 55	105
61. Chương 56	107
62. Chương 57	109
63. Chương 58	111
64. Chương 59	113
65. Chương 60	115
66. Chương 61	116
67. Chương 62	119
68. Chương 63	121
69. Chương 64	122
70. Chương 65	125
71. Chương 66	127
72. Chương 67	129
73. Chương 68	130
74. Chương 69	132
75. Chương 70	135
76. Chương 71 End	136

Chồng Yêu Của Em

Giới thiệu

Mười hai năm! Mười hai năm! Hấn, Tần Nghi, một quý công tử tiếng tăm lừng lẫy, vốn tưởng rằng s

1. Chương 1

03 Tháng 4

Vàng dương nhú lên.

Một màu vàng sáng xuyên qua cửa chớp, rót từng giọt mật vàng trên thân thể hai người đang miên man ngủ.

Đột nhiên, ở phía sườn có chút khó chịu.

Àn, phần eo có vẻ nặng quá, tựa hồ như có vật gì đè bên trên.

Kiểm tra, có cái gì đó thô thô? Sờ sờ có xương có thịt? Hả, có điểm giống cánh tay nam nhân.

Phía sau lưng khe động đập, đẩy lên một nguồn nhiệt, ngăn trở động tác của cô.

“Àn...” Một tiếng than khẽ gọi nhẹ gần bên tai, hơi thở nam tính ấm áp nhẹ nhàng vờn bên vành tai cô, thật ấm áp ngọt ngào.

Nếu là sắc nữ nghe được âm thanh thể này (ôi, sắc nữ), tin tưởng rằng tất cả phụ nữ nhất định hai chân nhũn ra, hai mắt long lanh, hận không thể hóa thành nước trong lòng hắn.

Nhưng cô thì không.

Mười mấy năm, cô đối với thanh âm này đã sớm miễn dịch.

Bất quá, giọng nói này. Nhẹ nhàng, ấm áp cứ mãi rên rỉ, cô chắc chắn xác định rằng: Ở trên giường có dị vật tồn tại. Mà dị vật này – hừ hừ, ngoài hắn ra, còn có thể là ai?

Đầu óc hỗn độn, khe hít sâu một hơi, cô theo bản năng nâng chân phải lên, dùng sức đá.

“Oành!”

Lần này, với sự đánh thức không báo trước, thanh âm gọi cảm của nam nhân rốt cục dừng lại.

Thân thể ấm áp tiếp xúc với mặt sàn lạnh như băng, lạnh nóng gặp nhau, kèm theo một cước vừa rồi, thân thể chạm vào vật cứng như thế, té ngã xuống giường, nam nhân chìm trong mộng đẹp nhanh chóng bình tĩnh.

Dụi dụi mắt, nam nhân ngồi dậy, đôi mắt buồn ngủ nheo nheo nhìn lại vị trí của mình, lại ngó nghiêng lên giường, không biết nghĩ gì lại lồm cồm leo lên, tìm một góc chần, chui vào, ôm chặt khối chần còn lại, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Nửa giờ sau.

“Oành!”

Tình cảnh tái hiện.

Mười lăm phút sau.

“Oành!”

....

“Kỳ Kỳ!” Trong một giờ liên tục bị người ấy đá xuống giường, cho dù là kẻ ngọc thể nào cũng hiểu là người ấy cố ý.

Còn nữa, thân thể ngọc ngà kia, không thể ôm ấp. Hừ, không thể chịu được.

Ba chân bốn cẳng đứng lên, hắn không để ý bản thân còn trần như nhộng, đứng trên sàn lạnh lẽo phần nộ kêu lớn.

“Ân?” Đôi mắt kia chậm rãi mở, khuôn mặt xinh đẹp khẽ nhìn hấn, thản nhiên liếc nhìn, còn nòng đậm ác ý.

Bởi vì ngủ không có ngon, tiếng của cô trầm trầm, như phủ sương mù, ngoài ý giận ra, hình như có chút gì đó gợi cảm.

Bị cô nhìn như vậy, khí thế ngút trời vừa rồi của nam nhân như bay biến cả, biến thành con mèo ngay lập tức. Hấn suy sụp hạ mặt, nhẹ đi qua, đáng thương gọi: “Kỳ Kỳ!”

“Làm gì!” Thân thể trên giường định đứng dậy, một trận mệt mỏi ập đến.

Hai cánh tay mềm nhũn, cả người cô vô lực nằm xuống.

Như là nghĩ ra điều gì đó, cô lập tức thủ thân, xóc chấn lên.

Quả nhiên! Trên vai đầy đặc dấu vết kích tình, tất cả loang lổ, nhiều điểm đỏ đậm nhạt khác nhau. Nhìn tên nam nhân kia dám lưu lại trên thân thể mình những vết đó, cô không khỏi giận dữ.

Cơn buồn ngủ biến đi, lửa giận ào tới, mắt phượng lạnh lung đảo qua phía dưới nam nhân.

Chỉ cần liếc mắt một cái, là đủ rồi.

Không cần cô nói chuyện, nam nhân lập tức cảm thấy một trận gió lạnh sống lưng. Không có chăn quấn, hấn nhin không được rùng mình một cái.

Hai tay ôm ngực, cẩn thận lui vài bước, nghĩ rằng đã đủ an toàn.

“Nói, mấy lần?” giọng nói nhẹ nhàng cất lên hỏi, nhưng không khó để nhận ra sự tức giận trong đó.

“Hai... hai lần”. Nam nhân dè dặt nói, cúi đầu không dám nhìn cô.

“Thật sự?” Cô đưa ánh mắt không tin tưởng nhìn hấn, hấn giờ phút này chột dạ, không dám nhìn cô.

Chỉ có tiếng thở dồn dập, khắp phòng đột nhiên khí lạnh ủa đến.

“Ba... ba lần!” nam nhân nhỏ bé đáng thương lại lui vài bước.

“Không lẽ chỉ thế!” Khóe miệng cô cong lên, mắt phượng lóe lên nghi hoặc.

“Bốn lần, thật sự là bốn lần! Thật đấy! Không lừa em!” Nam nhân như bị điện giật, toàn thân co rúm, nhìn vô tội như chú nai con, càng muốn chọc ghẹo thêm. (em đã biết sao anh lại ngủ mê một thế ạ. Ôi!)

Không khác điều nàng nghĩ chút nào.

Nhận được đáp án, cô bĩu môi, miễn cưỡng nói một câu không liên quan: “Làm tôi mệt mỏi”.

“Anh... anh đi chuẩn bị nước!” Nam nhân nghe lời cô, vội vàng nói.

Ào ào, tiếng nước lập tức truyền tới.

“Nam nhân ngu ngốc!” cô thản nhiên phiêu mắt nhìn thân ảnh cao lớn không ngừng bận rộn trong phòng tắm, bĩu môi khinh thường, buồn cười nói.

Nhắm hai mắt lại ngủ bù, trong mắt cô phảng phất một ý cười, không rõ trong đầu đang dự tính gì.

2. Chương 2

Chương 2: Phòng tắm

Không biết qua bao lâu, một đôi bàn tay to lớn vào trong chăn, ôm ngang lấy thân thể mềm mại trên giường.

Một môi, người trên giường kia sớm đã ngủ mê mệt, bị ôm như thế cũng vẫn nhắm mắt im lìm. Chóp mũi ngửi thấy mùi hương quen thuộc, cô vẫn không nhúc nhích, nam nhân liền ôn nhu ôm nàng đặt vào bồn tắm lớn.

Thân thể trần trụi chậm rãi được thấm nước ấm áp, đau nhức trên người nhất thời giảm đi không ít.

“Ân!” Cô rên một tiếng thoải mái.

Tiếng rên rỉ này của mỹ nhân làm da tím trong mắt nam nhân hiện lên, nhiệt lượng như dồn về một chỗ.

Bị kích động quá, hắn vội vàng tiến vào bồn tắm.

Tiếng nước ào ào làm cho cô đang hưởng thụ nước ấm liền mở mắt.

Tà ác nhìn nam nhân, đôi môi khê lạnh lùng hỏi: “Anh làm gì?”

Bị cô ngạo nghễ hỏi vậy, hắn nhất thời ngây ngô không dám lên tiếng lộn xộn. Một chân đứng ngoài bồn tắm, chân thì trong bồn tắm, trọng tâm không tốt cho nên đứng liêu xiêu, lưng lay như muốn đổ.

“Anh... anh .. tắm rửa! Đúng rồi, tắm rửa!” Không dám nhìn tới ánh mắt của cô, hắn cúi đầu vò tóc bứt tai nghĩ lung tung, cuối cùng cũng đưa ra một đáp án xem như hợp lý, hi hi ha ha nói xong, hồng mong lừa dối.

“Chuyện kia, em có biết, đêm qua anh vận động quá nhiều, mồ hôi chảy nhiều, cho nên...”

Hắn còn dám đề cập chuyện đêm qua? Hiện tại cô chân tay rã rời, tất cả là nhờ công lao ai?

Cô lười biếng liếc hắn một cái: “Tôi đói bụng”.

Nam nhân ngẩn người.

“Kỳ Kỳ...” nam nhân ngẩn người, tựa hồ nghĩ muốn ngăn cơn sóng dữ.

“Tôi, đói”. Cô liếc hắn, miệng lặp lại câu nói.

“Kỳ Kỳ!” vẻ mặt nam nhân nhăn nhó cầu xin, âm lượng cũng tăng thêm phần thô lương. Hắn muốn cùng cô, một đôi uyên ương cùng nhau tắm táp!

“Hử?” mỹ nữ sắc mặt trầm xuống, ánh mắt không vui thiêu đốt khuôn ngực hắn, tiếng nói gần như thì thầm:

“Tôi, nói, tôi, đói!”

Nam nhân bị sự tức giận của cô dọa cho chết khiếp, sửng sốt một hồi, không cam lòng đành thối lui, nhặt chiếc khăn lông xoay người đi ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa buồn bã lầm bầm, lầu bầu: “Đói bụng đói bụng, không trực tiếp đi sao cứ kêu anh. Hử, người ta muốn tắm cùng cũng không mời...”

Nói lớn tiếng như vậy có phải là cố ý muốn cho cô nghe thấy không? Một đại nam nhân, có cần lựa chọn phương thức phản đối vậy không? Nghĩ tới đây, khóe miệng cô không kiềm được nhếch lên.

Đột nhiên, cô như nhớ ra điều gì, lớn tiếng gọi hắn lại: “Này, họ Tần”.

“Kỳ Kỳ?” Cô ấy thay đổi chủ ý sao? Lời cô vừa dứt, nam nhân vội vã xoay người lại, đôi mắt hấp háy nhìn cô, hai tay sớm đã chuẩn bị để tới phần thắt lưng, cởi chiếc khăn lông che đi phần quan trọng kia.

Vừa nhìn đã biết hắn suy nghĩ cái gì! Đồ nam nhân nào chỉ toàn tinh trùng...(T_T), mỗi lần hắn đến nơi này, trừ chuyện này ra không nghĩ tới việc gì khác sao? Khóe miệng cong lên, cô lười biếng nằm trong bồn tắm, nhắm mắt, nghiêm mặt hạ lệnh cho hắn: “Trong tủ lạnh có đồ ăn đã nấu, chỉ cần hâm lại thôi”.

“A?” giọng nói nam nhân như dài ra hàng dặm, vẻ mặt buồn bã, thất vọng vô cùng.

“A cái gì mà a? Anh nghĩ tôi gọi anh lại làm gì hả?” người trong bồn tắm liếc mắt trừng trừng vào hắn.

“Anh là vì...” nam nhân trong lòng sớm đã nghĩ tới những giây phút đẹp đẽ của đôi uyên ương trong bồn tắm.

Cô không chút lưu tình nhanh chóng phá bỏ mộng đẹp của hắn: “Đừng nằm mơ! Nhanh làm điểm tâm đi!”

“Anh biết rồi”. Mộng đẹp lần nữa bị phá bỏ, vẻ mặt nam nhân cầu xin, hữu khí vô lực, yếu ớt đi ra khỏi phòng tắm, còn không quên đóng cửa phòng tắm lại.

“Hử! Làm cho ta vừa yêu vừa hận xú nam nhân!”

Trong buồng tắm, một khuôn mặt bình thản giả vờ nhắm mắt ngủ say.

Chỉ là, nếu như cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện khoe miệng cô đang cười khê khàng.

3. Chương 3

Chương 3: Bữa sáng

Nửa giờ sau, Triệu Kỳ mới mặc chiếc áo tắm rộng thùng thình thông thả bước ra.

Trong phòng bếp vốn cũng là phòng khách, một người vẫn còn mặc áo ngủ, trước lại có cái tạp dề hình mèo hello kitty màu hồng phần vô cùng khả ái. Nam nhân đang dốc toàn lực chiến đấu.

Nghe được tiếng bước chân, hắn quay đầu, ngáp một cái không thèm che miệng, sau đó cười nói: “Bữa sáng lập tức xong ngay đây, em ngồi xuống chờ chút nhé”. Nói xong lại quay đầu vào chiến đấu, tình cảnh giống như đã xảy ra rất nhiều lần, hình như hắn mới là chủ nhân của nơi này.

“A”, Triệu Kỳ không chút để ý, tự nhiên kéo cái ghế ngồi ở bàn ăn ra ngồi chờ, không có ý nào là muốn đứng dậy giúp đỡ hắn. Chắc chắn là thế, trong gian phòng bếp bận tới mặt tối mũi này, nam nhân kia không thể nào dám gọi cô giúp đỡ, bởi vì hắn biết cô mà giúp đỡ thì sẽ thế thâm thế nào, ký ức thống khổ ấy chắc vẫn mới mẻ trong đầu hắn.

Năm phút đồng hồ sau, bữa sáng nóng nổi thơm ngào ngạt được dọn lên bàn.

Triệu Kỳ chậm rãi cắn hai miếng bánh mì, nuốt một cái lòng đỏ trứng gà chiên, lại uống chút sữa, sau đó tao nhã rút ra tờ giấy ăn lau miệng, hỏi: “Nói đi, tới chỗ tôi làm gì?”

Nghe được lời cô, nam nhân trong miệng vẫn còn đầy thức ăn, một phen khua loạn xạ. “Kỳ Kỳ, cái gì gọi là làm gì? Em nói gì vậy? Chúng ta đã đính hôn, anh đến nơi này còn cần có lý do sao?”

“Không cần sao?” Đối với hắn khó hiểu kích động, Triệu Kỳ lại càng bình tĩnh im lặng, nàng lặng lẽ lau qua vết bánh mì dính ra trên mặt, đoạn uống một ngụm nước, nhàn nhạt nói: “Vô sự không đăng tam bảo điện (Không có chuyện thì không đến tìm), tôi nhớ rằng mỗi lần đại gia ngài đến chỗ tôi đều có chuyện không tốt”.

“Ách...” Tần Nghị kiên quyết trầm mặc. Cô nói đúng, mỗi lần hắn đến tìm cô đều là có chuyện không tốt đẹp.

“Anh thất tình...” Hắn khê chớp mi mắt, miệng trề ra, cố gắng tạo dáng vẻ đáng thương nhất.

“A” Triệu Kỳ hiểu gật đầu. Đúng rồi, đây là cái cớ hùng hồn nhất mà hắn vẫn dùng.

“Anh thất tình!” Thấy bộ dạng cô, hắn bắt mãn quyết lớn tiếng cường điệu chuyện này một lần nữa.

“Tôi đã biết!” Triệu Kỳ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn nói.

Tần Nghị kiên quyết kích động đi lên. Hắn hung hăng đập búp lên bàn một cái, cốc sữa sánh ra ngoài. “Em... Thái độ của em!”

“Thái độ sao a!” Triệu Kỳ vẫn còn tỉnh táo, bình tĩnh tường thuật sự thật: “Anh có gì mà phải kích động? Chuyện như vậy không phải mỗi một hai tháng đều sẽ đến một lần sao?” (Thất tình có chu kỳ)

Mặt Tần Nghị bỗng chốc vặn vẹo đến khó coi.

“Nhưng...” Hắn dừng một chút, “Lần này không giống”.

“A? Có cái gì không giống?” Triệu Kỳ không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Lần này là... người con gái kia dám đá anh trước”. Tần Nghị không giấu diếm, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra tình hình thực tế.

“Thật ư?” Trong mắt Triệu Kỳ hiện lên một tia kỳ lạ, “Nhưng cũng không phải lần đầu tiên ah!”

...

Tần Nghị không thốt nổi lên lời nữa, yên lặng ngồi xuống, buồn bã, tiếp tục gặm bánh mì.

Triệu Kỳ nhìn hắn, khóe miệng cong lên, mắt phượng long lanh. Cô đẩy ghế đứng lên, vòng đến bên Tần Nghị, đặt hai tay lên đôi vai hắn, thân thiết nói: “Nói đi, rốt cục là không giống cái gì?”

Áp lực vô hình kéo tới! Tần Nghị kiên quyết không nói, nhưng là không thể không nói. Hắn suy đi nghĩ lại, không tình nguyện mới nói: “Được rồi, có chuyện này, có khả năng, trái tim cô ấy là băng giá”.

“Lý do này sao?” Triệu Kỳ dựa dựa lên lưng hắn cười hỏi.

“Cô ấy... cô ấy... cô ấy”. Tần Nghị ấp úng, lắp lửng nói.

“Cô ấy cái gì?” Triệu Kỳ hỏi tới. Cô không vội, thật sự không vội.

“Cô ấy... cô ấy nói anh là gay!” Tần Nghị suy nghĩ hồi lâu, rốt cục lớn tiếng: “Cô ấy còn nói... còn nói...”

“Nói cái gì?” Triệu Kỳ lòng hiếu kỳ bị gợi lên.

“Nói... nói cô ấy không muốn làm bia đỡ đạn cho anh!” Tần Nghị suy sụp nói: “Hơn nữa, cô ấy còn muốn công chúng biết chuyện này!”

“Thật sự?” Triệu Kỳ cười lớn. Hải tử đáng thương, lập tức bị hết mặt mũi.

Nam nhân suýt thổ huyết. “Em còn cười được!”

“Tại sao lại không được cười? Thật là chuyện đáng cười đấy!” Cô tiếp tục che miệng cười ha hả không ngừng.

“Kỳ Kỳ...” Tần Nghị đáng thương mếu máo.

Hừm, lại bộ mặt đáng thương ấy! Một đại nam nhân, hán xấu hổ ư!

Triệu Kỳ im lặng. Cô thu tay lại, đi trở về chỗ ngồi xuống, khoát khoát tay hỏi: “Tốt lắm, tốt lắm, bị người khác coi là gay thì có sao? Đặc biệt hơn người a? Cây ngay không sợ chết đứng, chỉ cần anh không thẹn với lương tâm, anh sợ cái gì?”

“Tại sao anh lại không sợ chứ? Hiện tại, chuyện hươu vượn này nếu bị đồn ra ngoài thì anh sẽ bị một đám đàn ông háo sắc vây quanh”. Tần Nghị tức giận dậm chân.

4. Chương 4

Chương 4: Cứu tinh

“Thật sự a?” Triệu Kỳ đầu tiên không tin mở to mắt, sau đó không khách khí mở rộng tiếng nói, cười ha ha. Chỉ cần nghĩ tới hắn bị một bọn đàn ông vây quanh muốn hôn hắn, cô không nhịn được cười nằm trên ghế lảo đảo lui lui.

“Kỳ Kỳ...” Tần Nghị vừa thẹn vừa giận, bắt giắc quát lên.

“Được rồi, được rồi... Không cười anh”. Triệu Kỳ cười đến chảy nước mắt, cố nén lắm mới dừng lại được. Cô khẽ xoa khóe mắt, phỉ sức hỏi: “Vậy anh tính làm gì bây giờ?”

“Cho nên a, anh mới tới tìm em”. Tần Nghị nói, biểu hiện sự đương nhiên.

“Tìm tôi? Tìm tôi làm cái gì?” Triệu Kỳ không hiểu.

“Tìm em để chứng minh!” Tần Nghị nhìn cô.

“Chứng minh cái gì?” Triệu Kỳ quay lại nhìn hắn.

“Chứng minh anh không phải là gay a!” Tần Nghị đẩy ghế đứng lên, nói xong phẫn uất, “Anh muốn Thanh Thanh biết, anh là một nam nhân chân chính”. (đau ruột với anh này quá.)

“Thanh Thanh?” Nghe được cái tên xa lạ, Triệu Kỳ thoáng chút suy tư, “Ai a? Cái mỹ nhân đá anh đó hả?”

“Không phải?” Tần Nghị trả lời kiên quyết, “Cô ấy tên là Cố Thanh Thanh, là người yêu của tên Hồng”.

“A...” Triệu Kỳ nghĩ là nhớ ra rồi. “Vậy là Hàn Quân Hồng vì Cố Thanh Thanh mà thủ thân 5 năm? Hàn Hồng Quân là người mà anh từng kể là sủng ái em gái đến mức vô pháp vô thiên?”

Chính xác! Tần Nghị vỗ tay. “Chính là cô ấy!”

Giải quyết một vấn đề cũ nhưng lại là một người mới. Triệu Kỳ tò mò hỏi: “Chuyện này có quan hệ gì tới cô ấy?”

“Chuyện như ta đã nói?” Không hỏi hoàn hảo, Triệu Kỳ vừa dứt lời, hỏa khí của Tần Nghị đã nổi lên. Hắn đập bàn ăn bùm bụp, tức giận hét lên, “Không biết cô ấy ngày hôm ấy nghĩ gì gọi anh cùng Hồng đến cùng một lúc, sau đó bắt anh phải thừa nhận, khiến cho Hàn thị trên dưới đều nhất trí là anh và Hồng có chuyện! Sau đó lại không hay ai mồm miệng, một truyền mười, mười truyền trăm, mọi người thêm mắm thêm muối, hiện tại, anh đã trở thành một kẻ đồng tính luyến ái chính hiệu! Ai nấy đều nhìn anh với ánh mắt rất kỳ lạ”.

Dừng lại một chút, hắn thêm một câu: “Đầu tiên thanh minh, anh không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng anh thật sự không phải a!”

Triệu Kỳ không nhịn được cười lại phá lên. Cô cố nén, người rung rung mạnh trên bàn, khẽ nói: “Dừng lại nào, lại nào, bàn ăn, ta với người sau này còn phải ở bên nhau chứ.”

Tần Nghị buồn bực, hắt mếu máo: “Kỳ Kỳ, em không quan tâm anh”.

Triệu Kỳ không nhịn được bĩu môi: “Không quan tâm anh sớm đã đuổi anh ra ngoài, không nghe anh nói nhiều đến thế đâu”.

“Tốt lắm, em mau đi theo anh”. Tần Nghị vội vàng đứng lên lôi cổ tay cô hướng ra cửa.

Triệu Kỳ tránh thoát hắn, bắt tay lại hỏi: “Đi đâu?”

Tần Nghị ngẩng đầu: “Đi gặp Thanh Thanh nói rõ ràng!”

Điều tốt đẹp ngày mai gần ngay trước mắt, hắn sắp đạt được rồi! Vui mừng a! Kích động a!

Triệu Kỳ lui ra phía sau vài bước: “Tôi không đi”.

Tần Nghị đi lên hai bước: “Tại sao?”

“Anh có nhiều hồng phần tri kỷ, tùy tiện tìm một người không được sao?” Triệu Kỳ mở cả hai tay, nhún vai.

Tần Nghị trầm mặc, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ.

Một lúc lâu, hắn mới phun ra vài chữ đứt quãng: “Bọn họ... bọn họ không được!”

Tại sao không được?”

“Ách...” Tần Nghị không nói ra lời, mặt đỏ lên, dứt khoát nói. “Dù sao... Không được là không được”.

“Tại sao tôi thì được?” Triệu Kỳ hỏi tới.

“Bởi vì em là vị hôn thê của anh!” Tần Nghị đáp, kêu gọi sự đồng tình của cô, “Lời em nói là có uy tín nhất”.

“Đã không phải”. Triệu Kỳ cúi đầu nhỏ giọng.

“Hả?” Tần Nghị lông ngóng tay, “Em nói cái gì?”

“A, không có gì”. Triệu Kỳ nhún vai, đi trở về chỗ ngồi, “Tôi không thể đi, tôi không đi được. Gần nhất là do tôi bận. Bảy ngày sau phải giao hàng, thời gian cấp bách”.

“A?” Tần Nghị thất vọng, “Một thời gian, không, một thời gian lâu đến thế, em nhìn không ra sao?”

Triệu Kỳ liếc mắt nhìn hắn: “Anh cứ nói đi?”

Tần Nghị cúi đầu, buồn bã phun ra 2 chữ: “Không được”.

Người này tuyệt đối là theo chủ nghĩa hưởng lạc, nhưng khi có nhiều việc, luôn ưu tiên công việc chính trước. Là một người làm nghề vẽ tranh minh họa, cô không có việc gì làm nhiều, chỉ ngày ngày xem tivi, nghe chuyện phiếm, nhưng khi có công việc thì có thể mấy ngày mấy đêm không ngủ, chúi đầu vào bản thảo, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy cô. Hẳn lúc nào không đến lại đúng lúc này, coi như là hay không may mắn. Nhưng có điều, hẳn cũng đã gặp chút may rồi, nửa đêm canh ba tiến vào phòng người khác, nếu không phải là hẳn thì đã bị một cước của Triệu Kỳ đạp xuống mấy tầng lầu rồi.

5. Chương 5

Chương 5: Hạ đường phu

08 Tháng 4

Nhìn bộ dạng Tần Nghị ủ rũ, cô thầm suy nghĩ, khẽ ho nhẹ một tiếng, dựa lưng lên thành ghế chậm chạp hỏi: “Còn có chuyện khác sao?”

“Không có”. Tần Nghị không cam lòng trả lời.

“Tốt lắm, tôi còn có việc phải làm”. Rốt cục đến phiên cô.

Triệu Kỳ đứng lên, đi tới trước mặt Tần Nghị, ngón tay thon dài trắng nõn xòe ra trước mặt hắn: “Chìa khóa phòng tôi đâu?”

Chìa khóa? Cô ấy muốn làm gì? Tần Nghị thành thật trả lời: “Ổ trong túi áo của anh”.

“Mang tới đây”.

“Làm cái gì?”

Có cần phải nhiều lời như vậy không? Triệu Kỳ cười cười, không buông tha: “Bảo anh cầm đến thì cứ cầm”.

“A”. Tần Nghị cũng không suy nghĩ nhiều, đi tới áo lấy chìa khóa đưa cho cô. “Đây... Để làm gì, em muốn thay khóa mới à?”

“Không phải”. Vừa nhận chìa khóa, Triệu Kỳ liền đáp.

Cô liếc tìm chìa khóa phòng mình rồi gỡ ra, sau đó ném trả lại chòm chìa khóa cho hắn.

Tần Nghị thuận tay bắt lấy, tâm trí như bị lọt vào sương mù: “Vậy chìa khóa em cầm...”

“Tích thu”. Triệu Kỳ cao giọng nói.

Tần Nghị khó hiểu: “Tại sao?”

“Bởi vì quan hệ của chúng ta, đã không thích hợp để anh tới đây nữa”. Triệu Kỳ nhún vai, cho hắn đáp án.

“Quan hệ? Quan hệ gì?” Tần Nghị không hiểu ra sao cả, “Tại sao lại không thích hợp? Chúng ta chẳng phải là vị hôn phu, hôn thê của nhau sao?”

“Không phải từ lâu rồi...” Triệu Kỳ cười cười nói.

“Không phải?” Tần Nghị tròng mắt.

“Không phải ah!” Triệu Kỳ nhìn hắn, yếu mềm nói.

Tần Nghị xoa xoa trán cô. “Kỳ Kỳ, trán em nóng quá rồi”. bởi vì nói quá mau, âm chữ như bị thiêu đốt cả.

Triệu Kỳ tức giận đẩy tay hắn: “Anh mới thế”.

“Kỳ Kỳ!” Tần Nghị cuống quýt gọi, lòng dạ như lửa đốt: “Tại sao em lại nói mê sảng thế?”

“Ai nói mê sảng...?” Tôi nghĩ anh mới cần uống thuốc đi”. Triệu Kỳ tiện tay lấy ra một tờ báo, giao cho hắn, “Nào, giấy trắng mực đen anh nhìn đi”.

Tần Nghị đưa tay nhận tờ báo, trên đó có một đôi nam nữ, cổ họng cứng lại, thiếu chút nữa chết đứng.

“Kỳ Kỳ... cái này.... Cái này là chuyện từ lâu rồi mà”. Lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này, hắn không biết ứng phó thế nào”.

Bộ Phong Tróc Ảnh là tạp chí lá cải, tháng nào ít nhất cũng đưa hắn với một mỹ nhân nào đó lên trang bìa một lần, thật cũng có mà giả cũng có, lâu dần mọi người cũng lấy đó làm thói quen. Những năm gần đây, chưa bao giờ thấy cô ấy nói gì, hắn cũng quên từ lâu, tại sao hôm nay lại đột nhiên nhớ ra mà khởi binh vắn tội chứ?

Triệu Kỳ vừa nhìn, lập tức hiểu hắn nghĩ gì.

“Ai kêu anh nhìn cái này...” Cô đoạt lại tờ báo, ngón tay thon dài chỉ về một chỗ: “Tôi muốn anh nhìn, là cái này”.

“Cái gì?” Tần Nghị nói, nhìn ngây ngô chỗ cô chỉ, sau đó sắc mặt trở nên xấu vô cùng.

Hai phút đồng hồ sau, một giọng nam thê lương vang lên.

“Giải trừ hôn ước? Chuyện khi nào? Tại sao anh là người có liên quan cũng không hề hay biết?”

“Anh tự nhìn sẽ biết. Hơn nữa một tháng trước, chúng ta vẫn còn bàn luận, có thể do quá bận bịu mà chuyện nhỏ này anh quên đi rồi”. Triệu Kỳ nói một cách thần nhiên nhạt nhẽo, tựa như đây là chuyện của ai đó chứ không phải chuyện của mình.

“Làm sao có thể được?” Tần Nghị nổi giận hét lớn, đi qua đi lại trong phòng khách, cầm tờ báo vô tội kia vầy vò, “Việc này là hạnh phúc của cả đời anh, sao anh có thể quên được?”

Triệu Kỳ nhún vai, mỉm cười, không mở miệng.

Tần Nghị đột ngột đứng trước mặt cô, lôi kéo tay, nhìn cô hy vọng: “Kỳ Kỳ, em gạt anh, em nói đùa với anh phải không?”

Triệu Kỳ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, trịnh trọng nói: “Thật xin lỗi, chuyện này tôi không đùa, chúng ta không phải còn nhỏ để đùa cợt”.

Một tia hi vọng tan biến, Tần Nghị không cam lòng.

“Nhưng”. Hắn lúng túng nói, “Sự việc này thật sự anh không nhớ mà!”

“Đã thương lượng rồi”. Triệu Kỳ cười nói.

“Rốt cục chúng ta thương lượng việc này lúc nào? Em nói cho anh biết đi?” Tần Nghị cảm tưởng như đất dưới chân sụp đổ, tại sao? Tại sao giờ hắn mới biết? Hắn không phải là người trong cuộc ư?

“Tôi không biết lúc ấy anh vội vàng điều gì nữa”. Triệu Kỳ nháy mắt mấy cái giả vờ khả ái nói, “Tôi nhớ thời gian là buổi tối hơn tháng trước, hơn tám giờ một chút, tôi điện thoại cho anh, tôi còn nhớ mang máng, lúc điện thoại tôi nghe như có tiếng đàn violon, xem ra anh đang hưởng thụ bữa tối cùng bạn gái dưới ánh nến lãng mạn rồi.

Hơn nữa, anh đối với tôi lúc ấy như muốn cúp máy ngay, tôi mới nói mấy câu, giải trừ hôn ước, anh tùy ý tôi, sau đó liền cúp máy”.

Cô nhìn hắn, nhún vai, vẻ mặt vô tội: “Là anh nói tùy ý tôi, tôi liền tự làm theo bản thân mình”.

6. Chương 6

Chương 6: Hạ đường ký

14 Tháng 4

Ánh nền chập chờn, những tiếng nói nhỏ nhẹ, chập choạng.

Tại tầng cao nhất của quán bar 5 sao, trong phòng VIP xa hoa kiểu Tây Âu, một nam nhân anh tuấn, trong trang phục nhân viên sạch sẽ đi qua đi lại như thoi, tiếng đàn violon dịu dàng, cả phòng ăn như tràn ngập phong tình, tao nhã mê người.

Nhưng là, cảnh tượng tuyệt đẹp này nhanh chóng bị một hồi chuông điện thoại phá bỏ.

Nam nhân lấy từ trong túi áo ra chiếc điện thoại, mở ra nhìn, trong mắt xuất hiện một tia kinh ngạc. Hắn vội vàng rời chỗ ngồi, ấn nút nghe.

“Alô, Kỳ Kỳ”. Nam nhân ôm điện thoại di động, thấp giọng nói.

“Tần Nghị, có chuyện gì vội sao?” Điện thoại truyền ra một hồi trầm thấp, khó phân biệt âm thanh nam hay nữ.

Vội vàng? Nam nhân quay đầu lại bên bàn ăn nhìn bạn gái, lắc đầu: “Không có gì a, em tìm anh?”

“Đúng vậy!” đối phương nhẹ nhàng đáp.

Thật sự tìm hắn? Nam nhân nhíu nhíu mày. “Có chuyện gì sao?”

“Ừm, một chuyện nhỏ thôi”. Tiếng nói càng lúc càng nhạt, không có chút ngập ngừng.

“Việc nhỏ?” Nam nhân càng lúc càng nhăn mặt hơn. Hắn không phải đã từng nói với cô, chỉ không là chuyện sinh tử đại sự, các chuyện khác đều là do cô quyết định toàn bộ hay sao?

“Ách...” đối phương dừng một chút, tựa hồ cảm thấy hắn không được vui. “Tôi quấy rầy anh có phải không? Nếu như thế, xin lỗi, tôi sẽ gọi lại sau cho anh”. Vừa nói, cô như đã cúp điện thoại.

“A... chờ đã”. Nam nhân lên tiếng cắt đứt, “Không có việc gì. Chuyện gì, em nói đi!”

“A” đối phương cũng nhất thời thở dài, “Kỳ thật, cũng không có việc gì, chỉ có chút ý nghĩ riêng, liên quan tới hai chúng ta, cho nên, tôi nghĩ nên nghe ý kiến từ anh”.

Nghe cô nói xong, hắn định mở lời nhưng lại thôi, lại quay đầu nhìn bạn gái, cô ta tựa hồ như cũng không nhận được, liên tiếp nhìn về bên này, nam nhân liền cứng giọng nghiêm khắc một chút: “Rất cực có chuyện gì?”

“Cái này...” đối phương như bị dọa, cả kinh, ấp a ấp úng.

“Thiếu gia, anh nói chuyện với ai thế? Tại sao lại lâu thế? Chờ một chút nữa đồ ăn nguội cả mất!” Thanh âm kiều mỹ vang lên bên tai, không biết mỹ nhân đã đến bên hắn từ khi nào, thân thể uốn éo dựa vào người hắn, đôi tay mềm mại quấn lấy cổ hắn.

“Tần Nghị, ai thế? Bên cạnh anh có người sao?” giọng nói bình tĩnh, có vài phần nghi hoặc.

“Ách...” lưỡng đầu thọ địch, nam nhân lập tức tay chân luống cuống. Hắn một bên tay không chút thương hoa tiếc ngọc đẩy bạn gái ra, một bên dời đi, xoay người trốn ra ngoài, vội vàng giải thích liên tục: “Không có ai, có chuyện hợp hành, anh đang cùng với đồng nghiệp ăn tối...”.

“Đại thiếu, người ta trở thành đồng nghiệp của anh từ lúc nào thế?” cô bạn gái lại bất ngờ lặng lẽ tới sau hắn, khuôn miệng xinh đẹp nói, những ngón tay sơn móng đỏ tươi còn day day châm chọc nghịch ngợm trán hắn.

“Tần Nghị, anh đừng có gạt tôi, cùng bạn gái hưởng bữa tối thì hưởng cho xong đi, tôi sẽ không nói nữa”. tiếng nói từ bên kia điện thoại vẫn bình tĩnh vang lên, hình như chuyện vị hôn phu của mình cùng người con gái khác hẹn hò là chuyện không liên quan đến cô.

“Cái... này...” Nam nhân khuôn mặt cứng đờ, giật giật miệng không nên lời.

“Đại thiếu, rốt cục còn muốn thế nào nữa? Người ta đói bụng quá rồi”. vừa mới tránh được, cô bạn gái lại quần quýt bắt đầu, chu môi xinh đẹp nhỏ nhắn lên, bộ dạng vô cùng khả ái.

“Ách...” lại rơi vào bẫy nữ nhân rồi, nam nhân cứng lại, trong lúc nhất thời không biết làm gì cho phải.

Lúc này, điện thoại lại truyền đến giọng nói có chút vội vàng: “Này, này, Tần Nghị? Tần Nghị? Vẫn còn đó chứ?”

“Ách... Anh đây! Anh!” Nam nhân vội vàng trả lời.

“Chuyện kia của chúng ta...”.

“Cho dù là chuyện gì, em quyết định, anh không có ý kiến”. Nam nhân vội cắt đứt lời cô, “Anh hiện tại bận rộn nhiều việc, có gì chúng ta trò chuyện sau nhé, có được không?” Hai nữ nhân, không thể một lúc đánh cả hai người, phải xử lý từng người, kẻ trước, người sau.

Bên kia điện thoại như đứng im một hồi. Nam nhân cảm giác như trái tim của bản thân như ngừng đập theo.

“Được rồi, chỉ cần anh đồng ý là tốt rồi, tôi không thành vấn đề”. Cuối cùng cô nói khá nhẹ nhàng.

“Không có chuyện gì là tốt rồi”.. trong lòng nam nhân như thả phào, một khối đá lớn rơi ra. Không biết là có chuyện gì xảy ra, hắn cảm giác không ổn, nhưng rốt cục là chuyện gì hắn lại không đoán được.

“Ok, chuyện kia cứ như vậy. Bye bye”. Đối phương cáo biệt không chút dài dòng.

Cái này, khiến hắn lưu luyến không rời nổi.

“Kỳ Kỳ...” hắn kêu lớn, nhưng đáp lại là tiếng tút tút.

“Bye bye”. Hắn nhẹ nhàng nói với chiếc điện thoại.

7. Chương 7

Chương 7: Lừa gạt

“Kỳ Kỳ, em biết rõ chuyện này gọi là lừa gạt!” Biết rõ sự tình tiền căn hậu quả, Tần Nghị tức giận.

“Lừa gạt?” Triệu Kỳ cười, mắt phượng ngả ngớn nhìn về phía hắn, thấy vậy hắn đã kinh hồn bạt vía.

Cô đi lại gần phía hắn, tới bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: “Tôi lừa gạt ai? Tôi lừa gạt anh? Là do anh chỉ lo mỹ nhân bên cạnh, mua vui cho cô ta, chuyện còn lại giao hết trong tay tôi quyết định, hiện tại, vấn đề đã đóng thuyền, anh lại trách tôi?”

“Nhưng lúc ấy em lừa anh!” Tần Nghị lui về phía sau, không quên vót vát, “Em không nói gì lại muốn hủy hôn ước! Nếu như sớm biết chuyện em muốn nói với anh là chuyện này, anh nhất định sẽ lập tức về gấp, nhất định cự tuyệt”.

Suy nghĩ một chút, hắn lại sửa miệng: “Không, không đúng, qua điện thoại, ta sẽ cự tuyệt”.

Triệu Kỳ khẽ cười, cô ôm bụng, ung dung nói: “Ban đầu không phải tốt sao, nếu như không có chuyện gì cấp tốc sinh tử đại sự, đều là do tôi làm chủ à? Hơn nữa, chuyện giải trừ hôn ước, đích thực chỉ là một chuyện nhỏ, liên thể nào lại phải đợi, tôi đã gọi điện thoại hỏi ý anh, là anh nói tùy ý tôi mà”.

“Là do anh không biết chuyện gì!” Tần Nghị xúc động phần nộ kêu lớn, “Hơn nữa, nửa tiếng sau, anh gọi cho em, em lại luôn miệng nói đã giải quyết, mọi chuyện đều tốt. Cái gì là đại tốt hả? Ai là đại tốt ở đây?”

“Là giải quyết xong à”. Triệu Kỳ không ngừng cười, “Cúp điện thoại xong tôi liền nói chuyện với cha tôi, cha lập tức thông báo cho các tòa soạn báo, tất cả đều không quá một khắc. Nửa giờ sau anh gọi điện lại, tôi còn gì để nói? Hơn nữa, việc ấy đích thị là việc tốt, không phải anh cũng đồng ý sao?”

“Đó là bởi vì anh không biết chuyện em muốn nói với anh là chuyện này!” Tần Nghị tiếp tục lớn tiếng, Hắn thừa nhận, khi hắn khẩn cấp vội vã trấn an cô bạn gái về chỗ ngồi, liền lập tức gọi điện thoại cho cô, cô nói không có việc gì, nhưng hắn cảm giác trong đầu có một khối đá lớn rơi xuống. Hắn suy nghĩ một hồi, lại càng thấy kỳ quặc, nhưng hỏi cô, cô không hề nói thêm gì. Hỏi mấy lần không có đáp án, hắn liền vứt bỏ chuyện này sang một bên. Nhưng ai biết...

Hận, càng nghĩ càng hận! Hắn bị lừa, bị lừa thật thâm.

“Không sao cả nữa rồi”. Triệu Kỳ không thêm để ý vẫy vẫy tay: “Đều đã thành sự thật, chúng ta ở đây tranh luận cũng không có nghĩa lý gì, chỉ thêm lãng phí nước bọt thôi, tôi khuyên anh một câu, hãy nhanh chóng đón nhận sự thật đi”.

“Anh không chấp nhận, anh không chấp nhận!” Tần Nghị nũng nịu như trẻ con lớn tiếng kêu la: “Rõ ràng là chuyện của 2 người, dựa vào cái gì mà em một mình quyết định, sau đó chỉ gọi để thông báo cho anh cho xong chuyện? Nếu như tối hôm qua anh không tới tìm em, anh chắc cả đời này cũng không hay biết gì?”

“Đâu thể nào như thế?” Triệu Kỳ cười khê, “Tin tức này báo nào cũng nói, sẽ không ít người nhìn thấy”.

“Đúng vậy, báo...” Tần Nghị nói xong câu này, mới phát giác ra một vấn đề...

“Nói là trên báo có đưa, nhưng số người biết cũng không có nhiều? Hơn một tháng, tại sao lại không nói trong thời gian qua? Nếu muốn giải trừ hôn ước, tại sao không tới thông báo hẳn hoi, lại chỉ đăng báo? Có phải không muốn cho anh thấy?”

Đại ca, anh mới biết được a! Tôi muốn chính là điều này! Những chuyện này đều là có lí do. Nhưng đương nhiên, cô sẽ không nói cho hẳn.

“Cái này, có trách là trách anh”. Triệu Kỳ nhìn hẳn nói.

Tần Nghị một tay chỉ vào mũi mình, khó hiểu: “Trách anh?”

“Đúng vậy”. Triệu Kỳ nghiêm trang nói, “Ban đầu, tòa soạn cho rằng tin này chỉ là tin đồn, họ không tin, nhưng là không hiểu sao có kẻ theo dõi các người, thấy cùng nhau vào khách sạn, cùng hưởng bữa tối dưới nền lung linh, sau đó liền chụp hình ngay, đại khái, nhóm tòa soạn này cho rằng tin chúng ta hủy hôn ước sẽ rất có giá trị! Cho nên, đành phải tìm cách làm cho sự việc nhỏ lại”.

“Kỳ Kỳ, em nói láo! Em chắc chắn là cố ý!” Tần Nghị không chút nghĩ ngợi lên tiếng.

Cô xem hẳn như một thằng ngốc sao! Liền một hồi nói dối hẳn, chỉ có con nít mới tin lời này, dám lừa một đại tổng tài như hẳn sao? Nếu như dựa trên hiểu biết của hẳn về tạp chí Bát quái, bọn họ sẽ kết hợp 2 sự kiện này vào một chỗ: Thiếu gia Tần thị giải trừ hôn ước không quên đi tìm vui, không phải là giết hẳn ư? Nếu rắp tâm làm chuyện này, còn có thể thêm mắm thêm muối, nói linh tinh về Tần thị và Triệu thị, không làm cho huyền não rùm beng chắc chắn không bỏ qua. Chuyện này, rốt cục là sao nữa đây?

8. Chương 8

Chương 8: Nguyên nhân

“Được rồi, là tôi cố ý”. Thấy hẳn giận dữ, Triệu Kỳ hào phóng thừa nhận.

Tần Nghị bị cô dọa cho khiếp sợ: “Là em cố ý sao? Tại sao?”

“Cái gì tại sao?” Triệu Kỳ giả bộ ngu ngơ.

“Tại sao lại muốn giải trừ hôn ước của anh và em? Tại sao lại muốn gạt anh?” Tần Nghị phẫn nộ hỏi, hẳn bị cô làm cho phát điên rồi.

“Không tại sao, tôi chỉ nghĩ muốn sinh con...” Triệu Kỳ nhẹ cười nói.

Tần Nghị sửng sốt: “Sinh con?”

“Đúng vậy!” Triệu Kỳ cười, “Trước mấy tháng, tôi có đi tụ tập cùng mấy bạn hồi trung học, phát hiện ra đám bạn đã kết hôn gần hết, hơn một nửa đã có con! Những người này, đều vô cùng hạnh phúc với đám nhỏ”.

Nói tới đây, ánh mắt cô có vẻ đượm buồn, có vẻ lưỡng lự, “Nhìn lại bản thân, cũng đã hai chín, qua một năm nữa liền ba mươi. Nữ nhân ngoài 30 như quả táo chín, như muốn rụng, hơn nữa, nữ ngoài 30 muốn sinh con thì không tốt, ta không tưởng được tình cảnh nguy hiểm nếu như có chuyện không hay xảy ra, vì chuyện nói dối tong đường”.

Nghe cô nói, trong lòng Tần Nghị lập tức rõ ràng năm phần, nhưng vẫn không nhin được hỏi: “Nhưng... sinh con cùng với việc giải trừ hôn ước có quan hệ gì sao?”

“Quan hệ lớn!” Triệu Kỳ không nghĩ hẳn lại hỏi thế, hẳn chắc đã sớm nghĩ ra, sao vẫn không chịu thừa nhận đáp án, “Lấy tư tưởng của cha mẹ tôi, bọn họ tuyệt đối không chịu nhận đứa con chưa có gia đình mà đã

mang thai, hoặc là con nhận nuôi, cho nên đứa bé của tôi nhất định phải là trong giá thú. Cho nên...” cô mỉm cười, “tôi quyết định trước khi làm điều đó cần phải kết hôn”.

“Vậy thì có liên quan gì tới việc hủy hôn chứ?” Tần Nghị như bị một đòn lớn giáng mạnh, “Em nghĩ muốn kết hôn, chúng ta kết hôn không phải là được rồi sao?” Hần không hiểu, thực sự không hiểu. Bọn họ là hôn phu, hôn thê của nhau, cô ấy muốn kết hôn rồi sinh con cái, vậy thì phải cùng hắn kết hôn, tại sao lại muốn giải trừ hôn ước? Cô ấy làm như vậy, tựa hồ như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược vậy!

“Anh kết hôn cùng tôi ư?” Triệu Kỳ hỏi.

“Phải a, tại sao lại không?” Tần Nghị sảng khoái trả lời. Cùng cô kết hôn là chuyện sớm hay muộn cũng đến, nghe cô nói tuổi tác, hắn mới chợt nhận ra, mình cũng không còn ít tuổi, cho nên, đó cũng là chuyện cần phải làm.

“Bỏ qua đám mỹ nhân kia sao?” Cô lại chăm chú nhìn hắn.

“Chuyện ấy có vấn đề gì?” Tần Nghị đáp. Bọn họ trong lúc quen nhau đến giờ có chuyện gì là chưa phát sinh, đính hôn từ 12 năm trước, hiện tại, chỉ còn thiếu kết hôn để chứng minh mà thôi. Những tính toán của đám nữ nhân khác là gì? Không đủ để gây nên sợ hãi.

“Nhưng tôi không thể tin tưởng được anh”. Vừa có một tia hi vọng, Triệu Kỳ liền lập tức đẩy hắn xuống vực sâu.

“Tại sao?” Tần Nghị giơ tay than trời. Hắn rất buồn bực. buồn bực đến phát điên! Cô không tin hắn! Cô ấy hoàn toàn không tin hắn! Hắn lớn lên khó coi sao? Hắn xuất thân không tốt sao? Hắn được nghìn người công nhận là ông hoàng độc thân, nhiều nữ nhân muốn được mang cái danh Tần phu nhân đều không được, cô thì ngược lại, ngang ngược, còn đích thân đuổi hắn ra khỏi cửa.

“Tính cách của anh không chấp nhận nổi. Có câu tục ngữ nói rằng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Nếu như có gì ăn ngon, anh chắc chắn liều mạng không bỏ qua”. Triệu Kỳ không để ý sắc mặt hắn coi, tiếp tục nói ra nguyên nhân.

Tần Nghị thật đúng thiên tài, hắn mới nghe đã hiểu.

“Em dám so sánh anh với chó!” Hắn điên cuồng hét lên.

Nghe hắn thét lớn, Triệu Kỳ cười một tràng, vẫn không chút lưu tình. “So sánh anh với chó là còn cất nhắc anh rồi! Anh nhìn xem, chó còn trung thành hơn anh nhiều, nhìn lại bản thân mình đi, anh các một hai tháng lại thay đổi một người bạn gái, có đôi khi một tuần hai người cũng có thể, như là thay quần áo vậy?”

“Đó là bởi vì...” Tần Nghị thốt nên bốn chữ, ngay lập tức tự tay bịt miệng lại. Hắn hoảng sợ nhìn xung quanh, hình như suýt nữa nói những điều không nên nói, bí mật kinh thiên động địa như sợ bị phát hiện.

“Bởi vì sao?” Khóe miệng Triệu Kỳ khinh miệt, tà tà cười một tiếng, gặng hỏi hắn.

“Ách... Không có... Không có gì!” Tần Nghị bối rối liều mạng lắc đầu, ánh mắt cụp lại, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Vậy được rồi, anh không muốn nói, coi như ta không có hỏi gì”. Triệu Kỳ nhún vai, không ép hỏi.

Tần Nghị thở dài một hơi. Tâm buông lỏng, trong lòng nổi lên nhiều suy nghĩ.

“Kỳ Kỳ, em nói đi, tại sao lại lén lút giải trừ hôn ước với anh?”

“Đơn giản một câu, tôi phải lập gia đình”. Triệu Kỳ đáp lời hắn.

Tần Nghị ngây ngốc một phút đồng hồ, Sau đó sự trống rỗng xuất hiện.

“Cái gì... cái gì? Em định lập gia đình?”

Có lẽ hắn nên cảm ơn sự may mắn của mình, hệ thống cách âm không tồi lắm, nếu không, trong một giây, nhất định sẽ có một đoàn người tiến tới đập cửa phàn nàn, không chừng, năm phút sau, sẽ có 110 xuất hiện bắt người đi. (Như 113 nước mình í)

“Đúng vậy”. Đã sớm ngờ tới phản ứng của hắn, Triệu Kỳ dễ dàng trả lời, “Chính là sợ phản ứng kịch liệt này nên tôi mới không muốn nói cho anh, nghĩ tìm cơ hội nhưng anh lại nói anh bận quá, cho nên dùng dằng kéo đến tận giờ, Chuyện này xong rồi, tôi có thể an tâm mà kết hôn rồi”.

9. Chương 9

Chương 9. Đại tỷ này.

Sưu tầm

“Là ai? Em phải gả cho ai? Ai dám lấy em? Ai? Rốt cục là ai? Anh sẽ giết hắn!” Tần Nghị phần nộ lớn tiếng rít gào, hận không thể giết chết ngay lập tức tên nam nhân dám gây chuyện phiền toái với vị hôn thê của hắn.

“Lý Hạo”. Bạc môi Triệu Kỳ khẽ mở, nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

“Lý Hạo?” Cuồng nộ trong nháy mắt như đóng băng. Trong mắt Tần Nghị dâng lên sự bất an.

Hắn dè dặt hỏi: “Lý Hạo nào?”

Triệu Kỳ liếc mắt nhìn hắn, “Trên đời này người họ Lý rất nhiều, tên Hạo cũng không thiếu, nhưng người mà cả anh và tôi cùng biết, Họ Lý tên Hạo, chỉ có một người”.

Tần Nghị như sụp đổ, từ từ tiếp đất. Nhưng hắn không chịu thừa nhận, nhất định là nào hắn có vấn đề, là hắn nghe nhầm, hắn nghe nhầm. Hắn mong rằng Triệu Kỳ sẽ nói lại điều này là không phải, bất an hắn hỏi: “Sẽ không... anh không muốn nghĩ tới...”

Không nên a! Ngàn vạn lần không phải là hắn! Trong lòng Tần Nghị như dậy sóng! Hắn nhất định phải chết!

Triệu Kỳ không để cho Tần Nghị do dự có cơ hội, không chút lưu tình đả kích: “Chính là anh ấy!”

“Nhưng hắn là chồng của chị em!” Tần Nghị lập tức kêu lớn.

“Sai rồi! Anh ấy thiếu chút nữa trở thành chồng chị của tôi, đáng tiếc chị ấy bạc mệnh không thể có đám cưới này, cho nên anh ấy không phải là chồng chị ấy”. Triệu Kỳ định thần lại sửa cho đúng vị trí.

Tần Nghị bất mãn bĩu môi. “Còn không phải sao”.

Chuyện này hắn biết. Hai người kia thề non hẹn biển đến với nhau, hôn sự linh đình cũng đã được chuẩn bị, ai ngờ được trước khi bước vào lễ đường hai ngày, cô dâu bị bệnh tim tái phát lúc thử áo cưới, vĩnh viễn ngủ trong gian phòng của mình... Từ đó đến nay, tên họ Lý kia luôn lặng thầm ở trong nhà họ Triệu, ai cũng đối đãi với hắn như con rể. Đến bây giờ, đại tiểu thư nhà Triệu gia đã rời nhân thế sáu năm, hắn cũng không cùng nữ nhân nào kết hôn cả, nói rằng tình yêu đã không còn! Người con gái kia thật sự là một bức tường lớn không thể vượt qua!

“Đương nhiên không phải thế!” Triệu Kỳ thì nghĩ ngược lại với hắn, “Trên hộ tịch không có tên anh ấy. Hơn nữa, nếu như anh ấy có từng là chồng của chị gái tôi cũng không sao cả, mọi chuyện đã qua, hiện tại chỉ cần anh ấy độc thân là ổn rồi. Tại sao anh dám nói rằng anh ấy không xứng với tôi? Từ khi chị cả của tôi mất đi, anh ấy một mực hết lòng vì Triệu thị chúng tôi, anh thấy anh ấy có làm sai chuyện gì không? Anh ấy có cùng ai làm chuyện xấu xa không? Nam nhân như vậy mới là một bậc trượng phu”.

“Anh cũng có thể làm một bậc nam nhi đại trượng phu”. Tần Nghị ưỡn ngực, nói đầy khí phách.

“Nhưng mà tôi không thể tin anh được”. Triệu Kỳ lắc đầu không chút tín nhiệm.

“Em có thể tin tưởng anh!” Tần Nghị sốt ruột, “Anh quản lý công ty rất tốt. Còn những người con gái kia... anh lập tức thông báo với ký giả, đoạn tuyệt mọi quan hệ với bọn họ”.

“Quên đi”. Triệu Kỳ khoát tay, “Phiền phức cho riêng công ty nhà anh là đã quá đủ rồi, nếu liên quan đến công ty nhà tôi mà anh không đem đến phiền toái thì có mà là lạ! Hơn nữa, tôi nghĩ việc anh muốn thay đổi hình tượng cũng không thể thành công trong một sớm một chiều được. Huống hồ anh xưa nay vẫn thế,

hình tượng công tử phong lưu đa tình những năm qua, đám đàn bà con gái kia, sẽ không dễ dàng buông tha anh đâu”.

Vừa nói, cô vừa thân mật vỗ vai hắn, hảo tâm đề nghị: “Cho nên, tôi khuyên anh nên chấp nhận thực tế đi! Nếu trong lòng khó chịu, hãy tìm một mỹ nhân đến, nhờ cô ta an ủi, sẽ hiệu quả lắm đây!”

“Không muốn như thế!” Tần Nghị meo máo, hắn chỉ muốn cô, chỉ một mình cô mà thôi, cho tới giờ, hắn chỉ muốn một mình cô.

Triệu Kỳ nhún vai, “Cho dù nói gì đi chẳng nữa, chuyện đã định rồi, không lâu nữa, cha tôi sẽ tuyên bố ra bên ngoài tôi cùng Lý đại ca kết hôn”.

“Anh không chấp nhận, anh tuyệt đối không chấp nhận!” Tần Nghị phát cáu lên.

Triệu Kỳ nói thản nhiên tựa như chuyện này không liên quan: “Việc của anh, chúng ta sớm đã không quan hệ...”

“Kỳ Kỳ!” Tần Nghị như sắp khóc.

Ánh mắt Triệu Kỳ chợt lóe, định nói gì đó. Đang lúc ấy thì có tiếng chuông trong phòng vang lên “đing đing”

Ngay sau đó, một giọng nữ ngọt ngào truyền đến: “Bây giờ là mười giờ sáng”.

Nghe đồng hồ báo giờ, sắc mặt cả 2 người đều thay đổi.

Triệu Kỳ lập tức thay đổi sắc mặt, xoay người bỏ đi. Vừa đi, cô vừa nói: “Anh cần phải đi”.

“Kỳ Kỳ!” Tần Nghị quyết theo sát, cuống quýt gọi.

Triệu Kỳ không để ý tới hắn, vừa đi vừa nói: “Đã đến giờ, tôi phải trở lại phòng vẽ tranh. Anh muốn lưu lại tới khi nào cứ việc lưu lại, chỉ có một việc, không được quấy rầy tôi, không được nhúc nhích, còn nữa, nhớ khóa cửa”.

Tần Nghị đứng sau lưng nàng, nói giọng đáng thương: “Kỳ Kỳ, đây là chuyện...”.

Triệu Kỳ đi phía trước làm ngơ lời hắn, cô thuận tay đẩy cửa phòng bếp đi vào một phòng nhỏ, đi vào, thuận tay đóng cửa, sau đó, khẽ vươn vai, thật sự là mệt mỏi.

10. Chương 10

“Hong, cậu thử nghĩ xem, cô ấy bỗng nhiên giải trừ hôn ước với tớ, còn muốn cùng Lý Hạo kết hôn! Hắn là chồng của chị gái cô ấy à! Bọn họ làm như vậy, thật ra thế nào? Địa vị của Tần gia thì sao? Bọn họ có nghĩ qua cảm xúc của tớ không? Cô ấy là vị hôn thê của tớ! Mười hai năm qua, cô ấy tưởng là chuyện đùa sao? Cô ấy... cô ấy còn so sánh tớ với chó! Không, không đúng, cô ấy nói tớ ngay cả chó cũng không bằng! Tại sao, tại sao, tại sao? Hong, cậu nói xem tại sao?...”.

Giữa giờ nghỉ trưa, tầng cao nhất của Hàn thị truyền ra một trận giận dữ điên cuồng của nam nhân, hắn điên cuồng gào rít.

Ngay sau đó, “thình thịch!” tựa hồ là một cú đấm.

Tiếp xuống, “A” . một tiếng hét thảm thiết.

Bên trong phòng làm việc của sếp tổng, một nam nhân đang ôm đầu, ánh nhìn bi thảm về phía bằng hữu tốt nhất của mình, vô tội hỏi: “Hong, tại sao đánh tớ?”

Hàn Quân Hồng hung tợn trừng mắt liếc nhìn hắn, thấp giọng quát: “Cậu đáng chết có biết không? Thanh Thanh đang nghỉ trưa! Cậu dám lớn giọng đánh thức cô ấy xem tớ có đóng gói cậu ném ra khỏi Hàn Thị, cả đời này không bước chân được vào đây nữa không?”

Tần Nghị ôm mặt, méu máo: “Hong, đồ trọng sắc khinh bạn!” Nhìn thấy huynh đệ thân thiết làm thế, hần thất hồn lạc phách, chẳng lẽ hần không thể nói mấy câu an ủi dễ nghe cho tâm hồn đang bị tổn thương của mình sao? Lại còn ném đá xuống giếng, không chút quan tâm hần, thật sự là tổn hại thêm.

Hàn Hồng Quân tức giận liếc mắt: “Cậu nói thừa! Thanh Thanh là người tớ cả đời mới tìm được, cậu ... tên bạn xấu xa có thể sánh với cô ấy sao?”

“Thanh Thanh so với tớ còn hơn ư? A... Không đúng, là tớ không thể so với Thanh Thanh về sự quan trọng ư? Cũng không đúng... được được, chẳng lẽ trong lòng cậu, tớ và Thanh Thanh không hề quan trọng như nhau ư? Cậu có phải huynh đệ của tớ nữa không?” Bị đả kích tới mức não ngất đi, nam nhân luống cuống nói, rồi lại bĩu môi lắc đầu, nụ cười gượng gạo mặt mũi.

Hàn Hồng Quân ẩn tình nhìn người yêu đang nghỉ ngơi, không quay đầu lại miễn cưỡng trả lời hần: “Cậu họ Tần, tôi họ Hàn, chúng ta là anh em ư?”

Tần Nghị sững sốt, lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi gào thét: “Hong... Cậu... cậu... được. Xem như cậu lợi hại”.

Hàn Hồng Quân quay đầu, neho mắt lại, trơ mắt nhìn hần, nắm chặt tay lại run nhẹ. Hần kiểm chế được bản thân, nhưng sợ lúc này mình không nhịn được sẽ thuận tay ném hết giấy tờ văn kiện vào đầu Tần Nghị, cho hần ngủ tới sáng của một ngày nào đó xa xôi, thậm chí mất trí nhớ là tốt nhất. Hoặc là nhét ngay giấy báo vào cái miệng đang lải nhải của hần. Nhưng là, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thân hơn bằng hữu, hần nhịn!

“Cậu cứ nói, cậu cứ nói, tớ có gì không đúng? Những nữ nhân này tớ không đi trêu chọc, là tự họ mò đến! Nói nữa, tớ có làm chuyện gì đâu! Tại sao chỉ vì chuyện này mà cô ấy phán tớ án tử hình...?” Thấy bạn bè trầm mặc, nam nhân không chịu nổi cô đơn lại bắt đầu bực tức đầy bụng, cổ họng như không có dấu hiệu ngừng nghỉ.

Thật sự là không nhịn được nữa! Trên trán Hàn Hồng Quân gân xanh nổi lên, hần không nhịn được hỏi: “Cậu nói xong chưa?”

“Chưa!” Không nhận thấy sự thay đổi, Tần Nghị khoát tay, tiếp tục chém đinh chặt sắt: “Cậu cứ chờ tớ, tớ còn rất nhiều lời muốn nói, tớ rất tức giận!”

“Hảo, hảo!” Hàn Hồng Quân liên tục khen hảo, không ngừng gật đầu. Hần đi qua đi lại, mở cửa phòng làm việc, sau đó đi tới sau lưng Tần Nghị, thấp giọng nói: “Vậy cậu từ từ thở đã, trước hết nghe tớ nói một câu”.

Tần Nghị không nghi ngờ hần, rửa tai lắng nghe: “Nói gì?”

Hàn Hồng Quân ghé sát môi vào tai Tần Nghị, hai tay tạo thành cái loa, xác định 95% âm thanh sẽ truyền đến tai hần mà không làm phiền ai cả, sau đó gia tăng âm lượng, nói ngay từ đầu những lời hần định nói: “Cậu, còn công việc!”

Sau đó, hần đá một cước lên mông Tần Nghị: “Phiền chết đi, cậu cút ra ngoài cho tớ! Không bình phục lại bình thường thì đừng xuất hiện trước mặt tớ!”

Tần Nghị với hình tượng thất tha thất thểu đi ra từ phòng Boss xuất hiện trước mắt bao người. Ngay sau đó, cửa phòng làm việc đóng rầm sau lưng hần.

Ngay lập tức, hần quay đầu lại: “Hong? Hàn Hồng Quân? Mở cửa! Cậu mở cửa cho tớ! Mở cửa!”

Lúc này, một hồi chuông dễ nghe vang lên, điện thoại di động rung. Hần lấy điện thoại ra, nhấn phím nghe, lập tức một tràng cảnh cáo ập xuống:

“Họ Tần kia, tôi cảnh cáo cậu, đừng gõ cửa nữa! Tôi cho cậu hay, Thanh Thanh đang ngủ? Dám gõ cửa nữa cậu tin hay không tôi lập tức mở cửa hành hung khiến cậu không còn mặt mũi nào với mọi người nữa? Cậu làm loạn chỗ này như thế còn muốn gì nữa...”

“Chuyện gì a?” điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng trầm trầm.

“Anh đang nói chuyện điện thoại với ai thế? Sao kích động vậy,” giọng thiếu nữ vang lên, còn đang ngái ngủ.

Tiếng nam nhân trong điện thoại đột nhiên ôn nhu, khiến nam nhân ngoài cửa toàn thân nổi da gà, thiếu chút rụng rời. “Không, không có ai, một tên thần kinh, làm phiền anh, anh không nhận được đã mắng hắn, không có việc gì. Ngoan, ngủ thêm chút đi, thời gian hãy còn nhiều...”

Tên này... dám mắng hắn là thần kinh.

A! Nghe vợ chồng son thân mặt khăng khít đối thoại, Tần Nghị cảm thấy cô độc vô cùng, xung quanh nháy mắt biến thành gió lạnh, thổi vào hắn đang phát run lên.

Cắt điện thoại đi, hắn xoa xoa cái mông bị đá, đi vào thang máy, rồi

11. Chương 11

Anh xứng đáng! Anh xứng đáng! Anh xứng đáng!

Một tuần lễ nay, ba chữ này hắn nghe không biết bao nhiêu lần.

Ngồi xổm một góc tường, Tần Nghị yên lặng suy nghĩ nghiêm túc vấn đề: Hắn làm sao lại để mọi người đối xử như thế? Tại sao mọi người nghe hắn than thở lại không hề thấy hắn đáng thương, ngược lại đều hả hê quở trách hắn, trước sau không quên một câu – người xứng đáng! Thật sự ngay trước kia hắn vô tâm nhường nào cũng không đến nỗi bị đối xử như thế chứ!

Ai! Tường đồ thì mọi người cùng đẩy, họa vô đơn chí, người không may sau này rồi sẽ gặp điều tốt hơn, trong lòng hắn thầm than khóc.

Leng keng!

Cách đó không xa cửa thang máy chậm rãi mở ra, một người mặc áo sơ mi rộng, quần bò bó sát người, mái tóc buông dài, mang một cái túi thật to bước ra.

Đi vài bước, liếc mắt đến cái đồng đang ngồi một góc. Cô mở to hai mắt nhìn, rốt cục nhận ra, nước mắt sớm ngập trong mắt.

Mang theo vài phần kinh ngạc, cô đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm trước mặt hắn, hỏi: “Lão đại, sao anh lại ở chỗ này?”

Lão đại? Gọi hắn là lão đại à? Trong trí nhớ, tựa hồ có một người nhất mực gọi hắn như thế.

Tần Nghị mông lung suy nghĩ, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt từ từ định dạng lại người thiếu nữ này. Sau đó, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

“Tiểu quỷ, em tới đây làm gì?” Hắn xốc lại tinh thần hỏi ngược lại thiếu nữ.

Thiếu nữ đứng lên, “Hôm nay trường học được nghỉ, nhị ca muốn ra ngoài, em tới giúp chị ấy”.

“Kỳ Kỳ hôm nay ra ngoài? Em biết?” Tần Nghị trở mắt nhìn cô gái!

Thiếu nữ cúi mắt nhìn hắn, lấy giọng tự nhiên nói: “Biết à! Tự nhiên nhị ca thông qua em”.

“Cô ấy cho em gặp sao?” Tần Nghị không thể tin vào tai mình. Một tuần trước Triệu Kỳ rời đi, hắn liền đi tới Triệu gia nói chuyện, Triệu thị nói cô ấy bế quan, không biết bao giờ mới ra ngoài. Gọi điện thoại cho tiểu đệ của Triệu gia, hắn nói không biết. Thế mà cô ấy lại nói cho cô bé này! Chỉ nói riêng cho 1 người!

Thiếu nữ bĩu môi, nhìn biểu hiện của hắn, “Đúng vậy, có gì kỳ kỳ sao? Em cùng nhị ca mỗi ngày đều trò chuyện ít nhất một lần, bao gồm cả chuyện bế quan, đảm bảo rằng chị ấy vẫn bình an. Mỗi lần bế quan em đều đến, đồ trong tủ lạnh dự trữ cũng là do em chuẩn bị à”.

Cô gái nhìn Tần Nghị, như nhớ ra gì đó, tò mò hỏi: “Lão đại, anh ở đây làm gì? Em nhớ rằng anh cùng nhị ca giải trừ hôn ước sao? Nhị ca nói cho em rằng chị ấy đã nói hết với anh mọi thứ rồi”.

Tần Nghị nhảy dựng lên, thất thanh kêu: “Chuyện này... em cũng biết sao?”

“Biết chứ!” Thiếu nữ chuẩn bị bước đi, “Em còn biết chị ấy tính toán cùng anh cả kết hôn cơ! Tất cả đã được trừ bị hết, chắc là lúc đính hôn không còn xa nữa!”

“Em xem ở báo à?” Tần Nghị hỏi. Đây là điều duy nhất hắn nghĩ ra được lúc này.

“Không có. Em học đã bận muốn chết, làm gì có thời gian mà đọc báo giấy!” Thiếu nữ trả lời, vội vã chạy đi.

“A...” Tần Nghị nhảy dựng lên.

Đến cửa lớn, thiếu nữ để đồ xuống, quay đầu lại hất mái tóc dài, mặt mày kiêu ngạo hưng phấn nói: “A, quên, chuyện giải trừ hôn ước, em với chị ấy còn có thể thương lượng được, còn chuyện chị ấy mà kết hôn với anh cả, sợ rằng nếu không mau sẽ là mãi mãi”.

....

Tần Nghị cảm thấy trời giáng ình một cú, thiếu chút nữa thì thân thể vỡ nát!

Hắn ức chế, nội tâm phần nộ, hét lớn một tiếng: “Tần Mặc!”

Bị gọi tên lớn như thế, thiếu nữ chấn động, bỏ đồ trong tay đứng vững, tay phải để lên đầu, lớn tiếng trả lời: “Đến!”

Bộ dạng của cô không làm cho Tần Nghị cười ra tiếng. Hắn đi qua, sắc mặt cứng ngắc nhìn thiếu nữ đã từng lớn lên cùng mình, trong lòng không hiểu giờ phút này là cảm giác thất bại hay phần nộ đây.

(Mọi ng có thể thấy khó hiểu khi Mặc Mặc gọi Triệu Kỳ là nhị ca, tuy nhiên càng đọc về sau sẽ hiểu rõ. ^____^)

12. Chương 12

Hai người lẳng lặng đứng cạnh nhau, mỗi người có một nỗi lòng tâm sự riêng, yên lặng trong mười giây đồng hồ. Sau đó, thiếu nữ quay đầu, nháy nháy mắt, khuôn mặt khả ái sáng rực nụ cười, giả bộ vô tội: “Lão đại, anh lớn tiếng gọi làm cái gì vậy?”

“Em còn hỏi là anh muốn nói gì? Em còn muốn làm sao?” Tần Nghị đi qua đi lại trong thang máy như đã thú, sàn nhà bị đe dọa dữ dội.

Thiếu nữ mỉm cười nhìn hắn, chậm rãi đợi hắn nói.

Tiểu nha đầu này, lại còn cười a! Bây giờ còn cư nhiên không biết đường hỏi cái! Tần Nghị nghiêng rằng, hắn chỉ muốn cần cho tiểu nha đầu hay gay chuyện này một trận.

Cần...? Cần...? Hắn ngẩn ra.

Trời ạ, hắn đang suy nghĩ cái gì vậy? Thật sự mình giống như chó sao? Có khả năng cô ấy nói hắn là chó cũng không bằng...

A...a a.a.a.a.a.a!

Tần Nghị ngửa mặt lên trời nghĩ muốn tức chết! Hắn bị những người này chọc cho phát điên lên mất! Tay bắt giắc nắm chặt, buông lỏng, rồi lại xiết chặt, hít vào thở ra điều hòa thân thể, hồi sau mới cảm giác được bình tĩnh.

Thiếu nữ tựa hồ như không biết rõ hiện tại, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa hỏi hắn: “Lão đại, anh giận à? Sao thế?”

Đừng! Vừa mới hạ hỏa được vài giây đã lại bị thổi bùng lại.

Hắn muốn giết người mất rồi!

“Tần Mặc, anh là anh của em! Là anh của em! Cùng một cha một mẹ đấy!” Hắn hét to bên tai nhắc nhở nàng.

Có đứa em như cô ư? Sao ngày thường chả bao giờ thấy hắn nói thế, có khả năng là hắn muốn có sự hỗ trợ trong chuyện này. Nghĩ lại, hắn không nên nhờ tên tiểu nha đầu lưu manh này, sẽ tai họa mất thôi!

Lão đại a!!! Anh không thể để yên mọi chuyện được sao! Thiếu nữ bất đắc dĩ thở dài.

Nhìn bộ mặt biểu lộ phong phú của hần, cô sớm đã hiểu ra hần nghĩ gì. Thiếu nữ hướng người quay đi. Mười mấy năm nay, đầu óc hần vẫn đơn giản thế, có mệt không? Hần mệt, cô cũng mệt.

Cô nhếch miệng cười: “Cái này... em biết a”.

Sau đó, cô bối rối, thấp giọng than thở một câu, “Nếu như có thể, em hi vọng cái này không phải sự thật”.

Tần Nghị hận không thể hủy đi thính giác chính bản thân mình! Hần suýt nữa bị một câu nói của cô em gái làm cho bất tỉnh. Nheo mắt lại, sắc mặt xanh mét tới gần cô gái, lớn tiếng quát: “Em có thái độ gì?”

Thiếu nữ nhún vai, thần thái, điệu bộ giống y như Triệu Kỳ: “Thái độ này”.

Tần Nghị cảm giác được trái tim hần không cung cấp đủ máu cho cơ thể. Thậm chí đang tụt dần máu, máu đang tụ dần trong cổ họng, chờ hần thổ ra, sau đó chết vì thiếu máu. Hần cắn chặt răng cố không trào máu, thật sự xấu hổ quá rồi.

Sắc mặt hần tối đen, xóc cổ áo cô, trầm trọng nói: “Nói! Em giật dây anh cùng Kỳ Kỳ giải trừ hôn ước, rốt cục có mục đích gì?”

Thiếu nữ không chút sợ hãi, nhìn thẳng hần, gần từng tiếng: “Anh xứng đáng như thế!”

Khỉ thật, lại là 3 chữ, anh xứng đáng! Tần Nghị thật sự muốn đánh người, nhưng xét thấy đối phương là con gái, lại là em gái ruột của mình, bảo bối a! Nếu đụng vào tiểu nha đầu này, hần chết không có chỗ chôn thân, cho nên, chỉ có Nhẫn.

“Em đừng có nói với anh 3 chữ ấy nữa!” Hần chỉ có thể vô dụng gào thét.

Thiếu nữ nhìn hần, thành tâm hỏi: “Ba chữ gì, mới vừa rồi em nói 5 chữ mà anh”.

“Em...” Tần Nghị run run. Tại sao, tại sao toàn bộ người trong thiên hạ lại đối nghịch với hần? Lúc này, cả một tiểu quỷ nhỏ cũng không buông tha cho hần a!

Tần Nghị tựa hồ không thở nổi nữa rồi, thiếu nữ lười biếng đợi hần điều hòa cơ thể. Cô xoay người, lấy chìa khóa mở cửa đi vào nhà.

Tần Nghị ở sau lưng, hai mắt trừng trừng nhìn vào chùm chìa khóa trong cái túi nhỏ.

“Tiểu nha đầu, em có chìa khóa nhà Kỳ Kỳ?” Hần hỏi.

“Có a!” Thiếu nữ cười ha ha, mang túi đặt lên bàn ở phòng khác, sau đó mở tủ lạnh ra, cho đồ ăn vào cái tủ rộng tuếch, mặc kệ người đứng sau lưng đang trở mắt nhìn, cô vẫn làm việc của mình, “Có gì lạ đâu? Chị ấy chuyển nhà xong liền cho em một cái mà”.

....

Tần Nghị hít một ngụm khí lạnh.

Không công bằng! Khác biệt đãi ngộ! Trong lòng hần trống đánh ầm ầm.

Chìa khóa của hần là do hần canh ở cửa nhà cô nhiều lần, không nhẽo mãi cô mới cho hần một chiếc.

Mà hần lại bị tịch thu đã một tuần rồi, thế mà tiểu nha đầu vẫn ung dung được cầm trong tay a.

Ý tứ gì đây? Nói rõ đi.

Hần cảm thấy như bản thân bị bạn bè xa lánh rồi ư? Hần rốt cục đã làm gì có lỗi với thiên hạ mà bọn họ lại đối xử với hần như thế? Hần không phục! Hần muốn biết lí do.

13. Chương 13

Bang bang bang, căn phòng nhỏ gần phòng bếp liên tiếp truyền đến tiếng nổ kì dị.

Trong phòng khách hai người liếc nhau, thiếu nữ lập tức đi nhanh chóng tới nơi có âm thanh nổ ra, Tần Nghị theo sát phía sau.

Dè dặt đẩy cửa phòng ra, hai người lập tức cảm thấy một hồi âm trầm kinh khủng, hơi khó chịu phả vào mặt.

Trong vòm hắc ám một mảng, có vài tia sáng xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào. Ánh sáng yếu ớt bày mọi thứ trong phòng trước mắt hai người bừa bộn không chịu nổi: trong căn phòng chưa đến mười mét vuông, để một cái bàn siêu lớn. Trên bàn để đầy giấy vẽ cùng dụng cụ vẽ tranh, máy tính âm u phát sáng, trên mặt đất cũng tràn đầy phế liệu, thượng vàng hạ cám. Đưa mắt có thể đoán được, trong phòng không thể nào có không gian cho con người hoạt động.

Trong phòng đen tối dị thường, có không khí quỷ dị.

Đột nhiên có tiếng “a”.

Một tiếng cực nhỏ vang lên, phía trước cửa sổ của bàn lớn có một điểm di động.

Nhảy cảm thấy điểm này, Tần Nghị cảm thấy mồ hôi lạnh đầy sống lưng.

Nháy nháy mắt, hắn cố gắng vuốt mắt, nhìn lại, tất cả như thường.

Bản thân hắn muốn rằng giây phút rồi mình chỉ là hoa mắt mà thôi.

Có thể lúc này hắn mới bình tâm xuống, bên cạnh bàn có một khuôn mặt yếu ớt thò ra, không khí vốn đã u ám khiến ặt cô tái nhợt, hình thành một hiệu quả vô cùng khủng bố thị giác.

Mọi người ấy khẽ run rẩy, phát ra tiếng như quỷ mị: “Là Mặc Mặc hả em”.

Tần Nghị cảm thấy: thâm sơn lão quỷ đã viếng thăm nơi này.

Hơi lạnh từ sau lưng hắn tràn đến tận xương tủy, toàn thân lạnh lẽo từ đầu đến chân, dựng cả tóc gáy lên, hai chân run rẩy, da đầu cũng như rùng rùng mồ hôi.

Thiếu nữ tựa hồ như chuyện này quen thuộc vẫn thường xảy ra, cô ngựa quen đường cũ vòng qua vòng lại chững ngại, mở rèm cửa sổ, nâng cả cánh cửa lên, mời không khí mát mẻ đi vào. Sau đó, cô đi tới bên cạnh người kia, ngồi xổm xuống, ôm đầu cô ấy, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt, nhẹ giọng đáp: “Nhị ca, là em. Đã đến giờ, chị nên xuất quan”.

“A, xuất quan?” Người kia gượng gạo đáp, mắt đã có bóng thâm, trong mắt hắn lên tơ máu. Cùng lúc đó, tầm mắt đó như sáng bừng lên.

“Vâng, xuất quan”. Thiếu nữ nhìn cô, bình tĩnh nói.

“Thật tốt quá”. Người ấy đột nhiên hô to một tiếng, khiến Tần Nghị hoảng hốt. Tuy nhiên, vừa mới dứt lời, miệng cô lập tức ngáp, mắt vô thức nhắm lại, vô lực gục vào thiếu nữ, yên tâm ngủ ngon lành.

Tần Nghị nhìn cảnh này, trong lòng tràn ngập những cảm xúc khó diễn tả, hắn chưa gặp chuyện này bao giờ.

Người này, ... là Triệu Kỳ sao? Thật là Triệu Kỳ sao? Hắn luôn bị ấn tượng với hình ảnh cao quý, thanh nhã, lãnh đạm của nàng.

Giờ khắc này, hắn không thể không thừa nhận, cho dù đã ở chung một chỗ 12 năm, hắn đối với chính vị hôn thê của mình vẫn còn chưa hiểu hết. Chuyện này của Triệu Kỳ hắn chưa từng nhìn qua.

Thiếu nữ vất vả ôm người này ra ngoài, một toát đầy mồ hôi. Vừa quay đầu lại, lại phát hiện ca ca của mình ngơ ngác đứng cạnh cửa, một chút thiện ý hỗ trợ cũng không có, lập tức phát hỏa, trong nháy mắt quên đi vào rồi hắn mới hung hăng, há miệng kêu lớn: “Lão đại, anh vẫn còn đứng đó làm gì hả? Mau tới giúp em nâng chị ra ngoài đi”.

“A...hả.?” Tần Nghị hoàn hồn, đưa tay lên bật đèn.

Thiếu nữ vội vàng đứng lên ngăn cản, “Đừng! Đột nhiên bật đèn như thế, mắt chị ấy sẽ bị chói không chịu nổi”.

“À”. Tần Nghi vội lui tay về, mò mẫm trong gian phòng tối, nhận lấy người từ trong tay cô em, ôm Kỳ Kỳ vào ngực.

Một người chỉ huy, hai người cẩn thận mang người con gái ấy ra ghế salon ở phòng khách đặt xuống.

Sau đó, Tần Mặc vội vàng trở lại bên cánh cửa tủ lạnh quên đóng xếp đồ, lấy ra vài cái, đi vào phòng bếp một hồi. Lúc cô bé ra thì mang theo một chén sữa cùng một chút chocolate.

Cô đi tới bên salon, đưa mắt nhìn bảo Tần Nghi tránh ra, nhẹ nhàng lay Triệu Kỳ đang mê man ngủ: “Nhị ca a, đừng ngủ, ăn chút gì đã nào”.

Phải đến 5 phút mới có chút động tĩnh lại, Triệu Kỳ như mất hết sinh lực, cố thều thào: “Yên nào, van em đây, để chị ngủ một lúc! Chị chết mất! Chị đã 48 tiếng không chớp mắt rồi”.

“Không được”. Tần Mặc nghiêm nghị cự tuyệt, cô vòng ra sau lưng Triệu Kỳ lấy một chiếc đệm đỡ lưng, bản thân mình dựa vào ghế rồi đặt Triệu Kỳ gối đầu lên đùi mình, bóc một miếng chocolate đưa đến bên miệng cô ấy, ôn nhu nói: “Nào, ăn chút chocolate bổ sung năng lượng”.

Người kia gối đầu lên đùi Tần Mặc, thuận miệng há ra, nuốt một miếng chocolate mà cô đưa. Ăn xong, Tần Mặc lại đưa sữa lên cho cô uống. Trong quá trình này, Triệu Kỳ vẫn hoàn toàn nhắm mắt.

14. Chương 14

Thiếu nữ đỡ Triệu Kỳ lên: “Nhị ca, đi tắm rửa thôi, tắm xong sẽ ăn cơm thật no, sau đó rồi ngủ cũng chưa muộn”.

“Ừm”. Người kia nhú nhú mày lại, nhưng cũng đã gật đầu, dưới sự giúp đỡ của cô gái, hai người đi tới phòng tắm.

Đến cửa phòng tắm, thiếu nữ tựa hồ nhớ ra còn một nam nhân suýt bị lãng quên trong phòng khách. Vì vậy, cô quay đầu lại, đến bên người đang bị bất động cạnh chiếc salon, hẩn sắp hóa thành tượng thạch ẩm: “Lão đại, anh còn lo lắng gì chứ? Mau nấu cơm đi nha”.

Tần Nghi liên tục nhận đả kích, tinh thần không thể nhanh chóng hồi phục lại được. Đợi thiếu nữ kêu vài lần, hẩn mới quay đầu chậm chạp nhìn về phía cô, nghi hoặc chỉ vào chính mình: “gọi anh đi làm cơm?”

“Đúng vậy!” Thiếu nữ mở to ánh mắt nhìn hẩn, “em giúp chị ấy tắm tấp, anh chuẩn bị cơm chiều, phải tiết kiệm thời gian, không phải rất công bằng sao?”

“Công bằng? Cái gì công bằng?” Tần Nghi thấy quyết định đây thật bất công, hẩn bất mãn: “Tại sao không phải là em nấu cơm, ta giúp Kỳ Kỳ tắm?”

“Bởi vì mỗi lần em tới nay này đều là giúp nhị ca tắm rửa, sau đó nấu cơm. Nhưng hôm nay anh cũng đến, không làm được sao?” Thiếu nữ tức giận nhìn hẩn nói.

“Vậy em làm cơm đi, anh giúp Kỳ Kỳ tắm”. Tần Nghi quả quyết ra lệnh cho em gái. Hừ, thân thể vị hôn thê của hẩn như thế nào để người khác nhìn? Cho dù là em gái hẩn hẩn cũng không cho phép!

“Nhưng anh làm cơm ngon hơn so với em làm mà!” Thiếu nữ dương dương nói, “Anh biết tại sao em lại nói anh nấu cơm không? Nhìn anh uể oải không chịu được nên giúp anh lấy lại tinh thần thôi!” Hừ, mỗi lần cô làm cơm cho người này ăn đều khiến thân mình thương tích. Cô sẽ không ngược đãi thân mình, tự chui đầu vào lưới nữa.

Tần Nghi khó chịu: “Anh không làm! Em làm đi, anh giúp Kỳ Kỳ tắm!”

“Mọi lần cũng là em giúp chị ấy tắm!” Thiếu nữ không chịu kém.

“Nhưng không phải mọi lần cũng là em nấu cơm sao?” Tần Nghi ngang ngược hỏi lại.

“Em...” Thiếu nữ nói không ra lời. Cô là tiểu hồ ly, đạo hạnh chưa đủ, không đấu được với tên đại hồ ly lâu năm này, nhưng, cô không chịu!

Nghĩ thấy tranh luận như thế không tìm ra biện pháp, thiếu nữ chớp chớp mắt, chuyển ý: “VẬY được rồi, nếu thế, chúng ta nhờ chị hai giúp, xem chị ấy quyết định thế nào”.

Tần Nghị suy nghĩ một chút, tựa hồ cũng chỉ còn cách xử lý đó, gật đầu đáp ứng.

Hắn chắc hơn 5 phần Kỳ Kỳ chọn mình, bởi vì Kỳ Kỳ thích hắn xoa bóp, mỗi lần hoan ái xong lúc cô tắm tấp đều thích được hưởng thụ. Hiện tại mệt mỏi như thế, cô chắc chắn cần điều này. Hắc hắc hắc, hắn không có hảo ý nhìn thiếu nữ, biểu lộ sung sướng không nghi ngờ.

Thấy hắn đồng ý, thiếu nữ nhếch miệng cười, nhưng rất nhanh khôi phục nguyên trạng. Cô hỏi người ấy: “Nhị ca a, chị nói xem, chị tuyển ai tắm giúp mình”.

Triệu Kỳ không nhắc nổi mí mắt, đáp án: “MẶC MẶC”.

Tần Nghị không nói được lời nào.

Thiếu nữ trong lòng đắc ý, cười cười nhìn hắn: “Thế nào? Chị ấy chọn em, anh còn nói gì?”

“Em... Bọn em...” To gan thật! trong lòng Tần Nghị tràn ngập phần nộ, nhưng không biết nói thế nào.

Đoạt được thắng lợi, tâm tình thiếu nữ tốt lên, đỡ Triệu Kỳ hướng phòng tắm.

Đi được vài bước, cô bé dừng lại, quay đầu hướng Tần Nghị nói: “Lão đại à, em có một chuyện muốn nói cho anh”.

“Cái gì?” Tần Nghị không nhịn được hỏi. Có chuyện gì mau mau nói, tâm tình hắn hiện không tốt tí nào, hắn sắp chết mất thôi!

Thiếu nữ cười cười, tâm tình cô hiện tại rất tốt, hào phóng mặc dù hắn rất xấu tính: “Nếu như phỏng đoán của em không sai, trước khi chúng ta vào đây, nhị ca đã có mười mấy giờ không ăn cơm rồi. Thực phẩm em chuẩn bị cho chị ấy cũng đã hết,...”. Cô cười ha hả một tiếng, “Anh biết rồi mà, em cũng không muốn nói nhiều”.

Nói xong quay gót đi, “Chị à, đi tắm nào”.

Triệu Kỳ dựa vào vai cô bé ngủ say. Chỉ cần không tùy tiện quấy rầy giấc ngủ của cô, cô không để ý.

Tần Nghị đưa mắt nhìn thân ảnh hai người biến mất sau cánh cửa, mặt nhăn nhó, nắm chặt hai tay.

Tiểu nha đầu, lợi hại lắm! Biết hắn sẽ không nhẫn tâm để Kỳ Kỳ chịu đói mà ép hắn.

Mặc dù trong lòng khó chịu nhưng sự thật phơi bày trước mắt, hắn không có sự lựa chọn khác là ôm nguyên liệu đi nấu ăn.

Sau cánh cửa, đỡ Triệu Kỳ xuống, trong lòng thiếu nữ thầm hoan hỉ: “Thật tốt quá, chiều nay có tiệc lớn ăn!” Không uống công cô xuất huyết mua nhiều thức ăn như vậy, lại còn phải chen chúc giao thông tắc nghẽn mang về chứ!

15. Chương 15

Tắm rửa xong hai người vừa đi ra khỏi nhà tắm đã ngửi thấy một mùi thức ăn mê người, tưởng như thấy được từng làn khói hương phiêu đảng trước mắt, trong bụng không ngừng kêu gào, muốn ăn cơm, ăn cơm a!

Không có gì quan trọng hơn là ăn no bụng! Hai người nhanh chóng đi tới bàn ăn, ngồi đằng hoàng, tha thiết mong chờ, chăm chú nhìn người đang vất vả tất bật trong bếp, chờ đợi hắn mau mau bưng sản phẩm lên bàn, Tần Mặc thậm chí xung phong nhận chân sai vặt cho hắn, nhanh chóng ăn vụng, ngay lập tức bị nam nhân không chút lưu tình gạt đi.

Chờ đến lúc trước mắt là một bàn thức ăn xinh đẹp, nhất nhất hai người ngồi nghiêm chỉnh trước bàn ăn, khăn ăn đầy đủ, thật là cảm động rơi nước mắt.

Bọn họ cảm giác được, lúc này thật sự là hạnh phúc trào dâng.

Không cần có hiệu lệnh, một người tự nhận mình không chút hiểu biết gì về nấu ăn và một người vô cùng ngu ngốc khi nấu ăn tự động lấy cơm ăn. Dù sao cũng là tại nhà mình mà, ở đây cũng không phải người ngoài, mọi người buông thả ăn, không cần quan tâm hình tượng.

Vì vậy, hai người xuất thân danh môn, đại gia khuê tú không thèm để ý hình tượng cúi đầu hối hả ăn, trái lại, nam nhân Tần Nghị vì tâm sự nặng nề, không có chút thèm muốn ăn, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ ăn như hổ vồ mồi, tàn phá trên bàn ăn không xút thương xót.

Ăn no bụng rồi, quăng hết bát ra, Triệu Kỳ ngáp ngắn ngáp dài nhắm mắt trở về phòng. Tần Mặc cũng chủ động đứng lên thu thập bát đĩa, sau đó đi vào phòng bếp, bắt đầu đại thanh lý, một thân mình đối chọi với đồng đồ nấu ăn.

Hồi lâu, Tần Mặc mới đi ra.

Nhìn thấy anh hai mình vẫn duy trì tư thế ngồi như trong trí nhớ của mình – cạnh bàn ăn, cô há mồm hỏi: “Lão đại, anh sao vẫn ngồi đây?”

Vừa nghe cô hỏi, Tần Nghị nổi giận.

“Anh tại sao không thể ngồi?” Hắn tức giận hỏi.

Tần Mặc không có suy nghĩ nhiều, lập tức trả lời: “Chuyện công ty không có gì gấp sao? Em nghe cha nói, công ty đang có chuyện rất náo nhiệt, không phải sao? Hiện đang theo Úc Đại Lợi ở Úc hợp tác sao?”

“Chuyện này đã tiến hành, có Hồng rồi, anh không cần lo lắng”. Tần Nghị khinh đạm nói. Hơn nữa dù thiên hạ có đại sự hắn cũng không làm. Chuyện kia một mực trong lòng hắn, không phai đi. Trước một tuần lễ hắn cũng thử dùng rượu để mê hoặc chính mình nhưng hắn thất bại. Thật vất vả sống qua 6 ngày, hôm nay sáng sớm hắn liền chạy xe tới đây. Không có chìa khóa cửa, hắn liền canh giữ nơi cửa nhà, mong nàng mở cửa ra cùng cô giải quyết mọi chuyện.

“Bao giờ anh đi?” Tần Mặc hỏi.

Tần Nghị đánh trả: “Tại sao muốn anh đi?”

“Nơi này không phải nhà anh!” Tần Mặc đáp.

“Nơi này là nhà Kỳ Kỳ”. Tần Nghị nói, “Kỳ Kỳ là vị hôn thê của anh, anh ở nhà vị hôn thê của mình. Anh ở nhà mình, có gì sai?”

“Nhưng chị ấy sớm đã không còn là vị hôn thê của anh!” Tần Mặc vạch sự thật, “anh là nam, ở trong nhà một người nữ độc thân, người khác biết thì sao? Danh dự chị ấy sẽ bị tổn hại!”

“Ôm ấp, âu yếm, cái gì cần làm đã làm, còn có thể tổn hại đi nơi nào?” Tần Nghị thấp giọng lẩm bẩm. Một ngày là vị hôn thê hắn, một đời là vị hôn thê của hắn, hắn nhất định sẽ giữ được điều này. Hắn muốn cùng Kỳ Kỳ nói chuyện, hắn tuyệt đối không buông tay.

Tần Mặc làm bộ không nghe thấy, tiếp tục nói: “Còn nữa, anh tới đột ngột, không có báo trước, không đủ phòng, không có chỗ ngủ, anh ngủ phòng khách đi”. Cô khuyên hắn mau mau đi đi! Để cho cô và Kỳ Kỳ hưởng thế giới riêng của hai người bọn họ.

“Phòng khách?” Tần Nghị đề cao âm lượng. “Tại sao muốn anh ngủ phòng khách?”

“Nếu không anh ngủ đâu? Đắt sao?” Tần Mặc hỏi. Dõi nhìn phòng khách, có đủ không gian cho hắn mà.

Tần Nghị bĩu môi. “trong phòng Kỳ Kỳ không phải có một cái giường lớn sao?” Hắn mỗi lần đến đều ngủ nơi đó, cùng Kỳ Kỳ. Đương nhiên, không phải chỉ đơn thuần có ngủ không.

Tần Mặc không ngại đối lại: “Để em và chị ấy ngủ!” Không thể cho anh có phần được.

“Em ngủ đất ấy!” Tần Nghị không nói hai lời, kiên quyết hạ lệnh.

“Không!” Tần Mặc cự tuyệt.

Tần Nghị trở về bộ mặt thật, hai mắt nheo lại nguy hiểm: “Em dám không?” Âm khí dày đặc.

Tần Mặc dừng cảm nhìn hần lớn tiếng trả lời: “Em nói không là không!”

“Em!” Sắc mặt Tần Nghi cứng đờ, tới gần cô, âm thanh nguy hiểm: “Em không đồng ý?”

“Không muốn, không chịu, không làm!” Thiếu nữ om sòm lên khóc lóc, “Em muốn ngủ cùng nhị ca, em sẽ ngủ cùng chị ấy”.

“Nha đầu, lời của anh không chịu nghe sao?” Tần Nghi hỏi cô, ân cần dạy bảo. “Đạo lý anh trai như cha, em có hiểu hay không?”

Tần Mặc ôm chặt quyết định, giấy dựa kêu lên: “Em không hiểu...”.

16. Chương 16

Có lẽ là hai người gây ra tiếng động lớn, lại quá nhập tâm vào vụ cãi cọ nên bọn họ không có phát hiện lúc này trong phòng khách Triệu Kỳ đột nhiên xuất hiện.

“Mặc mặc, em cãi nhau với ai mà lớn tiếng như thế?”

Giọng nói trầm khàn của người thứ 3 vang lên, làm cho hai người đang huyên náo im lặng, đồng loạt nhìn về một phía.

Quay đầu lại, thấy Triệu Kỳ mặc một thân áo ngủ rộng thùng thình đang nhíu mắt, miễn cưỡng dựa tại cửa. Sau khi rửa mặt, trên người cô đã có sự thay đổi lớn, quần áo nhăn nhúm đã được thay thế, những sợi tóc rối đã ngoan ngoãn trong dây buộc, cả người thanh tân, ăn uống no đủ đã làm cho sắc mặt cô khôi phục bảy tám phần, khuôn mặt lộ vẻ rạng rỡ, nằm trên giường quay qua quay lại một lúc, khiến áo ngủ của cô hơi mở rộng một chút, lộ ra cẳng cổ thon dài trắng nõn, hiện lên xương quai xanh mờ mờ ảo ảo. Lúc này, nhìn cô thật gọi cảm.

Tần Nghi nhìn người phía trước nuốt khan vài ngụm không khí.

“Nhị ca...”. Cô bày ra bộ dạng chực khóc, giọng kêu khổ sở, – lão đại, anh ấy khi dễ em!

Nhưng không đợi cô kịp mở miệng cáo trạng tội lỗi, Tần Nghi đã giành trước chạy đến bên Triệu Kỳ, khuôn mặt như con chó nhỏ đáng thương lên tiếng: “Kỳ Kỳ...”

Triệu Kỳ mơ hồ mở mắt, thấy trước mắt nam nhân này, cô vì không ngủ đủ giấc lại càng mở to mắt, bật lên hỏi: “Tần Nghi? Anh như thế nào lại ở đây? Đến lúc nào?”

Tần Nghi cảm giác máu trào lên trong cổ họng, muốn phun mà không thể.

“Anh đến từ sớm, cùng với tiểu nha đầu đến!” Hần hận không thể đến bên tai cô mà gào thét lên cho thỏa.

“Thật không?” Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tần Nghi, cách đó không xa là Tần Mặc.

Tần Mặc cố gắng che miệng đang cười khúc khích. Thích a, không có lời nào để diễn tả được sự vui thích này! Vô quyết dày có móng tay nhọn, chính là đạo lý này a! Lão đại này gặp phải nhị ca, thật là quả báo! Sau này, nhị ca chính là chỗ dựa vững chắc cho cô rồi.

“Đúng vậy”. thiếu nữ đáp, không quên nói thêm cho đại ca của mình, “bữa tối chúng ta ăn là do anh ấy nấu mà chị”.

“À, thì ra là thế”. Triệu Kỳ không nhận ra lời mờ gật đầu một cái. Nhớ ra trên miệng vẫn còn lưu lại hương của bữa ăn tối, đích xác Tần Mặc không thể nào làm được điều này. Chỉ là do lúc ấy cô đói quá, chỉ lo ăn đồ ăn mà thôi, lại mệt mỏi, ăn xong liền chỉ muốn đi ngủ, ngủ một giấc thật tốt, không có ý nào đâu mà chú ý đến việc dị thường trong phòng khách. Lúc mơ hồ nhận ra mới biết là hình như còn có kẻ khác.

Ày, cô sơ suất quá, sấm hối vài giây đồng hồ.

Sấm hối xong, cô nhìn hần, nhàn nhạt hỏi: “Anh vẫn còn tới làm gì? Chúng ta không phải là đã nói rõ ràng rồi sao?”

Cô rất tuyệt tình! Chẳng lẽ không hề niệm họ tình cũ sao? Không hề nhớ về tình bạn xưa kia, chắc chắn là do bữa tối trước đây, thật đáng chết! Tần Nghi buồn bực, hần buồn bã nói: “Anh đến...”

Mới nói hai chữ, lại thấy những ngón tay thon dài của Triệu Kỳ vung lên, cắt đứt lời hần: “Nghi, tôi mệt mỏi quá rồi, hiện tại không có sức để nói cùng anh, có gì sau này nói!”

Nói xong, cô quay về phía Tần Mặc: “Mặc Mặc, không còn sớm, em còn chưa ngủ?”

“Dạ”. Tần Mặc hưởng ứng hiệu triệu, nhanh như chớp chạy đến bên phía Triệu Kỳ, ôm lấy tay cô, đối với ca ca mình cười đắc ý, lè lưỡi giả làm mặt quỷ.

Trong lòng Tần Nghi bị tổn thương vô cùng. Tâm Tần Nghi bị một nhát dao của Triệu Kỳ lạnh lùng hung hăng đâm vào, em gái của mình, ăn cây táo, rào cây sung. Máu tươi chảy ràn rạt trong người.

“Kỳ Kỳ...” Hần yếu ớt gọi, hi vọng mong manh cô sẽ thương hại hần.

Triệu Kỳ ngoảnh mặt làm ngơ, ôm lấy thiếu nữ trong lòng trở về phòng, chỉ nói một câu: “Nếu đã muốn lưu lại, anh ngủ phòng khách đi! Chăn ở đâu anh cũng biết, tự mình lấy đi”.

Cửa phòng trước mặt hần dần dần khép lại, tiếng đối thoại trong căn phòng đó lơ mơ truyền đến tai hần.

“Nhị ca, em đã dọn hết, chị xem đi”.

“Ừm, không sai, Mặc Mặc thông minh lắm”.

“Đương nhiên, em thông minh sẵn có mà”.

.....

”Mặc Mặc, anh ấy đến đây lúc nào?”

“Hần? Lão đại...? Không rõ lắm ạ! Em đi trong thang máy, liền thấy anh ấy ngồi xổm một góc trước cửa nhà chị, miệng lẩm bẩm không biết đọc thoại cái gì. Em đoán đến 8 phần là bị đá kích mạnh quá mà trên bờ sụp đổ”.

“A, như vậy a!”

“Nhưng mà nhị ca a, như thế liệu có thật sự ổn?”

17. Chương 17

Tĩnh lặng.

Ôm chần ngủ trên ghế salon hồi lâu mà không thể nào ngủ được.

Tần Nghi xốc chăn, xếp bằng trên ghế salon, tay chống cằm, trong đầu nghĩ thiên kỳ bách quái ý. Muốn nắm giữ một người thật không dễ.

Ai nha nha, ngủ không được! Ngủ không được a!

Chỉ cần nghĩ đến vị hôn thê của mình ôm em gái mình ngủ trong phòng, hần cô cô linh linh một mình trên chiếc salon qua đêm, trong đầu Tần Nghi không khỏi suy nghĩ mông lung.

Hai người kia ở trong phòng đó làm gì chứ? Chỉ ngủ thôi chứ? Lẽ nào sẽ làm gì?

Có khả năng, hai nữ nhân, tối lửa tắt đèn chung một chỗ, có nhiều chuyện.

Nhưng... ngủ, Kỳ Kỳ tại sao không cần hần? Mặc Mặc... tiểu nha đầu này ... ôm con bé liệu thoải mái sao? Hai nữ nhân ngủ một chỗ, có lẽ nào...

Đầu óc trong nháy mắt bị một lô những ý nghĩ nghiêm trọng tấn công. Não hần không đủ dung lượng để thu thập và giải quyết.

Càng nghĩ càng phiền, càng phiền càng không ngủ được.

Ngủ không được, nghĩ cách phải làm gì đó, nhưng, là làm gì?

Nhìn chung quanh phòng khách một hồi, tựa hồ không có cái gì để giết thời gian.

Hắn, thân là người đứng đầu Tần thị, công việc luôn luôn gặt gao bận rộn, mỗi ngày đều mệt mỏi vô cùng, chỉ cần có cơ hội là ngủ như chết. Nhất là tháng trước, Hàn Hồng Quân vì muối muối của hắn có việc nên mọi công việc đều cấp cho hắn, làm hại hắn suýt thì chết! Trong vạn sự bất hạnh, may ra còn có chút phép màu cứu hắn thoát chết trên bờ vực trở về.

Hắn là người làm ăn, tối ngày mệt mỏi. Bị giằng co lâu như vậy, hắn đương nhiên là muốn nghỉ ngơi. Thế mà giờ bỏ tất cả, đến bên Kỳ Kỳ.

Những chuyện phát sinh tiếp theo hắn không bận tâm. Hắn tình nguyện đến gặp cô, để xem cô định thế nào với tên nam nhân mà cô định lấy.

Ha ha.....

Loáng thoáng một hồi âm thanh dứt quãng truyền đến tai hắn.

Tiếng gì thế?

Lẳng tai nghe ngóng, tựa hồ là từ phòng trong truyền ra.

Trong phòng? Nửa đêm, hai người bọn họ còn làm gì?

Không phải là đang tìm kế, lựa hắn nửa đêm ngủ say, hợp lực ném hắn ra ngoài cầu thang, mặc cho hắn sống chết chứ?

Tuyệt đối không thể! Không được, hắn phải mau tới xem!

Hắn rón rén tới gần phòng, dán chặt tai lên trên cửa, ngừng thở, nghe động tĩnh bên trong phòng,

Nhưng trừ vài tiếng tạp âm loáng thoáng, hắn không nghe được thêm gì nữa cả.

Giờ khắc này, Tần Nghị hận cái gian phòng hiện đại này.

Cái gì mà cách âm! Hắn ban đầu chủ ý làm bởi vì muốn đảm bảo an toàn, nhưng tường cách âm rồi, tại sao cửa cũng phải cách âm nữa?

Hiện tại, cả hai người nói gì, hắn không thể đoán được.

Ai, hắn nhẹ nhàng xoay cửa, lại còn khóa nữa. Ở trong ký ức của hắn, cửa này chưa từng có khóa!

Trong lòng Tần Nghị dâng lên cảm xúc khó tả. Hai người kia, một người là hôn thê của hắn, một người là em gái hắn, có cần đề phòng hắn thế không? Tại sao lại sợ hắn? Mặc dù hắn thường xuyên xuất hiện ở đây.

Không thể tránh được thở dài, hắn đẩy cửa, vẫn không nhúc nhích. Hiện tại tâm tình của hắn không tốt, cái gì cũng không muốn làm, lười hoạt động, hắn ngã xuống, chờ đến khi cảm giác này qua đi.

Nhưng đại não hắn chưa kịp nghỉ ngơi, cửa phòng nhanh chóng bị đẩy ra.

Tần Nghị không hề nghĩ ngợi là có người ra, phản ứng không kịp, hắn ngã nhào xuống đất.

Tần Mặc phản ứng nhanh hơn hắn, sớm đã nhảy một bước tránh hắn.

Cô đưa tay bật đèn, trong lòng sợ hãi khi thấy ca ca mình ngã trên đất, gọi lớn: “Lão đại, anh nửa đêm lên lút vụng trộm trốn bọn em ở ngoài cửa làm gì?”

Tần Nghị lần này ngã không nhẹ, hắn cảm giác được cột sống như bị gãy, thế nhưng tiểu nha đầu này còn cười nhạo hắn.

Không cần hoài nghi, nhìn ánh mắt con bé, hắn hiểu rằng nó cố ý! Con bé sớm biết hắn ở ngoài cửa! Nhìn ánh mắt nó, không thèm che giấu sự đắc ý.

“Cái gì lên lút vụng trộm?” Hắn xấu hổ nói, “Anh chỉ là không ngủ được, đứng lên đi lại một chút, vừa vặn em mở cửa, anh đứng không vững nên ngã. Cố ý gì?”

Rõ ràng là nghe lén chuyện bọn họ! Tần Mặc bĩu môi miễn cưỡng trả lời. “Không cố ý kiến”. cô nào dám cố ý kiến gì? Mà cô cũng không thể nói lúc này. Nghiêm túc mà nói, cơm ăn áo mặc học phí đều là rút từ

túi áo hắt mà ra. Nếu hắt giận dữ, cô chỉ còn cách rưng rưng cáo biệt ngôi trường xinh đẹp, lao đầu đi làm trong xã hội.

Cô không muốn! Cô muốn trở thành một nữ sinh khả ái thông minh kia!

18. Chương 18

“Tần Nghị, anh không phải là đang ngủ trên ghế salon sao, chạy đến cửa phòng này làm gì? Đây không phải công ty anh để cho anh nửa đêm chạy đến phá phách, hù dọa Mặc Mặc à!” Nghe tiếng, Triệu Kỳ cũng chậm rãi đi ra, sắc mặt bình thường hỏi.

Cô ấy vẫn còn quan tâm mình! Bằng không sao lại ra đây! Nhìn ngón tay thon dài của người yêu được vịn vào bả vai mình, trong lòng Tần Nghị dạt dào cảm xúc, nhưng tai lại nghe được cô trách hắt nửa đêm như một tên tiểu tử đi phá phách, trêu chọc Tần Mặc làm hắt khó chịu. Hắt chỉ vào Tần Mặc, lớn tiếng trần thuật sự thật: “Mặc Mặc đã 18 tuổi, không phải tiểu tử nữa!”

“Trong mắt tôi, nó vẫn còn bé”. Triệu Kỳ rút tay về, khoanh tay trước ngực nói. Cô quan sát hắt, hắt đang bắt mắt.

Cô đã nói đúng là đúng! Tần Nghị cũng không phát biểu thêm ý kiến.

“Được rồi, Mặc Mặc”. giải quyết hắt xong, Triệu Kỳ quay đầu lại, nhẹ giọng nói với Mặc Mặc, “Không phải là nói đi tám sao? Bên ngoài tối, cẩn thận một chút, đến phòng khách nhớ bật đèn kéo ngã”.

“Vâng”. Tần Mặc cúi người nhận lệnh như người trong quân đội rồi chạy đi.

“Kỳ Kỳ”. Tần Nghị hậm hực gọi tên cô, trong lòng uể oải muốn chết. Cô ấy thích tiểu nha đầu thế, tại sao lại không có một điểm ôn nhu với hắt? Bọn họ cùng một cha mẹ sinh ra, tại sao hắt lại thành vật thừa như thế.

“Có chuyện gì sao?” Triệu Kỳ nhìn hắt, lạnh lùng hỏi.

Tần Nghị cẩn thận hỏi: “Bọn em... còn chưa ngủ sao?”

“Ừm”. Triệu Kỳ gật đầu, “ngủ một hồi mà không được, liền cùng Mặc Mặc xem tivi”.

“Anh cũng không ngủ được!” Tần Nghị hưng phấn nói.

“Tôi biết, anh vừa nói qua”. Triệu Kỳ nhàn nhạt nói.

Nụ cười trên mặt Tần Nghị cứng đờ. Bất đắc dĩ hắt nói ra câu lý lẽ: “Nếu tất cả mọi người không ngủ được, anh sẽ đi vào cùng xem tivi giết thời gian?”

“Có thể!” Triệu Kỳ sáng khoái đáp ứng, “Chỉ cần anh biết điều”.

“Anh đồng ý”. Thấy cô chấp nhận, Tần Nghị hưng phấn vô cùng, vội vàng nói: “Kỳ Kỳ thích kịch truyền hình, anh cũng thế”.

“Tốt lắm, anh vào đi”. Triệu Kỳ nhún vai, nhường đường cho hắt, còn không quên thêm một câu. “Nhưng kịch này không đúng khẩu vị của anh, ngàn vạn lần anh không nên gượng gạo”.

“Không miễn cưỡng, tuyệt đối không”. Tần Nghị sáng khoái nói, nhanh nhẹn bò lên giường. Sau đó, ánh mắt của hắt chăm chú vào tivi, ra điều quan tâm đến thứ đang chiếu ở đó.

Đây là cái gì? Hắt nghĩ muốn hỏi.

Phim hoạt hình? Trước mắt hắt xuất hiện một khối tro bụi hình người, mà không, động vật? Đầu bị vá vúi, mặt có nhiều dấu vết, nó bay trên không trung biến thành một điểm đen, trong không khí vẫn còn lớn vồn tiếng nói: “Ta sẽ trở về”.

Lúc này, Tần Mặc cũng đã tám xong vào. Thấy hắt ngồi trên giường chăm chú nhìn, cũng theo bò lên giường, cười dài hỏi: “Lão đại, nguyên lai anh cũng rất thích phim ”hỉ dương dương dữ hoi thái lang”

“hỉ dương dương dữ hoi thái lang” Tần Nghị ngậy ngốc hỏi? Là thế nào?

“Hiện tại bộ phim hoạt hình này đang hot nhất mà! Anh không biết sao?” Tần Mặc mở to hai mắt, không cách nào hiểu hẳn nghĩ gì: “Vậy anh vào làm gì? Phá sao?” Phá chuyện tốt đẹp đêm hôm của họ à.

“Anh ta nói, anh ta không ngủ được, nghĩ muốn đi vào cùng chúng ta giết thời gian”. Triệu Kỳ mở miệng giải thích.

“Phải không?” Tần Mặc nghi hoặc nhìn hẳn, “Nhưng, anh hơn 30 tuổi rồi, xem phim hoạt hình chẳng thích hợp tí gì”.

“Chị có nói là không nên gượng ép, anh ấy nói không hề miễn cưỡng”. Triệu Kỳ ôn hòa nói.

“Thế à?” Tần Mặc suy nghĩ một chút, không nói gì thêm, lấy hoa quả trên bàn xuống bỏ ăn, ân cần nói: “Chị à, chị ăn đi”.

Triệu Kỳ há miệng nhận lấy, “Mặc Mặc ngoan ngoan”

Tần Mặc quay về phía cô, nở một nụ cười ngọt ngào, điệu bộ như một đứa trẻ làm nũng.

Thấy một màn ẩm áp mùi mẫn này, trong lòng Tần Nghi cồn cào dấm chua: “Tiểu quỷ, anh muốn ăn quả táo kia, đưa cho anh”. Hẳn lạnh lùng nói, chủ tâm dừng cái màn mùi mẫn kia lại.

“Muốn ăn anh tự mình gọt vỏ đi”. Tần Mặc không chút nghĩ ngợi liền nói ngay lập tức. Cô chỉ phục vụ cho người mà cô muốn thôi.

“Tiểu nha đầu”. Tần Nghi dè dặt giọng xuống, ý đồ áp chế cô.

Triệu Kỳ chọn thời cơ chen vào: “Tần Nghi, tự mình làm đi, cơm no áo ấm là do thân mà ra, đừng sai người khác. Mặc Mặc là người của tôi, anh đừng có mong động đến một sợi tóc của con bé”.

“Anh...” Cô nói đến phần này, Tần Nghi chỉ có thể gương mặt nhìn.

Hẳn thuận tay lấy một con dao gọt táo, hẳn thù trút giận trên quả táo đáng thương, quả táo bị gọt không thương tiếc, sớm đã không còn chút thịt táo nào, gần như vào trong lõi.

Buồn bã nhìn công trình của mình, Tần Nghi quay ra lảo đảo nhìn hai người, nhìn đi nhìn lại trong tivi thấy mấy con dê lang thang trông không hiểu hỏi: “Hai người nửa đêm không ngủ được xem cái này?”

“Đúng vậy”. Triệu Kỳ nhìn hẳn, khéo môi nhếch lên hiện rõ sự vui vẻ: “Mặc Mặc làm ra, nói là để giảm áp lực”.

Tần Nghi vô ngữ.

“Em thích nhìn sao?” Hẳn nuốt một ngụm nước bọt nổi.

“Không hiểu sao”. Triệu Kỳ tùy ý nói. “Hiểu rõ phim cho thiếu nhi thích, rất có ích cho công việc của tôi”.

“À” Tần Nghi ngơ ngác hỏi, nhặt lên vài miếng táo lơ ngơ bỏ vào miệng.

Tần Mặc không nói gì, mọi thứ đã rơi vào đúng tình tiết của vở kịch.

Qua một đêm ba người cùng xem phim, cuối cùng mơ màng ngủ. Chỉ còn lại chiếc tivi kia một mình chiến đấu hăng hái vận động không ngừng cùng với những chú dê nhỏ đang lang thang trong sương mù.

Mặt trời xuyên tầng mây, xuyên thấu rèm cửa sổ, buông một màu trắng ngà trên người bọn họ. Từ xa nhìn lại, tựa như một ngôi nhà với 3 người vô cùng hạnh phúc.

19. Chương 19

Bữa sáng ngày hôm sau, đương nhiên là do một tay Tần Nghi làm.

Thiên lời địa lợi nhân hòa, hơn nữa còn có sẵn tài nguyên bên người, không lợi dụng thì đúng là đứa ngốc, huống hồ hai người phụ nữ ở đây không phải là kẻ ngốc nghếch, thậm chí còn là một bộ óc siêu phàm.

Cơm xong, không còn nói nhiều lời, Tần Mặc đứng lên thu dọn bát đĩa, Triệu Kỳ trở về phòng chính lý phê duyệt bản thảo, Tần Nghi không có việc gì làm, ngồi trên ghế salon hết nhìn đông rồi lại nhìn tây. Mỗi người làm một việc, không quấy rầy nhau, hào khí hòa hợp.

Hắn dài cổ ngẩng nhìn phòng ngủ, chỉ thấy cửa phòng vẫn đóng, Triệu Kỳ đang cúi đầu phê duyệt sổ trang, tạm thời không có thời gian phát sinh chuyện gì, Tần Nghi quay lưng thẳng tiến phòng bếp.

Trong phòng bếp, bước vào thấy Tần Mặc đang lụi lụi với đồng bát đĩa, hắn xoay người đứng dựa vào bức tường gần cạnh.

“Hả”. Tâm cả kinh, cô thấp giọng kêu một tiếng, nhẹ buông tay, rồi giật mình đỡ cái bát đang rơi trên không trung.

Cuống quýt đưa tay đỡ bát, cô trợn mắt nhìn đại ca của mình, tức giận nói: “Lão đại, ngủ rồi, ăn rồi, sao anh chưa đi đi, vẫn còn chạy qua đây làm em sợ như thế? Em không có chộc giận gì anh mà!”

Hắn có thể đi sao! Tần Nghi cũng trợn mắt nhìn em gái mình. Thật vất vả mới vào được nhà này, Triệu Kỳ không biết là quên hay sao mà ngâm đồng ý, đến bây giờ cũng chưa có đuổi, hắn đương nhiên có thể ở bao lâu liền ở bấy nhiêu, tốt nhất là cho đến khi Kỳ Kỳ hồi tâm chuyển ý.

Đi theo Tần Mặc tới bên tủ chén bát, nhìn cô cất chén, hắn liền đưa tay ra, thản nhiên nói: “Tiểu nha đầu, đưa đây”.

Tần Mặc quay đầu 1 góc 90 độ, sáng nhãn không rõ nhìn hắn: “Cái gì?”

“Em đừng có cho rằng giả ngu là xong”. Tần Nghi cắn răng quát khê, “Trên người em thì có cái gì để anh mưu đồ? Trừ... chìa khóa nhà Kỳ Kỳ”.

“Không cho”. Tần Mặc phản ứng, há mồm cự tuyệt, đôi tay nhỏ bé gắt gao giữ chặt túi quần bò.

Tần Nghi đưa tay, không phải là để lấy chìa khóa, mà là lấy từ trong túi ra xếp tiền, đồ tươi thơm mới, trị giá phải vài trăm liên, đưa trước mặt em mình vậy vậy. “Hai trăm”.

Tần Mặc lắc đầu. “Không cho”.

Sắc mặt Tần Nghi căng thẳng, lại lấy thêm. “Ba trăm”.

Mắt Tần Mặc chớp chớp, tay đã run run. Ba trăm cơ đấy! Là ba trăm a! Tâm đã bắt đầu động dẩy.

Nhưng suy nghĩ một chút, cô lại lắc đầu. “Không cho”.

Tần Nghi nổi giận, đến bên tai cô gầm nhẹ: “Tiểu nha đầu, em định chộc tức anh sao! Ba trăm, thừa để tiêu vật một tháng đấy”.

“Nhưng...” Tần Mặc khó khăn nhìn hắn, “nếu nhị ca biết em đưa cho anh, chị ấy giết em mất”.

Tần Nghi trầm mặc. Tiểu nha đầu này, ngày càng ranh ma, không biết là học ai, hiện tại đã dám đem tiền ra đổi lấy Kỳ Kỳ trong lòng hắn. Con bé này biết rõ rằng trong lòng hắn Kỳ Kỳ là vô giá.

Suy nghĩ một chút, hắn lại lấy ra trong ví thêm hai trăm, nhét vào tay cô: “Được rồi, năm trăm, không thể nhiều hơn”. Tiểu nha đầu thềm tiền ơ là tiểu nha đầu, luôn lấy tiền của hắn làm thú vui.

“Em không —” Tần Mặc còn muốn cự tuyệt, Tần Nghi hình như sớm đoán được, hắn đột nhiên cười, nhưng miệng không hề nhếch lên, đến bên cô, ghé sát vào tai, thấp giọng, âm khí dày đặc nói hai chữ: “Cất tiền”.

Hai chữ này đơn giản dễ hiểu, như bùa chú đòi mạng, lệnh khiến cho thân thể Tần Mặc nhỏ xinh không tự giác run lên.

Oán hận, cô ngưỡng mộ tên nam nhân này, siêu cấp độc ác.

Người xấu, nắm được điểm yếu của cô.

Bất đắc dĩ, cô thành thật đưa hai tay dâng chìa khóa lên, “Đây ạ...”

A! Rốt cục phải dùng thủ đoạn mới tắng. Nhưng hắn chỉ chú trọng kết quả, không chú trọng quá trình. Rất vừa lòng, Tần Nghi tiếp nhận chìa khóa, còn tiền thì Tần Mặc tiếp nhận.

Lấy được chìa khóa trên tay, mục đích đạt được, hần liền lập tức trở mặt: “Em cần phải đi”.

Qua cầu rút ván! Tần Mặc cảm tức hần.

Em khó chịu sao? Tần Nghi đắc ý nhìn cô, cúi đầu trầm giọng nói: “Trở về nhớ kỹ cho anh, học cho tốt, đừng nghĩ là làm gì đấy, đời này em không có khả năng làm trò sau lưng anh đâu. Nếu không, sang năm sẽ không học nổi đại học đâu. Hừ hừ. Hần cười lạnh hai tiếng, “Kêu gọi mọi người chèn ép em, cấp công việc cho em ngập đầu, để em cả ngày thời gian ăn bánh bao cũng không có đâu”.

“Xin lỗi lão đại”. Tần Mặc không đồng ý lời hần, sửa lại “Em không có thi lên đại học, mà năm nay em thi vào cao đẳng, sẽ tự bước đi.”

“Trong mắt anh đều như nhau cả!” Tần Nghi không để ý, “Dù sao em đi nhanh lên đi”. Hần muốn cùng Kỳ ở riêng.

“Nhưng lão đại, hiện giờ còn sớm. chiều em mới đi học”. Tần Mặc buồn bã nói, mắt chớp chớp nhìn hần, nhưng hần cũng chăm chăm nhìn lại khiến những lời cô nói như bị nuốt trở lại trong bụng.

Khóc không ra nước mắt, cô đành chậm rãi trở về phòng thu thập đồ.

Theo kế hoạch, cô còn muốn cùng chị hai dạo phố, ăn một bữa tiệc thật lớn.

Ô ô, cô khó mà chịu được, quần áo mới, bữa tiệc lớn! Đều bị năm trăm đồng bán đứt luôn!

20. Chương 20

Tần Mặc lúi húi dọn dẹp đến cửa phòng, vừa vặn gặp Triệu Kỳ.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây, trên lưng là chiếc ba lô bản thảo đã phê duyệt, rất thanh nhã, nhẹ nhàng.

“Mặc Mặc, chị thu thập xong rồi, chúng ta đi thôi”. Cô nhẹ nhàng nói.

Tần Mặc ngẩng đầu, bi thảm liếc nhìn cô, lắc lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn như cha mẹ qua đời nói với nàng. “A... Nhị ca à, em đột nhiên nhớ ra, phải đi học phụ đạo tiếng anh, em chưa có làm xong, thầy giáo thông báo, hôm nay trước bảy giờ phải làm xong, thời gian cấp bách, em phải mau về làm bài tập, cho nên không thể ra ngoài chơi cùng với chị”.

“Là như vậy sao?” Triệu Kỳ nhìn thoáng qua Tần Nghi, không hiểu trong lòng nghĩ gì.

“Phải, đúng thế ạ”. Tần Mặc cười khan, “Chị cũng biết, đã đóng tiền học nhiều như thế, thầy giáo phải có trách nhiệm mà, cho nên khóa học này rất siết chặt”.

“Thầy của bọn em thật có trách nhiệm”. Triệu Kỳ đạm tiểu, cười khiến cho hai người ở đây kinh hồn.

Tần Mặc cười khổ, “Đúng vậy, gặp phải thầy như thế, em thật là có phước”. Trong lòng nghĩ là: a a a, hận không thể trêu đại ca tiếp. Thật là xui xẻo.

“Đã như vậy, chị cũng không làm lãng phí thời gian của em”. Triệu Kỳ không suy nghĩ nhiều, đột nhiên nói.

Qua hai giây đồng hồ, cô đột nhiên hỏi: “giờ sao?”

Tần Nghi nhìn cô chớp mắt!

“A” Tần Mặc gật đầu. “Em đi học”.

“Ừm, em đi đi”. Triệu Kỳ không nói thêm nữa, dễ dàng cho đi.

Tần Mặc như được đại xá, nhanh nhẩu thu thập một phen, đeo balo lên nhanh như chớp trốn đi không còn tầm hơi.

“Mặc Mặc, chúng ta cùng đi ra cửa”.

Triệu Kỳ vừa nói vừa bước đi, nhưng so với tốc độ của Tần Mặc thì kém xa, cho nên chỉ có thể chậm rãi đi theo sau cửa, cô bé đóng ngay cửa lại.

Kinh ngạc nhìn cửa chính đóng lại, khóe mắt cô mỉm cười, chuyển hướng Tần Nghị, nhẹ nhàng hỏi: “Anh hù dọa con bé?”

“Không có”. Tần Nghị phủ quyết. Hắn chỉ là hơi cường bức cộng thêm chút hung ác mà thôi.

Triệu Kỳ cười nhạt, không hề hỏi nữa. Cô vòng qua hắn đi ra cửa.

Tần Nghị nhắm mắt đuổi theo hỏi: “Kỳ Kỳ, em muốn đi đâu?”

“Giao bài”. Triệu Kỳ không quay đầu trả lời.

“Anh đưa em đi”. Hắn vội vàng nói.

Triệu Kỳ định thần, chuyển qua nhìn hắn: “Anh không về công ty sao?”

“Không cần! Có Hồng ở đó là đủ rồi!” Tần Nghị trả lời. Phải đi về thì cô phải đi cùng hắn, hắn sợ cái cô Thanh Thanh lắm chuyện kia lắm rồi.

“Không phải chứ?” Triệu Kỳ không đồng ý nhìn, “Không phải công ty đang hợp tác với công ty Úc Đại Lợi sao? Nếu anh không giúp Hàn Quân Hồng, có phải là không phải không?”

“Không”. Tần Nghị lắc đầu, “Hiện tại Hồng chỉ ước anh không xuất hiện trước mặt hắn”.

“A? Tại sao?” Triệu Kỳ nháy mắt mấy cái hỏi.

“Bởi vì chỉ cần anh không xuất hiện, Thanh Thanh sẽ không dời hắn đi”. Tần Nghị cười nói. Trời biết, hắn hi vọng Cố Thanh Thanh không để ý mình như nào. Bởi như thế, hắn sẽ không bị Hàn Quân Hồng lườm sát khí. Không phải hắn nhất gan, chỉ là ánh mắt của Hồng có sức sát thương lớn quá, thời gian dài hắn đã từng nghĩ mình sẽ bị bệnh mãn tính hành hạ mà chết.

“Thanh Thanh?” Triệu Kỳ thoáng chút suy tư, “Chính là người khiến cho tin đồn anh bị gay lan ra ngoài hả?”

“Đúng thế, em còn nhớ à?” Tần Nghị hưng phấn hỏi, Kỳ Kỳ trong lòng vẫn nhớ tới hắn. Hắn nói qua một lần đã nhớ kỹ.

“Nghĩ không muốn nhớ thật khó khăn”. Triệu Kỳ mím môi cười nhẹ. Nói như vậy, cho dù bất cứ chuyện gì, người khác đều phải nhớ kỹ sao, Chuyện này, Cố Thanh Thanh kia sắm vai chính rồi.

Tần Nghị nhìn vẻ mặt nàng, tâm tình không tự giác lại hạ xuống.

“Kỳ Kỳ, đi theo anh!” Đột nhiên hắn như nhớ ra điều gì, kéo tay cô, hung hãn mở cửa.

“Đi đâu?” Triệu Kỳ bị hắn lôi đi, miễn cưỡng mới khép được cửa lại.

“Tới Hàn thị, anh muốn cùng Thanh Thanh nói chuyện rõ ràng”. Tần Nghị nói, phẩm phẩm đi.

“Cần sao?” Triệu Kỳ thấp giọng nói, chân vẫn bước theo.

“Em nói gì?” Tần Nghị dừng lại, quay đầu hỏi cô.

Triệu Kỳ cúi đầu, liếm môi nói: “Tôi có nói tôi muốn đi giao bản thảo”.

“Không vội, xong chuyện của anh rồi, anh sẽ đưa em đi. Cam đoan không làm em trễ việc”. Tần Nghị lo lắng nói, bước chân càng vội vã.

Triệu Kỳ không nói gì nữa, đi theo hắn. Khóe môi duyên dáng mỉm cười, ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn vào khoảng lưng cao rộng.

Chỉ là, muốn nhìn lên người nam nhân này, không ngờ người kia quay đầu lại nhìn một cái.

21. Chương 21

“Kỳ Kỳ, cô đã tới”.

Từ khi bước vào cửa nhà xuất bản, những âm thanh chào hỏi liên tiếp nói liền không dứt.

Tần Nghị theo sau Triệu Kỳ, vẻ mặt buồn bực nhìn cô mỉm cười với các đồng nghiệp, gặp ai cũng thoáng gật đầu, nhẹ giọng vắn an.

Hắn kiểm chế sự nghi hoặc trong lòng, thấp giọng hỏi: “Em biết hết à?”

“Không, chỉ có vài người nhìn quen thôi”. Triệu Kỳ nhỏ giọng trả lời, không quên mỉm cười chào hỏi với những người qua lại.

“Vậy em cần gì phải chào hỏi nhiều như vậy?” Tần Nghị gia tăng âm lượng.

Triệu Kỳ liếc mắt: “Ai quy định là không được? Người ta hảo ý chào hỏi mình, mình lại làm như không thấy được à? Nói không chừng sau này còn phải gặp mặt những người này, tôi còn có việc phải thỉnh giáo, cần sự hỗ trợ không chừng. Nhiều bằng hữu đâu có gì xấu”.

“Ách...” Tần Nghị tức cười. Nghĩ tới nghĩ lui, cô ấy nói thật là có đạo lý, liền cùng cô rời rít chào hỏi khắp mọi người.

Một mạch vừa đi vừa nói “Nhĩ hảo”, “Đã lâu không gặp” đi tới một phòng làm việc, bên trong phòng chưa nghe tiếng gõ cửa đã sớm mở cửa chào đón Triệu Kỳ, tựa hồ như đã chuẩn bị nghênh tiếp từ lâu.

“Kỳ Kỳ, rốt cục cô đã tới”. Tần Nghị chỉ thấy trước mắt một bóng người mờ ảo hiện lên, gắt gao bên Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ quay ra để cho người ấy ôm, hai người sau đó mới lưu luyến tách nhau ra.

Triệu Kỳ mỉm cười hai tay dâng lên một tá giấy: “Chị Vương, bản thảo”.

Người được gọi là chị Vương, Vương Mĩ đón nhận bản thảo, thuận tay để lên trên bàn làm việc, vội vàng kéo tay nàng, nhìn từ trên xuống dưới. Cô nói: “Không vội, để chị nhìn em trước đã”.

Đôi tay xoa nhẹ trên gương mặt Triệu Kỳ, đau lòng kết luận: “Em gầy!”

“Thật sao?” Triệu Kỳ cười cười, “Em thế nào lại không thấy thế?”

“Đương nhiên là thế”. Vương Mĩ nói, đưa một cái gương đến trước mặt Triệu Kỳ, “Em nhìn xem, mặt đã gầy như thế này! Em có phải hay không lại không phân biệt đâu là trời sang hay đêm tối?”

Bị nói trúng tim đen, Triệu Kỳ hắc hắc cười khúc khích vài tiếng.

Trên mặt Vương Mĩ xuất hiện vài tia tức giận, đau lòng, lại có sự trách cứ về phía cô, “Đừng có cười trù! Chị đưa nhiệm vụ hơn một tháng cho em, mục đích để em từ từ làm. Em... Em... làm chị tức chết a! Em có biết gầy nhiều thế nào không, làm chị đau lòng! Bọn họ nếu nhìn thấy, khẳng định sẽ cho rằng chị ngược đãi em”.

“Yên tâm, em ổn, không có việc gì”. Triệu Kỳ trấn an bà chị này, “Hiện tại rảnh rồi, chờ em ăn thật ngon, ngủ thật sâu, nhất định sẽ nhanh hồi phục lại”.

“Được rồi”. Vương Mĩ nói, cầm tay Triệu Kỳ không có buông ra.

“À, Mặc Mặc đâu?” Nhìn đủ Triệu Kỳ rồi, Vương Mĩ nhìn về phía sau, không có thấy thiếu nữ khả ái hay đi theo Triệu Kỳ, lúc này là một khuôn mặt của Diêm vương, không cẩn thận bị dọa kinh hoảng, mặt lộ rõ cảm xúc.

“Mặc Mặc bận học, hôm nay không tới được”. Triệu Kỳ nói lý do Tần Mặc báo cáo, thuận tiện đưa tay dúi mạnh nam nhân phía sau, kêu gọi hắn không được dọa người.

Cô hạ thủ không nhẹ! Nếu như là ở nhà, hắn sớm đã nhảy dựng lên lớn tiếng kêu cô là người tàn nhẫn, nhưng hôm nay ngoại lệ, có người ngoài, Tần Nghị đành ấn nhẫn chịu đựng.

“Hóa ra là thế! Chị tưởng là hôm nay có thể thấy cô bé cơ!” Vương Mĩ thất vọng cắn cắn cặp môi đỏ mọng, ánh mắt không tự giác lại nhìn về phía Tần Nghị: “Kỳ Kỳ, vị này là...”

“Bằng hữu”. Triệu Kỳ trả lời.

Cái gì gọi là bằng hữu? Bọn họ xem như cái gì bằng hữu? Tần Nghị bị câu trả lời của nàng làm cho phần nộ. “Cô ấy là người của tôi”.

“Bạn tốt”. Triệu Kỳ tức đoạt lời nói của hắn.

“Kỳ Kỳ!” Tần Nghị bắt mãi kêu.

Triệu Kỳ quay đầu lại trợn mắt nhìn hắn. Anh câm miệng lại cho tôi! Ở nơi đông người, anh định gây sự gì đây?

Tần Nghị hậm hực im lặng, ánh mắt ai oán.

Vương Mĩ chăm chú nhìn hắn, một hồi bưng tỉnh đại ngộ “A” một tiếng.

Cô đến bên Triệu Kỳ, thần bí to nhỏ vào tai: “Kỳ Kỳ, anh ta có phải là Tần Nghị không?”

“Đúng vậy”. Triệu Kỳ nhỏ giọng đáp.

“Là Thiều gia của Tần Thị nổi danh lòng lẫy?”

“Phải”.

“Nổi danh ở bên ngoài là dùng nhiều cuộc gặp gỡ để che dấu sự thật mình là gay kia... là Tần Nghị?”

Triệu Kỳ cười phá lên, thương hại nhìn nam nhân cách đó không xa, gật đầu. Đáng thương, hiện tại hắn không hề hay biết gì.

“Sao lại ở cùng hắn một chỗ?” Vương Mĩ lo lắng hỏi.

“Em bảo chúng em là bằng hữu”. Triệu Kỳ cười đáp.

“Hắn rất coi trọng em?” Vương Mĩ âm thầm đo lường, “Hắn định biến em thành nam nhân, theo đuổi em?”

Còn truy đuổi sao? Bọn họ đã đính hôn mười hai năm! Triệu Kỳ cười. “Không thể nào, chúng em biết nhau hơn 12 năm, em là nam hay nữ, anh ta tại nhà trẻ mười phần đều rõ ràng”.

“Như vậy a”. Vương Mĩ đưa tay ôm ngực. không biết là suy nghĩ sao.

“Như thế nào?” Triệu Kỳ cười hỏi.

“Chị không định tham dự nhưng thật sự, từ xa nhìn lại, bọn em thật đúng một đôi trời sinh. Nếu như em là nam, chị tuyệt đối không phải đối thủ của hắn”. Vương Mĩ tiếc hận nói, đau buồn thở dài một cái ai oán, “A...”.

Triệu Kỳ mỉm cười, “Chị Vương, có phải là quá khoa trương rồi không?”

“Nào có!” Vương Mĩ bắt mãi nhìn về phía Triệu Kỳ, “Kỳ Kỳ, em có biết em anh tuần đến thể nào không? Nhân viên nữ của nhà xuất bản không có ai là không mê em. Mấy tháng trước, chị Trương chuyên vẽ tranh châm biếm ở phòng bên vừa nhìn thấy em, lập tức tìm người hỏi em là ai, còn lập chí lấy em làm nguyên mẫu sáng tác một kịch bản đó!”

“Thiệt hay giả?” Triệu Kỳ kinh ngạc, không biết nên khóc hay nên cười.

“Đương nhiên là thật!” Vương Mĩ đắc ý đưa tay ôm ngực, “Nhưng mà em thuộc về bọn chị, bọn chị làm sao có thể chia sẻ cho người khác? Cho nên ở đây mỗi người đều nói, không biết gì”.

“Sau đó thì sao?” Triệu Kỳ rất muốn biết kết cục.

“Hồi hồi lâu không có kết quả, người kia đưa ra kết luận, có lẽ do bản thân nghiên cứu quá lâu, xuất hiện ảo giác”. Vương Mĩ xinh đẹp trên mặt tràn đầy gian kế khoái chí nói.

22. Chương 22

“Chị Vương, thật may có các chị”. Triệu Kỳ không thể không giơ ngón tay cái lên khen ngợi. Bọn họ nói mấy câu quả thực giúp cô giải quyết không ít phiền toái. Không nói tới vấn đề bị theo đuổi kia, nếu như

cha mẹ cô biết cô làm việc này, lại còn có những chuyện rắc rối thì phỏng đoán sau này cô sẽ phải đối chọi với những lời quở trách của lão ba và nước mắt của lão mẹ.

Hoàn hảo, hoàn hảo!

Cô vỗ về ngực mình âm thầm hưởng thụ may mắn.

Được! Không biết người kia hôm nay có tới không? Nếu có thì gặp nguy rồi.

Triệu Kỳ nhìn trái nhìn phải, không có phát hiện dấu hiệu khả nghi. Nhưng là, nếu đã biết việc này, không nên lưu lại lâu, không cẩn thận đụng vào hấn thì sẽ không tốt.

Dù sao mọi chuyện cũng đã xong xuôi. Cô nói với Vương Mĩ: “Chị Vương, bản thảo đã giao, không có chuyện gì em đi trước”.

“vội vã như vậy đi?” Vương Mĩ chưa chịu buông tha. Bọn họ mấy tháng mới có thể gặp mặt một lần.

“Đúng thế! Nhưng không phải là bằng hữu đưa em tới sao? Hấn còn đại gia nghiệp, mỗi ngày phải xử lý nhiều chuyện, em không thể làm mất nhiều thời gian của người ta được”. Triệu Kỳ nói mà không chớp mắt. Chỉ có vài người mới biết, hiện tại, Tần Nghị nhàn tới mức có thể cùng cô ngồi bắt muỗi.

“Nhưng biết hôm nay em tới, Tiểu Mạnh đã chờ cả nửa ngày!” Vương Mĩ khó khăn nói.

“Tiểu Mạnh?” Triệu Kỳ quay đầu nhìn, “Ở đâu cơ?”

“Hai giờ trước ra ngoài làm việc, cậu ấy sẽ mau trở về”. Vương Mĩ nói, nụ cười trên mặt đột nhiên sang lên, chỉ hướng cửa, “A, em xem, đã về rồi”.

Triệu Kỳ theo tay chị Vương chỉ, quả thật nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi cao lớn nhã nhặn đi tới hướng bọn họ.

Bước nhanh tới trước mặt cô, nam nhân không tự giác chà xát hai tay, xấu hổ cười cười, nói lộn xộn: “Triệu Kỳ, nhĩ hảo, đã lâu không gặp...”

“Tiểu Mạnh, nhĩ hảo”. So với hấn, Triệu Kỳ rất tự tại.

Thấy một màn như vậy, đáy mắt Tần Nghị nổi lên bão táp.

“Gần đây thế nào?” Nam nhân cẩn thận lựa lời, làn da trắng nõn không biết từ lúc nào nhiễm đỏ ửng.

Triệu Kỳ nhún vai. “Hoàn hảo”.

“Bản thảo làm cô không ngủ tốt?” Nam nhân cười hỏi.

“Làm sao anh biết?” Triệu Kỳ cũng cười.

“Chuyện này ai ở đây cũng rõ”. Nam nhân cố tình vui đùa.

“Cũng là thế”. Triệu Kỳ nhếch miệng cười một tiếng, nam nhân cũng cười theo.

Thấy hai người nhìn nhau cười, ngón tay Tần Nghị nắm chặt kêu răng rắc.

Nhưng hai người kia như không hề thấy.

Lúc này, một nhân viên công tác kêu to: “Tan việc! Ăn cơm!”

Nghe được âm thanh này nam nhân giơ cổ tay lên nhìn, không tự giác kêu lên: “A, 12H, cô ăn cơm chưa?”

“Chưa”. Triệu Kỳ trả lời thành thực, sung sướng nhìn sắc mặt hóa xanh của Tần Nghị.

“Tôi mời cơm cô”. Nam nhân nói.

“Hảo”. Triệu Kỳ vừa định đáp ứng, Tần Nghị đã không thể nhịn nữa tiến lên, cầm lấy tay cô, lớn tiếng thay thế cô trả lời: “Không được, Kỳ Kỳ muốn cùng tôi ăn cơm”.

Mạnh Sâm lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Tần Nghị. Ngay từ đầu, hấn còn tưởng rằng đây là một vị khách cũ, căn bản không có để ý hấn cùng Triệu Kỳ có quan hệ.

“Vị này là...” thấy đối phương thần sắc không tốt, hắn lựa chọn đối mặt Triệu Kỳ.

“Một người bằng hữu”. Triệu Kỳ lại thành thật trả lời.

“Hai người hay cùng nhau ăn cơm sao?” Mạnh Sâm lại hỏi.

“Bằng không sao tôi lại ở đây cùng cô ấy?” Tần Nghị ác thanh ác khí nói. Đúng là có ý không tốt.

Triệu Kỳ quay đầu lại nhìn hắn: “Tần Nghị!”

Hừ! Tần Nghị không tình nguyện im lặng.

Triệu Kỳ lúc này mới xoay người, cười áy náy với Mạnh Sâm: “Không có gì, vừa rồi tôi quên, sớm nhờ anh ta đưa tôi đi, tôi nói sẽ mời cơm đáp tạ”.

Là như vậy a! Mạnh Sâm tiếc hận thở dài: “Quên đi. Bất quá lần sau có cơ hội thì cùng ăn cơm nha”.

“Được”. Triệu Kỳ ôn hòa cười nói.

Một màn ôn hòa như thế làm chướng mắt Tần Nghị. Không chút nghĩ ngợi, hắn lôi kéo tay cô, nhắm thẳng cửa đi, “Kỳ Kỳ, bản thảo đã giao xong, cần phải đi! Ăn cơm đi! Anh đã đói bụng”.

Triệu Kỳ mỉm cười, không hề làm nghịch ý hắn nữa, cáo biệt chị Vương cùng tiểu Mạnh: “Xin phép, tôi đi trước”.

Hai người nhanh chóng biến mất khỏi phòng nhà xuất bản.

Đưa mắt nhìn hai người đi xa, Vương Mĩ vẫn lưu ánh mắt trên hai người ấy, thở dài hướng Tiểu Mạnh: “Nên tỉnh đi, em thật sự không có phần”.

“Em biết”. Mạnh Sâm xoay người lại, vô lực dựa vào tường: “Ban đầu, em còn tưởng có một chút hi vọng. Nhưng hôm nay thấy hắn, em hoàn toàn hết hy vọng rồi”.

“Tuy nhiên...” Hắn nhìn về phía Vương Mĩ, bộ dạng nghi hoặc. “Nam nhân kia thoát nhìn rất quen, em hình như gặp qua ở đâu rồi thì phải?”

23. Chương 23

Ăn không vô nữa.

Triệu Kỳ để đôi đũa trong tay xuống, nhìn về phía đối diện, người đang ai oán cầm đôi đũa chằm chọc trên bàn ăn, bất đắc dĩ thở dài. “Tần Nghị, anh rốt cục là làm sao vậy?”

“Tâm tình anh không tốt”. Tần Nghị bĩu môi, buồn bã nói.

“Tại sao?” Cô hỏi.

Mí mắt Tần Nghị không ngược lên, sắc mặt tối sầm: “Trong lòng em biết rõ”.

Trong lòng tôi biết rõ? Triệu Kỳ suy nghĩ một chút, thử dò xét hỏi: “Là bởi vì tôi không giúp anh nói rõ với Thanh Thanh?”

“Cũng một phần”. Tần Nghị vui đầu, tận sức vầy vò thức ăn.

Một phần? Còn có chuyện khác.

“Bởi vì Mạnh Sâm?” cô suy đoán.

Triệu Kỳ nghĩ rằng cô đã đoán đúng. Bởi vì những thứ thức ăn trên bàn đã bị Tần Nghị dăm chọc cho thê thảm không dám nhìn.

Nhanh đưa đĩa đồ ăn còn chưa bị chọc phá tới trước mặt mình, cô không nhịn được giáo huấn hắn: “Đừng có phá đồ ăn nữa, anh đừng vì tâm tình bản thân không tốt mà làm hư chúng, đây là kết tinh của những người nông dân vất vả khổ cực đó! Nếu không ăn hết, tôi sẽ gói mang về, cơm chiều cũng không cần lo nữa rồi”.

Tần Nghị tức giận trợn mắt, thu hồi đũa, tự mình châm chọc chén cơm của chính mình. Hắn làm hư chính cơm của mình chắc không sao chứ?

Triệu Kỳ bất đắc dĩ nhìn. Nam nhân này, so với tính tình bốc đồng của Mặc Mặc còn khó hầu hạ hơn.

“Mạnh Sâm là như thế nào với anh chứ? Người ta chỉ muốn mời tôi một bữa cơm. Mặc dù chúng tôi chưa tiếp xúc nhiều nhưng là làm chung trong nhà xuất bản, coi như đồng sự. Đồng sự cùng nhau đi ăn một bữa cơm, có gì đâu”.

“Nhưng hắn ta muốn theo đuổi em!” Tần Nghị khó chịu nói. Hiện tại, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được cảm xúc của Hàn Quân Hồng. “Còn có cái chị Vương kia, cũng rất lạ”. Đều là nữ nhân, cô ta liên tục sờ tới sờ lui trên mặt Triệu Kỳ, còn có vẻ rất vui thú nữa? Thật là đau lòng hắn.

Triệu Kỳ đạm tiểu “Tôi biết”.

“Em biết?” Tần Nghị không thể tin trợn to mắt.

“Ánh mắt Mạnh Sâm nhìn tôi, tôi đoán được. Năm rộng tháng dài, dù không muốn cũng cảm nhận được, huống hồ tôi không có ngu ngốc”. Triệu Kỳ cười đáp, “Còn chị Vương, là một hủ nữ chính cống, luôn cho tôi là nam nhân của nhà xuất bản, do là nhà xuất bản quá nhiều nữ. Nhưng anh yên tâm, tất cả mọi người chỉ nói chuyện, trêu đùa nhau, mà nữ nhân với nhau, có động chạm cũng đâu có gì tổn thất”.

“Không có tổn thất? Em nói không có tổn thất?” Tần Nghị trong lòng ghen dấm chua, phun ra mấy chữ. Cô bị người ta sờ loạn lên, còn nói không tổn thất! Cô là của hắn, như thế nào để người khác tự tiện như thế.

“Có gì chứ? Trước kia cũng có người làm thế”. Triệu Kỳ lơ đãng nói.

“Ai?” Tần Nghị nổi giận đùng đùng hỏi. Là ai chán sống, dám động người của hắn?

“Quên đi”. Triệu Kỳ trả lời.

Tần Nghị vô ngữ. “Sau này, em cách xa nhóm nữ nhân này ra một chút”. Hắn chỉ có thể nói như vậy.

“Còn phải xem tình huống”. Triệu Kỳ cười nhẹ, không thể cam đoan với hắn. Cô còn muốn dựa vào những người đó mà sống a.

“Còn có Mạnh Sâm! Hắn?” Về tên Tiểu cầu kia, Tần Nghị nóng lòng muốn biết ý cô.

“Mạnh Sâm cái gì?” Triệu Kỳ cố ý quanh co cùng hắn.

“Em thích hắn sao?” trong lòng Tần Nghị bức bối quá, trực tiếp nói rõ cùng cô.

Thích! Triệu Kỳ ngẫm lại, “Àn, anh nói không sai, tôi đối với anh ta có điểm hảo cảm”.

“Cái gì? Có hảo cảm?” Tần Nghị giận dữ, vỗ bàn đứng dậy gào thét, “Anh ở đây? Em đặt anh vào vị trí nào chứ?”

Triệu Kỳ khó hiểu liếc mắt dò xét hắn: “Tôi đối với anh ta có hảo cảm không được sao?”

“Không được! Em là vị hôn thê của anh!” Tần Nghị gào thét.

Triệu Kỳ vô ngữ quay đầu về phía cửa sổ nhàn nhạt hỏi: “Anh sao lại phát điên chứ? Chúng tôi là đồng sự, là bằng hữu, bằng hữu có hảo cảm với nhau, có gì sai chứ?”

“Bằng hữu?” Tần Nghị ngăn người, vốn đang gào thét to nên ghen nơi yết hầu.

Triệu Kỳ nhìn hắn, bình tĩnh gạt đầu. “Bằng hữu”.

“Thật sự?” Tần Nghị mừng rỡ, không dám tin ở tai mình.

“Thật sự là bằng hữu”. Triệu Kỳ giúp hắn xác định, “Tôi đã nói với anh ta sẽ sớm kết hôn, anh ta cũng sẽ chấp nhận. Chỉ là, muốn dứt bỏ tình cảm cũng cần một thời gian chứ?”

Hoàn hảo, hoàn hảo. Tần Nghị vỗ về ngực, an tâm ngồi xuống, trơ mắt nhìn cô, trầm giọng nói: “Sau này đừng để ý đến hắn”.

Triệu Kỳ nhún vai: “Không sao cả”. Dù sao bọn họ cũng mấy tháng mới thấy mặt một lần. Nếu là cố tình tránh né hắn, nửa đời sau không thấy mặt hắn cũng là chuyện dễ làm.

Thật tốt quá! Tần Nghị vừa định lớn tiếng hoan hô, lại nghe Triệu Kỳ thấp giọng nói: “Chuyện này coi như là dễ đối phó, nhưng những người khác tôi không có biện pháp a”.

Hoan hô lập tức bị nuốt vào trong bụng. “Cái đó... những người khác”. Hắn không thể tin, cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy!” Triệu Kỳ nhìn hắn, nhẹ than: “Anh tưởng rằng là chỉ có một người theo đuổi tôi sao? Tục ngữ có câu rất đúng, trời sinh thiên chất, có số đào hoa, muốn tránh không được a! Hôm nay là cuối tuần, tôi đặc biệt chọn thời gian này đi, bằng không, anh nghĩ chúng ta có thể thoát thân dễ thế sao?”

Tần Nghị trong nháy mắt chìm vào vực sâu vạn trượng. Hắn cắn cắn môi, nhẹ giọng hỏi: “Kia... vẫn còn bao nhiêu người”.

“Nhiều ít a? Tôi không biết rõ”. Triệu Kỳ vô tội liếc hắn một cái, ngón tay giơ ra đếm, “Lý chủ biên, phụ trách Tiểu Vương, anh Hồ... còn có...”

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng nói nữa”. Càng nghe tâm càng trầm xuống. Nghe cô nói xong, hắn lại muốn giết người.

“Tôi còn chưa nói xong a”. Triệu Kỳ ngây thơ nhìn hắn.

“Đủ rồi”. Tần Nghị nhả mặt nói. Hắn quyết định! Sau này hắn nhất định phải luôn canh giữ bên cạnh cô, không thể rời một bước. Hắn muốn tuyệt đối không có tên nam nhân nào lui được đến bên cô. Cô chỉ có thể là của hắn.

24. Chương 24

Hạ quyết tâm, Tần Nghị bắt đầu vui đầu vào bàn thức ăn, ăn ngấu nghiến. Hắn muốn bổ sung sức chiến đấu, để thời khắc bảo trì tràn đầy sức lực, không để cho kẻ khác có thời cơ thừa dịp.

Bên dưới bàn ăn, Triệu Kỳ đá hắn một cước, một cước, lại một cước.

Xác định cô là cố ý, Tần Nghị buông chén cơm ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn thẳng cô: “Làm sao vậy?”

Triệu Kỳ vẩy vẩy tay, ra hiệu sát lạ gần, hai khuôn mặt sát lại bên nhau trên bàn cơm.

Bạc môi tiến đến gần lỗ tai hắn, Triệu Kỳ rì tai: “Anh có cảm giác, chung quanh có chút gì lạ không?”

Lạ lạ? Tần Nghị cẩn thận nhìn chung quanh một chút, tất cả mọi người đang ăn, người bụng bê liên không dứt. Quán ăn rất bình thường, tựa hồ không có chút dấu hiệu khả nghi nào.

Thấy mặt hắn mờ mịt, Triệu Kỳ còn nói: “Nhắm mắt lại, cảm thụ một phen”.

Tần Nghị nghe lời nhắm mắt, lặng im nghe ngóng xung quanh.

“Như thế nào?” Một lát sau, Triệu Kỳ hỏi.

Tần Nghị một hồi lâu mới mở mắt, nhìn cô, gật đầu: “Àn, có một chút”.

“Hình như có người chăm chú nhìn chúng ta”. Triệu Kỳ khẳng định nói.

“Đúng, hơn nữa lại nhìn như muốn lột trần hết chúng ta ra”. Tần Nghị bổ sung.

“Hơi quá đáng”. Triệu Kỳ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó, hai người lâm vào trầm tư: là ai? Ban ngày ban mặt dĩ nhiên dùng ánh mắt như vậy nhìn bọn họ?

Một người nhìn về phía trước, một người nhìn về phía sau, tìm kẻ to gan ấy.

Chỉ chốc lát, phát hiện mục tiêu.

Liền gần bàn họ, cự cách không quá năm thước, hai người mặc trang phục hợp thời nữ sinh, tuổi tầm hai mươi, xem ra hình như là sinh viên. Mới vừa rồi lửa nóng chính là từ tầm mắt bọn họ mà xuất ra tới đây.

Bốn người tám mắt nhìn nhau, không hẹn cùng nhìn tới.

Không nghĩ nhanh như vậy đã bị phát hiện, hai nữ sinh thoáng xấu hổ, liền tự giác cúi đầu.

“Anh già trước tuổi hả?”

“Em mê luyến già?”

Cơ hồ đồng thời, trong lòng hai người mang nghi vấn hỏi.

Sau đó, bọn họ đồng thời lại lắc đầu nói: “Không, anh (tôi) không nhận ra bọn họ”.

Kì quái! Hai người không hiểu kỳ liếc nhau. Nếu bọn họ nói không quen nhau, cô sao vội vàng xem họ làm cái gì?

“Nghị, đừng nghĩ nhiều như vậy, ăn cơm đi!” Triệu Kỳ cầm đũa xao xao tay hấn. Tìm không ra đáp án, không nhìn nữa thì tốt.

“A”. Tần Nghị nghe lời tiếp tục ăn cơm.

Bên cạnh cái bàn an tĩnh hai phút đồng hồ. Tiếp theo, cúi đầu nhiệt liệt thảo luận.

“Tướng mạo thật tuyệt nha! Hai người đều rất đẹp trai a”.

“Đúng vậy”.

“Đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy đồng tính luyến ái thật a”.

“Tớ trước kia gặp qua, nhưng chưa bao giờ thấy chuyện lộ liễu thế này, trước công chúng còn dám liếc mắt đưa tình...”

“Nhìn họ thật là tình cảm a! Cậu nhìn xem, nhìn người kia thật bao dung, vô luận người kia đùa giỡn kiểu gì cũng đều không tức giận, vẫn một mực an ủi hấn rất ôn nhu”.

“Nhưng tớ ưa người đối diện kia, bộ dạng hấn ghen thật đáng yêu”.

...

Nghe lời từ bàn bên cạnh nói, “một đôi đồng tính luyến ái”. Hai mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Xem ra, hai người bọn họ lỡ bị xem là đồng tính luyến ái a!

Giây phút kinh ngạc ngẩn ngủ trôi qua, Triệu Kỳ cười sặc sụa. Đôi đũa cầm trong tay không ngừng lay động.

“Sao... Làm sao bây giờ?” Cô đè nén khóe miệng đang run run vì cười, hời hợt quăng. “bị hiểu lầm, lời đồn đại anh là GAY đảm bảo sẽ được chứng thực thêm một phần”.

Tần Nghị nắm chiếc đũa mà tay run run, lòng bị đè nén.

Nhưng là nghĩ lại, nếu như lời Kỳ Kỳ đã nói, cho rằng họ bị đồng tính luyến ái, nhưng dù sao bọn họ đúng là một đôi...

Nghĩ như vậy xong, tâm tình hấn sáng rõ lên.

Triệu Kỳ kinh ngạc nhìn nam nhân ngồi đối diện cô từ cau mày đột nhiên hớn hỏ lạ thường. Sau đó, mặt hấn nở một nụ cười, đứng lên, đi vài bước, ngồi ở bên người cô, dán chặt bên cạnh người Kỳ Kỳ.

Tách tách, âm thanh chụp ảnh vang lên bên tai họ.

Triệu Kỳ vội vàng đẩy ra, nhỏ giọng nhắc nhở: “Bọn họ chụp ảnh”.

“Kệ bọn họ”. Tần Nghị không thêm để ý chút nào, lấy đũa của chính mình gấp bèo ngư vào bát cô: “Ngoan, ăn nhiều một chút. Em rất gầy, cần bổ sung nhiều protein hơn, mập lên đi, tránh buổi tối anh ôm em như ôm tượng gỗ gầy guộc vậy”.

Bên cạnh truyền đến một tiếng nuốt không khí rất lớn.

“Tần Nghị”. Triệu Kỳ đỏ mặt. Mặc dù cô là người hướng ngoại hào phóng, nhưng trước công chúng liếc mắt đưa tình vẫn là chuyện không thể dễ dàng.

“Làm sao vậy? Em không muốn ăn bào ngư? Ăn chút rau chân vịt nhé”. Tần Nghị giả bộ ngu, chịu khó gấp cho nàng một gói gấp rau xanh biếc.

Triệu Kỳ tức giận hất đĩa của hắn, ghé thấp lỗ tai hắn nói: “Anh không sợ bọn họ tung ảnh lên mạng sao? Đến lúc đó hình tượng của anh thực sự thảm a! Tôi không sao cả, dù sao tôi cũng hầu như ở nhà, ít ra ngoài, lời đồn đại nhảm nhí này không gây tổn thương tôi được. Chỉ là anh, là nhân vật của công chúng, mặt mũi sao để như thế được”.

“Không sao cả. Như em nói, thân chánh không sợ bóng tà, chân chính đều biết em là vợ anh”. Tần Nghị thanh thoi nói xong, thừa dịp cô không để ý hôn một cái lên má cô.

“Oa”. Hai nữ sinh bên cạnh oa oa một hồi, vội vàng giơ điện thoại lên bắt giữ một cảnh kinh điển.

“Anh”. Triệu Kỳ trừng mắt.

“Anh làm sao?” Tần Nghị dựa sát vào người cô, ánh mắt tràn đầy thỏa mãn vui vẻ.

Trong nháy mắt đoán được tâm tư hắn sao sang tỏ, Triệu Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười.

“Hừ”. Cô bất đắc dĩ nhặt chiếc đĩa lên, “Anh muốn làm gì tùy anh, tuy nhiên không nên quấy rầy tôi ăn cơm”.

Da! Tần Nghị giơ ngón tay hình chữ V dưới gầm bàn, trong lòng tràn ngập niềm vui thắng lợi.

Nhưng hắn không biết, sau khi thành công, càng có hàng núi trở ngại chờ hắn vượt qua.

25. Chương 25

Nuốt một ngụm hương thơm của món thịt trâu, Triệu Kỳ rút giấy ra lau mặt, mắt phượng chăm chú nhìn chiếc tạp dề hello kitty trên mình nam nhân đang hoạt bát trong phòng bếp, không nhịn được mở miệng: “Một mực ở lại chỗ này, mỗi ngày cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, anh không chán sao?”

Nghe được âm thanh, Tần Nghị từ trong phòng bếp nhô đầu ra: “Em nói cái gì?”

“Tôi nói, hơn nửa tháng, anh định không về công ty một lần sao?” Triệu Kỳ sắc mặt không đổi nói.

“Không cần. Có Hồng rồi, anh yên tâm”. Giọng nam nhân cởi mở từ phòng bếp bay ra, còn có tiếng nước hỗn loạn cùng tiếng bát đĩa.

“Nhưng mọi việc anh đều giao cho Hàn Quân Hồng cùng Thanh Thanh, anh không thấy bận khoản sao? Dù sao cũng là một công chuyện rất lớn!” Triệu Kỳ thì thào nói. Liền ngay cả cô cũng xem thấy những người trong công ty đang cảm thấy thế nào. Tín nhiệm hắn đã dành nhưng hắn phải có trách nhiệm chứ.

“Không sao, Hồng sẽ hiểu anh”. Tần Nghị quả quyết không sao cả. Hiện tại, theo đuổi lão bà bà này là trọng yếu nhất. Huống hồ trước đây Hàn Quân Hồng cũng như hắn. Hiện giờ thì tốt hơn hắn nhiều, bên cạnh hắn đã có Thanh Thanh. Tần Nghị lúc này bận rộn chiến đấu một mình, không có ai thương tiếc. Ai, nhớ ra cảm giác này, thấy bản thân mình thật đáng thương!

“Nhưng cũng nên gọi điện thoại hỏi tình hình một chút chứ?” Triệu Kỳ đưa ra đề nghị. Không biết như thế nào, trong lòng cô luôn có một sự thúc giục cô gọi điện cho Hàn Quân Hồng. Nhưng là lấy danh nghĩa gì? Cô không tìm được.

“Không cần!” Tần Nghị quả quyết cự tuyệt. “Bọn anh sớm thương định tốt rồi, một khi có gì cần thì mới điện thoại, việc nhỏ anh đã giao hết cho hắn. Nếu như thập phần khẩn cấp còn không phải có thể gọi video sao?”

“Nhưng anh cũng không thể bị động chờ người ta tới tìm được? Có đôi khi anh nên tự chủ động gọi điện hỏi han một chút, miễn không phải là chọc chē”. Cô có khả năng là vì hắn mà nói tốt, nhưng trong tâm có chút suy nghĩ.

“Anh không cần”. Tần Nghị từ chối, cởi tạp dề ra.

“Tại sao?” Triệu Kỳ hỏi.

Lau khô tay, tiện tay ném tạp dề vào chỗ của nó, Tần Nghị đặt mông lên chiếc salon, tay phải thuận bá lên vai cô, có chút bất đắc dĩ nói: “Một khi hấn không liên lạc với anh, anh tự biết, nếu có chuyện hấn sẽ tìm, bằng không, không nên xông vào thế giới chỉ có 2 người của hấn và Thanh Thanh”.

“Thật a?” Triệu Kỳ cười, “Anh xác định?”

“Thật sự”. Tần Nghị chắc chắn nói, “Từ khi Thanh Thanh về nước đã thế. Khi đó anh không hiểu, một mực gọi điện thoại cho hấn thì tắt máy, đến công ty tìm người thì không được, thư ký nói hấn đi vắng, hại lúc ấy hù anh sợ chết, tối hậu chạy tới nhà hấn gõ cửa hò hét, thiên hô vạn hoán mới tìm được hấn, lại phát hiện hấn ôm giai nhân vui vẻ quên cả trời đất a! Hơn nữa, hấn chẳng những không cảm ơn mà còn oán hận anh cắt đứt tình nồng ý mật của hấn với Thanh Thanh kia”.

Hiện tại, hấn thập phần hiểu được tâm tình Hàn Quân Hồng. Bởi vì hấn cũng hi vọng có thể cùng Triệu Kỳ hưởng thụ mật ngọt ấm áp như vậy, Tần Mặc, tiểu nha đầu kia, cầm tiền đi mãi đi!

Triệu Kỳ mặc cười: “Nhìn không đoán ra, Hàn Quân Hồng thích Thanh Thanh như vậy”.

“Không phải thích, là yêu”. Tần Nghị nghiêm trang sửa lại, “Yêu kia xâm nhập đến tận xương cốt, cả đời trừ không xong. Em nghĩ sao một người đàn ông vì nữ nhân thủ thân năm năm, thậm chí không biết tại sao lại sống chết vì cô ta?”

“Hả? Xâm nhập xương cốt...” Triệu Kỳ mở to mắt, thập phần cảm khái, “Nữ nhân, cả đời có thể gặp nam nhân yêu cô ta như thế, thế là đủ rồi”.

Giọng nàng thương cảm làm Tần Nghị thập phần bất mãn.

“Em đã gặp anh rồi đây”. Hấn ôm sát vai cô, nhắc nhở cho cô sự hiện hữu của hấn.

“Anh?” Triệu Kỳ nhìn hấn, trong mắt phức tạp.

Tần Nghị ưỡn ngực. Khó chịu hỏi: “Anh làm sao?”

“Anh cho rằng, Lý Hạo cùng Hàn Quân Hồng so bì, ai si tình hơn?” Không nói về hấn, Triệu Kỳ lại đột nhiên đặt câu hỏi.

“Ai si tình hơn?” Tần Nghị nhúc nhích, “Điểm này anh nghĩ đã”. Vấn đề này thực phức tạp. Hai người đều là hai đại biểu si tình tốt nhất, nhưng là Hàn Quân Hồng...

“Hấn là... Lý Hạo đi”. Suy nghĩ lâu một hồi, hấn mới đưa ra kết luận, “ít nhất hấn từ đầu đến cuối chỉ có mình chị cả, còn Hồng trước đây thì không kể nổi”.

“Vậy anh nói xem, đứng ở một góc độ xem xét, muốn sống ổn định thanh thản, muốn tìm một người yêu thương nữ nhân cả đời, rốt cục là tuyển ai, Hàn Quân Hồng không so sánh được với anh, cũng không được bằng Lý Hạo a, trước sau chung thủy với mình chị cả”. Triệu Kỳ thuận thế nhàn nhạt đưa ra vấn đề này.

“Anh đương nhiên...” Tần Nghị theo phản xạ đưa ra lời nói. Nhưng là người thông minh, hấn vội ý thức sự việc, vội vàng im miệng.

Hấn phần nộ chằm chằm nhìn cô, trách cô lừa gạt hấn: “Kỳ Kỳ, em gạt anh”.

“Không phải lừa gạt, tôi chỉ nói sự thực cho anh xem”. Triệu Kỳ vững vàng bình tĩnh mỉm cười, “Lấy danh tiếng hiện tại của anh, anh cứ đi ra ngoài điều tra xem có nữ nhân nào gả cho anh có thể an an ổn ổn cả đời, cũng không có cha mẹ nào lại giao ái nữ cho anh, trừ phi bọn họ thèm tiền đến mức điên rồi. Nhưng Lý Hạo thì ngược lại, anh ấy chính là người đàn ông mà ai cũng muốn để kết hôn”.

26. Chương 26

26 Tháng 5

“Nhưng đây chỉ là mặt ngoài mà thôi, em nên nhìn cả bản chất bên trong chứ?” Tần Nghị khản cấp, cuống quýt nói.

Một câu còn chưa dứt lời, một hồi chuông điện thoại quen thuộc vang lên, có người điện đến, tay của hắn khẽ rung lên.

“Kỳ Kỳ...”. Tần Nghị không màng điện thoại, hắn còn muốn tiếp tục nói tiếp.

Triệu Kỳ cắt đứt lời hắn, chỉ chỉ chiếc điện thoại trên mặt bàn trà: “Hãy nghe đi, có khi Hàn Quân Hồng có chuyện tìm anh”.

Triệu Kỳ lên tiếng, bắt đầu dĩ hắn phải nghe. Nhưng vừa cầm điện thoại lên, nhìn qua màn hình không phải là Hàn Quân Hồng, trong lòng hắn không khỏi tức giận: Nhấn phím nghe, không hỏi đối phương tên họ gì, tìm hắn có chuyện gì, lập tức hắn trút giận.

“Này, là ai điện thoại vào giờ này thế hả? Không biết thiếu gia tôi đang tính chuyện trọng yếu sao? Tốt nhất là có chuyện gấp hãy tìm tôi! Nếu không, làm chậm chuyện của tôi thì có chịu trách nhiệm được không?”

Nhưng đối phương không biết chen vào câu nói gì mà sắc mặt Tần Nghị lập tức thay đổi. Cuống quýt cầm chặt điện thoại, hắn đổi giọng khác.

“Như thế nào? Điện thoại di động của Hồng cũng tắt!” Hắn nôn nóng dậm chân.

“Làm sao vậy?” Triệu Kỳ đi tới, ân cần hỏi.

“Thư ký Ngô của Hàn thị điện đến nói, Hồng cùng Thanh Thanh 1 tuần lễ nay không có tới công ty, cô ta không sao liên lạc được với bọn họ, hiện trong công ty đang náo loạn, lộn xộn hết cả”. Tần Nghị miệng giải thích cho nàng, tay không quên bấm đi bấm lại dãy số điện thoại bạn thân mình, nhưng là, trong điện thoại chỉ truyền đến tiếng nói dịu dàng của nữ nhân: Thuê bao..... Hắn tức tối đập điện thoại.

“Gọi điện cho Thanh Thanh xem sao?” Triệu Kỳ hỏi.

“Đúng rồi, còn có di động của Thanh Thanh!” Tần Nghị như tỉnh mộng, tay chân luống cuống ấn số Thanh Thanh bấm phím gọi.

Nhưng cũng giống nhau cả, đều tắt máy.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tần Nghị bắt lực hướng co cầu cứu. Hắn cảm thấy chuyện quá khẩn cấp. Hồng vô luận thế nào cũng sẽ không nói một lời mà bỏ bằng công ty nguyên 1 tuần.

Bị lây sự lo lắng của hắn, Triệu Kỳ ưu tư một hồi, hỏi: “Trước kia đã xảy ra chuyện này chưa?”

“Có, một lần”. Tần Nghị bình tĩnh trả lời.

“Lúc nào?”

“Năm năm trước, Thanh Thanh bị cha mẹ mang đi cùng, Hồng cũng như biến mất. Bọn anh đã đi tìm, tìm mãi, khi tới phòng Thanh Thanh mới phát hiện hắn ở trong đó, ôm quần áo của Thanh Thanh, không ăn không uống, không phản ứng gì. Ai nói gì hắn cũng không nghe. Khi đó Hàn thúc thúc nghĩ vô vàn biện pháp, tóc bạc nửa đầu vẫn không thấy hiệu quả”.

“Sau đó hắn làm sao qua được?”

“Anh tìm người mở cửa, đi vào uống rượu với hắn, uống say khướt, lại đánh nhau một trận, sau đó cả hai đều bị thương, bị đưa vào viện, nằm nửa tháng”. Xuất viện, Hàn Quân Hồng khôi phục như bình thường, chỉ là như thành một người khác, cho đến khi Cố Thanh Thanh trở về mới như bình thường.

“À”. nghe đến đó, Triệu Kỳ nghĩ tới, “Tôi đã biết. Tôi còn nhớ có lần hỏi anh tại sao trước anh và Hàn Quân Hồng cùng nhập viện. Hỏi chuyện gì, anh nhất quyết không mở miệng”.

“Chuyện thương tâm của người khác, không nên đưa ra”. Tần Nghị nhíu mày, suy nghĩ dữ hơn, “Mỗi lần nhắc tới Thanh Thanh, Hồng sẽ vô cùng kích động. Sau này, bọn anh tận lực tránh nhắc tới việc này, dù Hồng có ở đó hay không”.

Chuyện như bây giờ, hình như giống năm đó.

Không nên! Ngàn vạn lần đừng để lịch sử tái diễn! Bọn họ đều trải qua đả kích lớn không dậy nổi! Tần Nghị trong lòng cầu khẩn.

“Không được, anh phải đi Hàn Trạch một chuyến”. Hấn quyết định, lập tức hành động.

Triệu Kỳ cầm túi xách, đuổi theo hấn. “Tôi cũng đi”.

Đi ra thang máy, hướng bãi đỗ xe, Triệu Kỳ đột nhiên đặt câu hỏi: “Tần Nghị, anh có mỗi số di động của Hàn Quân Hồng sao?”

“Đúng rồi! Còn có máy bàn Hàn gia!” Tần Nghị hiểu ra, hung hăng vỗ đầu một cái, vội vàng lấy di động ra tìm máy bàn Hàn Trạch.

Rất nhanh, điện thoại có tín hiệu.

Nhưng mà tâm tình hai người đang nóng vội, không dễ chờ đợi.

Điện thoại vừa có chuông, Triệu Kỳ liền nghe được một hồi khóc lóc. Đứng xa Triệu Kỳ mấy bước mà cô vẫn nghe rõ tiếng khóc thảm thiết.

Mặt Tần Nghị lập tức trắng bệch.

“Này? Này? Là Thanh Thanh sao?” Hấn vội vàng hô.

Đối phương không biết nói câu gì, trên mặt hấn càng lo lắng, “Này, Thanh Thanh, còn đó không? Đừng khóc, từ từ nói. Không được vội vàng quá. Hồng hiện tại thế nào?... Yên tâm, không có sao, em chờ một chút, bọn anh đang đi... Đừng khóc, để ý Hồng, biết không?... Thật sự không có việc gì, đừng khóc...”

Vừa nói, hấn vừa chạy như bay tới bên xe, khởi động xe. Động tác vội vã.

“Rốt cục xảy ra chuyện gì? Tôi cũng nghe thấy tiếng Thanh Thanh khóc!” Triệu Kỳ vội vàng ngồi vào ghế bên tay lái, lo âu hỏi.

Tần Nghị cất điện thoại, khởi động ô tô, hai mắt nhìn thẳng phía trước, mặt lạnh tanh: “Hồng đã xảy ra chuyện!”

27. Chương 27

Cười....Cười....cứ thế cười, hấn nghĩ hấn cười đến ngớ ngẩn có phải hay không? Hấn vẫn cứ cười như thế...

Thình thịch! Tần Nghị thở hổn hển ném hết đồng giấy trên giường bệnh, một người đàn ông tỉnh dậy cười khúc khích.

Người đàn ông tỉnh dậy khỏi giấc mơ, nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của bằng hữu, người đàn ông chim đắm trong tình yêu dầy khí chất làm hấn tức giận.

“Nghị, anh đã đến rồi?” Hàn Quân Hồng giương mắt nhìn, điềm đạm chào hỏi hấn.

“Có thể không đến sao? Nếu tôi không đến thì sẽ chờ đến lúc bệnh viện gọi tôi đến nhật xác cậu!”. Tần Nghị tức giận lớn tiếng ồn ào.

“Anh làm sao vậy?” Hàn Quân Hồng bối rối nhìn hấn, trên khóe miệng vẫn nhẹ nhàng cười yếu ớt. Làm cho người khác cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà.

“Làm sao vậy? Cậu còn hỏi tôi làm sao vậy?” Tần Nghị phẫn nộ chìa đồng giấy ra trước mặt Hồng “Cậu được lắm, dám dùng cái chết để đe dọa tôi. Bây giờ cậu ở đây được ăn, được ngủ cùng mỹ nhân, lúc buồn vui có mỹ nhân làm bạn không phải là sướng quá à? Còn tôi thì sao? Gần một tuần bị đồng tài liệu cũ của cậu chôn sống!”

“Nghiêm trọng đến thế sao?” Hàn Quân Hồng với điệu cười “ngọt ngào” như lúc trước, cầm tập văn kiện xem qua.

“Cậu nghĩ sao?” Tần Nghị hỏi ngược lại. “Ai nói với cậu là năm năm qua, không có chuyện gì thì làm sao mà trở thành công ty lớn như vậy được? Làm hại tôi cùng liều mạng đi theo cậu. Nhưng trước kia làm việc

cùng cậu, tôi thực hiện nhiệm vụ của mình đều thấy tâm lý được ăn ỉu dù kết quả thế nào. Nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi, có Thanh Thanh, cậu cai quản gì mà đem cửa hàng lớn đặt vào tay tôi sao? Một mình Tần Nghị tôi đã đủ chịu rồi, tôi giúp cậu trong lúc khó khăn một vài ngày, tôi đã làm hết sức có thể, phần còn lại để cậu tự xử lý!”

“Cám ơn anh, người anh em tốt”. Hàn Quân Hồng vỗ vào vai hắn xem như đáp tạ.

“Anh em à? Ai là anh em của cậu” hắn chụp lấy tay Hồng, “Coi tôi như anh em tốt mà còn gây sức ép với tôi? Hồng, tôi van xin cậu, cậu nhớ lại xem, nếu không vì không muốn nhìn cậu phải chết thì cái người có thủ đoạn thâm độc như tôi có được trọng dụng hay không? Năm năm trước là như vậy, năm năm sau vẫn vậy, sức chịu đựng của tôi có hạn, không thể chịu được cú sốc như vậy một lần nữa đâu!”

“Thật xin lỗi, sau này không dám” Hàn Quân Hồng chân thành hối cải.

“Sau này? Cậu còn muốn có sau này sao? Cậu cho rằng cậu làm loạn lên như thế chưa đủ hay sao?” Tần Nghị tức giận tròn mắt “Nếu là cậu còn làm với tôi như thế, thì coi chừng tôi với cậu tuyệt giao! Cả đời không qua lại với nhau!”

“Xin lỗi, là tôi nói sai. Tôi không bao giờ...dám làm như thế nữa” Hàn Quân Hồng cúi đầu làm bộ nhìn giấy tờ, không dám đối mặt với sự tức giận của bạn mình, trong chuyện này, Tần Nghị đã tận lực giúp hắn quá nhiều, hắn không còn mặt mũi nào đối mặt với anh ta nữa.

Thấy hắn như vậy, Tần Nghị dù đang tức giận cũng không thể không nhìn ra.

“Cậu đương nhiên sẽ không dám rồi. Cậu đã chiếm được tình cảm của Thanh Thanh, sau này cậu còn có lý do làm như vậy sao?” Tần Nghị than thở.

Dường như cảm giác xung quanh thiếu đi cái gì đó, hắn nhìn xung quanh, lập tức phát hiện là từ nãy đến giờ Hàn Quân Hồng không rời được bóng dáng xinh đẹp vội hỏi “Đúng rồi, Thanh Thanh đâu?”

“Trần Tiểu Lăng đến thăm cô ấy, kiên quyết lôi cô ấy đi” Hàn Quân Hồng cười nói. Nhắc tới người yêu, cái miệng của hắn lại lấp bắp, bộ dạng rất thỏa mãn hạnh phúc.

Thấy hắn thỏa mãn như được làm chủ thiên hạ, nghĩ lại tình cảnh của mình lúc bấy giờ, Tần Nghị không khỏi đau buồn, vừa ai oán vừa tức giận.

“Xin cậu đừng cười dân đang thế được không?” Hắn không phải là quá hạnh phúc để đổ lỗi cho Hồng “Cậu không nghĩ rằng một người kém may mắn trong tình yêu mà trước mặt bạn không hề giữ ý mà còn đắc ý sao, thật là trái lý?”

Hàn Quân Hồng vẫn giữ lại nụ cười nhẹ trên khuôn mặt của mình, hơi chế nhạo hỏi: “Không phải anh cũng đang thất tình sao? Chẳng nhẽ tôi lại không nhận ra được à? Tôi còn nhớ rõ có rất nhiều mỹ nhân đã đến tìm anh! Còn có người tìm đến công ty nữa!”

“Cậu nhắc đến phụ nữ!” Tần Nghị không có kiên nhẫn để lắng nghe tiếng cười của Hồng, nhắc đến phụ nữ chỉ làm hắn thêm bức tức! “Cậu cho rằng phụ nữ như đồ vật tốt hay sao? Tôi mới đến công ty cai quản ba ngày thì đã liên tục nhận được điện thoại của bọn họ, thật là phiền phức. Còn có người đổi số điện thoại để gọi cho tôi, chỉ đơn giản là như ăn không no chứ chẳng có chuyện gì hệ trọng! Chẳng hiểu sao gần đây bọn họ lại nhàn rồi thế”.

“Chúng tôi là anh rất đào hoa, vậy thì tốt chứ sao!” Hàn Quân Hồng lén lút cười.

“Tốt cái gì mà tốt? Cậu cho rằng bọn họ gọi cho tôi làm gì chứ?” Tần Nghị nổi giận, dùng dùng cắt đứt lời hắn.

“Làm gì?” Hàn Quân Hồng phối hợp hỏi.

“Hơn phân nửa là đến cười nhạo tôi!” Tần Nghị cắn răng, “không biết là có ý tốt hay không, mỗi lần nhận điện thoại, câu đầu tiên bọn họ hỏi đều là: Đại thiếu gia, nghe nó anh bị vợ chưa cưới đá? Sau đó cho dù tôi có trả lời nhưng vẫn thấy ghen ở họ, đối phương cười lớn hơn, còn nói là tôi bị báo ứng!”

“Sau đó thì sao?” Hàn Quân Hồng cảm thấy hứng thú hỏi.

“Sau đó...bọn họ cười đủ rồi, tự động cúp máy!” Tần Nghị ngược ngược nói.

Hàn Quân Hồng thờ người mất vài giây “Tôi biết bởi vì công việc nên anh không thể tắt máy cũng như không thể nhận điện thoại từ số lạ, nhưng mà chẳng lẽ anh không biết họ gọi đến để chế nhạo anh mà dập máy luôn hay sao?” Hấn cắn thận hỏi.

“Tôi cũng muốn chứ! Nhưng bọn họ không biết lúc nào đã trở nên thông minh như đoán được suy nghĩ của tôi, mỗi khi tôi có ý định cúp máy thì bọn họ đã đem tôi ra làm trò cười trước rồi” Bởi vì việc này, Tần Nghị bực mình gần chết.

“Ha ha ha” Hàn Quân Hồng không nhịn nổi, cười to, làm Tần Nghị chăm chăm nhìn tỏ vẻ phẫn nộ. Đùa đủ rồi, hấn hít một hơi thật sâu, tĩnh tâm, hỏi “Có ít hơn một nửa những gì còn lại không?”

“Hầu như mục đích của họ là vậy, nhưng để nói chuyện nhẹ nhàng thì không nên công khai chế nhạo”. Tần Nghị khó hiểu nói. Nói xong, nghĩ đến chuyện gì đó. Hấn nói thêm “Tuy nhiên, có một người không làm thế”

Cái này nằm ngoài dự tính của hấn! Hàn Quân Hồng lập tức hỏi “Cô ấy làm gì?”

“Cô ấy nói cô ấy có thể bắt đầu chứng minh rằng tôi không đồng tính, nhưng có một yêu cầu”

“Không phải là muốn anh lấy cô ấy đấy chứ?” Hàn Quân Hồng suy đoán. Nếu như là thế thì quả là không sáng suốt.

Tần Nghị nhìn thấu tâm tư của hấn “Đúng! Quả là một yêu cầu không sáng suốt!”

Hàn Quân Hồng lại lặn ra cười “Vậy anh giải quyết làm sao?”

“Tôi mắng cô ấy một trận rồi cúp máy”. Mắng xong tâm trạng bực dọc của hấn được khoan khoái đôi chút.

Hàn Quân Hồng há hốc mồm “Anh làm vậy thật sao?”

“Vậy cậu nói tôi nên làm gì bây giờ?” Tần Nghị hỏi ngược lại hấn.

Hàn Quân Hồng suy nghĩ một chút, không thể không trả lời “Nhưng mà, nếu như là tôi thì tôi cũng phải làm thế...”

”Vậy mà cậu còn chế nhạo tôi à! Tần Nghị lườm hấn một cái, thở dài một hơi, ngồi co quắp trên ghế bên giường bệnh.

28. Chương 28

“Vậy bây giờ anh tính sao?”

Trầm mặc một hồi lâu, Hàn Quân Hồng lại hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa!” Tần Nghị vò đầu bứt tóc, chuẩn bị lên cơn điên “Bây giờ Kỳ Kỳ một mực đòi bỏ hôn ước với tôi, cô ấy quyết định cùng Lý Hạo kết hôn! Tôi nói thế nào thì nàng cũng không chịu thay đổi quyết định!”

” Bỏ thì bỏ! Chân trời nào thiếu cỏ thơm, sao chung tình với một cành hoa” Hàn Quân Hồng bình tĩnh nói.

Tần Nghị trừng mắt nói “Có một người bạn như cậu để làm gì nhỉ?” Đúng là người xấu có duyên ba đời!

“Tôi nói thật mà” Hàn Quân Hồng tỏ ra vô tội nói “Nhìn lại thì trước kia anh gặp gỡ nhiều cô gái, so về nhân cách, về tướng mạo có mấy ai thua kém Triệu Kỳ đầu? Buông tha một cái cây để sở hữu một khu rừng, xem chừng là rất hiệu quả đấy!”

”Nếu mà như vậy thì tại sao cậu lại buông tha cho những người con gái mà lựa chọn một mực theo đuổi Thanh Thanh. Tần Nghị tức giận hỏi hấn.

Hàn Quân Hồng cười nhạt, ung dung trả lời “Bởi vì tôi không giống anh, Thanh Thanh là người từ trước đến giờ mà tôi yêu nhất, ngoài cô ấy ra tôi hông nghĩ đến bất cứ ai”.

“Người yêu?” Tần Nghị lẩm bẩm hai chữ, trong lòng thoáng chốc đã tràn ngập những suy nghĩ phức tạp.

“Hong, khi cậu nghe nói Thanh Thanh đã có vị hôn phu rồi, chẳng phải lúc đó cậu đã nghĩ sẽ buông tay sao?” Ngẩng đầu, hần cẩn thận hỏi.

Hàn Quân Hồng trừng mắt lên, hỏi ngược lại: “Lúc anh nghe nói Triệu Kỳ phải gả cho Lý Hạo, anh cũng tới việc buông tay đấy thôi?”

“Không thể như thế được!” Tần Nghị chắc chắn như đinh đóng cột.

“Không phải muốn là được đâu!” Hàn Quân Hồng đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hần.

“Tôi hiểu!” Tần Nghị gạt đầu, thì thào nói. Họ không phải loại người vì hạnh phúc của người mình yêu mà dễ dàng buông tay.

“Nhưng!” Hần ngẩng đầu, trong lòng bức bối không thôi. “Vấn đề của cậu đã giải quyết rồi, còn tôi thì vẫn chưa! Hong, cậu có thể chỉ bảo tôi được không? Cậu nói tôi nên làm thế nào mới có thể ngăn cản Kỳ Kỳ kết hôn với Lý Hạo đây?”

“Tại sao anh muốn ngăn cản hôn sự của Triệu Kỳ?” Hàn Quân Hồng lơ đãng hỏi.

“Bởi vì Kỳ Kỳ là vị hôn thê của tôi!” Tần Nghị nói như đây là điều đương nhiên.

“Nhưng không phải hai người đã từ bỏ hôn ước sao?”

“Tôi không thừa nhận điều đó!” Đối mặt với việc từ bỏ hôn ước, Tần Nghị trước sau vẫn có một thái độ như thế.

Sớm đã ngờ tới hần sẽ nói như vậy, Hàn Quân Hồng cười lạnh: “Anh không thừa nhận thì có tác dụng gì? Việc đã giấy trắng mực đen, Thanh Thanh còn nhìn thấy tận mắt”

“Tôi...” Tần Nghị ấp úng, cổ họng như bị bóp nghẹn, đành phải trừng mắt nuốt tiếc, buồn bã nói “Cậu đừng đem chuyện này ra để đả kích tôi có được không? Tôi đã đủ buồn bức lắm rồi”.

Hàn Quân Hồng nói “Tôi không phải đả kích anh, tôi chỉ muốn giúp anh nhìn rõ sự thật thôi”.

Tần Nghị tiếp tục vò đầu bứt tóc, bất đắc dĩ nói: “Chuyện này tôi biết rất rõ, chỉ là đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể thay đổi được sự thực thôi”.

“Chuyện đã là thật rồi thì thay đổi thế nào được nữa? Thuận theo lẽ tự nhiên không phải rất tốt sao?” Hàn Quân Hồng cười nhạt.

“Không tốt, chẳng tốt một chút nào hết!” Tần Nghị nhảy dựng lên, lớn tiếng la lối.

“Không tốt chỗ nào?” Hàn Quân Hồng tiến thêm một bước hỏi,

“Ừ thì...” Nói tới đây, Tần Nghị lại không nói nên lời.

“Anh không muốn cùng Triệu Kỳ hủy bỏ hôn ước?” Hàn Quân Hồng suy luận để tìm cách giúp hần.

“Đúng! Chính là như thế!” Bị người nói trúng tim đen, Tần Nghị vội vàng gạt đầu lia lịa, không biết rằng mình đã vô hình bị kẻ khác dắt mũi, nắm được tâm tư.

Đạt được mục đích thứ nhất. Hàn Quân Hồng không ngừng khai thác “Tại sao?”

Tần Nghị không hiểu điều gì “Cái gì tại sao cơ?”

“Tại sao anh không chịu hủy bỏ hôn ước?”

“Kỳ Kỳ là vị hôn thê của tôi, chúng tôi sao lại muốn hủy bỏ hôn ước được chứ” Tần Nghị nói như chuyện bình thường.

Xem ra cách này không thể thực hiện được. Bất đắc dĩ, hần thay đổi phương thức “Nghị, tôi hỏi anh, anh và Triệu Kỳ đính hôn bao lâu rồi?”

“À...” Tần Nghị nhắm nhăm trong đầu “Từ khi tôi hai mươi tuổi đến bây giờ...hơn mười năm gì đấy” ‘Mười hai năm’ vừa nói ra con số này, chính hần cũng cảm thấy sốc.

Hơn mười hai năm! Dĩ nhiên là được mười hai năm! Chẳng nhẽ hắn còn không biết! Vô thức, thời gian trôi quá nhanh, hắn không ngờ hắn và Triệu Kỳ đã sớm đính hôn cùng nhau một thời gian dài như vậy.

“Trong thời gian hơn mười hai năm, anh không nghĩ tới việc kết hôn sao?” Hàn Quân Hồng hỏi.

“Kết hôn?” Tần Nghị ngẩn người ra. Lần gần nhất hắn nghe hai chữ này, mỗi khi nghe thấy là hắn lại sợ hãi, lo lắng như đối mặt với thảm họa. Hủy bỏ hôn ước, kết hôn, hiện tại với hắn những từ này đều rất miễn cảm!

“Tại sao tôi phải nhớ việc này?” Hắn không rõ hỏi.

Điều này ngay đến Hàn Quân Hồng cũng không hiểu “Chẳng lẽ anh chưa bao giờ nghĩ tới việc kết hôn với Triệu Kỳ, gây dựng gia đình, sinh con đẻ cái hay sao?”

“Tại sao phải kết hôn? Chúng tôi như bây giờ không phải rất tốt sao? Chúng tôi còn trẻ, một đứa trẻ tôi cũng có rồi, tôi không nghĩ mình sẽ sớm có con như vậy!” Tần Nghị không biết mình đang nói gì. Với hắn có Tiểu quý tử Tần Mặc là đủ rồi. Vất vả lắm mới thoát khỏi vấn đề con cái, bây giờ lại bị cuốn vào vòng xoáy nuôi nấng con.

Hàn Quân Hồng hiểu rõ tâm tình của hắn, nhưng là...

“Nghị, năm nay anh bao nhiêu tuổi?” Hắn hỏi

“Ba mươi hai”. Không cần suy nghĩ nhiều, hắn nhớ rất chính xác tuổi của mình.

“Triệu Kỳ thì sao?”

“Hai mươi chín”. Nàng mới nói cách đây nửa tháng nên hắn nhớ khá rõ ràng.

Rất tốt, Hàn Quân Hồng gật đầu, vẻ mặt tươi tỉnh hắn lên. “Nói thật, anh ba mươi hai tuổi, đang ở tuổi thanh niên cường tráng, sức khỏe, tinh lực đang rất tốt, tất nhiên là thời điểm rất tốt để phấn đấu để gây dựng cơ đồ? Nhưng còn Triệu Kỳ? Anh có bao giờ nghĩ cho cô ấy không?”

Tần Nghị bị thái độ nghiêm túc của Hồng làm cho như bị đẩy vào làn sương mù “Kỳ Kỳ, cô ấy làm sao cơ?”

“Cô ấy sắp ba mươi rồi”. Hàn Quân Hồng nói mà chẳng có tí cảm xúc nào.

“Cái này thì tôi biết chứ” Tuổi của vị hôn thê hắn nhớ rõ hơn ai hết.

“Biết mà anh vẫn còn giả bộ ngu ngốc!” Hàn Quân Hồng nhìn chằm chằm vào hắn. “Phụ nữ một khi quá ba mươi tuổi thì đã quá lứa. Ở tuổi này mà sinh con thì không những nguy hiểm đến họ mà tỷ lệ con cái bị mắc bệnh bẩm sinh cũng nhiều, chưa kể có những bệnh còn di truyền từ mẹ sang con”.

Tần Nghị trợn to mắt “Có nhiều tai hại như vậy sao?” Hắn cũng không biết!

“Đúng vậy!” Hàn Quân Hồng nói “Vì Thanh Thanh nên tôi đã nghiên cứu chuyện môn rất kĩ, tuyệt đối không sai. Cho nên tôi quyết định, phải mau mau có con với Thanh Thanh, tuổi của cô ấy cũng đã nhiều rồi”.

Nhìn hắn nói một cách nghiêm túc, Tần Nghị đến bên cạnh hắn cười một cách gằn gù, đẩy cánh tay của hắn, hạ giọng trêu chọc “Xem ra nguyên nhân không chỉ có thế! Cậu nghĩ con cái có thể trời cô ấy ở bên cậu, không bao giờ có thể rời sẽ nữa đúng không?”

Thăng thẩn mà nói, Hàn Quân Hồng không sợ bị nói toạc ra.

“Anh nói không sai” Hắn không ngừng thở dài phiền muộn, hạ giọng “Mặc dù cô ấy nói yêu tôi, nói sẽ ở bên tôi, nhưng từ sâu trong đáy lòng tôi vẫn cố thủ một cảm giác sợ hãi. Tôi rất sợ, rất sợ một ngày nào đó cô ấy biết tất cả những việc mà tôi đã làm, biết rằng chúng tôi đã mất đi một đứa con, với tính cách của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ không chút nào lưu luyến rời đi! Kết cục như vậy tôi không thể chấp nhận được! Tôi muốn ở bên cạnh cô ấy trọn đời trọn kiếp”

Tận mắt chứng kiến bọn họ bên nhau trải qua không ít khó khăn, Tần Nghị đương nhiên biết bọn họ có thể đi đến ngày hôm nay thật sự không dễ dàng gì, hắn cũng thành tâm hy vọng bọn họ có thể bên nhau trọn đời. Vỗ vào Hồng, hắn động viên “Người anh em, chúc cậu may mắn”.

“Nhất định rồi” Hàn Quân Hồng mỉm cười tự tin.

29. Chương 29

“Được!” Tần Nghị đột nhiên vỗ đùi, hào hứng nắm lấy cánh tay của Hàn Quân Hồng hỏi “Kỳ Kỳ không phải đã nói hủy bỏ hôn ước với tôi chính bởi vì cô ấy muốn có con sao? Nếu như chúng tôi có con, thế thì cô ấy sẽ không kết hôn với Lý Hạo nữa?”

“Trừ phi anh hạ quyết tâm sau khi nhìn thấy con của anh nằm trong sự bao bọc của người đàn ông khác, gọi ông ta là bố!” Hàn Quân Hồng cười lại, như dội một gáo nước lạnh vào người Tần Nghị, ngay lập tức dập tắt sự nhiệt tình của hắn.

Tần Nghị sững người.

“Có thật không?” Hắn mấp máy môi, cúi đầu hỏi.

Hàn Quân Hồng hừ lạnh một tiếng, nhìn có chút hả hê nói “Tính cách của Triệu Kỳ anh rõ hơn tôi, Anh dám tính toán thì sẽ chờ được bị cô ấy trả thù cho đến chết!”

“Á...” Tần Nghị không nói được lời nào, bởi vì trong lòng hắn biết rõ rằng Hàn Quân Hồng nói rất đúng sự thật.

“Vậy cậu nói xem tôi nên làm gì bây giờ?” Tuyệt vọng, rơi vào đường cùng, hắn cầu xin Hàn Quân Hồng giúp đỡ.

Hàn Quân Hồng nhìn về phía hắn, rất chân thành nói “Nghị, người ta thường nói, tuổi xuân của người phụ nữ có hạn. Triệu Kỳ đã vì anh hoang phí mười hai năm, nếu như anh không thành tâm muốn kết hôn với cô ấy mà chỉ tính toán vì bản thân mình thì thật sự anh chẳng có lý do ngăn cản cô ấy”.

“Nhưng cô ấy là vị hôn thê của tôi!” Tần Nghị lại nhăn mặt cường điệu. Vì chuyện này, hắn nhất định sẽ theo đuổi tới cùng.

“Là vị hôn thê cũ!” Hàn Quân Hồng dùng lời lẽ đanh thép để sửa cho đúng. “Tôi hỏi anh, anh muốn một mục đích đoạt người ta, lại không muốn kết hôn, lại không cho phép cô ấy kết hôn với người khác, anh đang nghĩ cái gì trong đầu thế?”

“Tôi đang nghĩ gì à?” Bị người khác nói như vậy, giống như hắn đã hủy hoại một cô gái tốt, Tần Nghị khó chịu: “Chẳng phải từ trước đến giờ cô ấy đều ở bên tôi đấy sao?”

“Có thật là ở bên nhau?” Hàn Quân Hồng không tin tưởng hắn “Bên cạnh anh nào là những Oanh Oanh Yến Yến, thế là như thế nào?”

...

Tần Nghị bối rối

“Còn đề cập tới chuyện này tôi sẽ cho cậu biết tay!” Hắn từ xấu hổ quá thành giận, nói không nên lời.

Nhắm mắt làm ngơ với sự phẫn nộ của hắn, Hàn Quân Hồng cười nhạt, tiếp tục giội thêm một gáo nước lạnh vào đầu hắn “Đây là một sự thật không thể xóa nhòa. Coi như tôi không đề cập tới, thì trong những tạp chí lá cải hàng ngày sẽ vẫn đưa tin, anh cũng có mặt trên Playboy với hình ảnh sống động” Hắn lấy tờ báo giải trí dưới gối, dơ lên “Hình như chúng rải rác khắp nơi đấy!”

“Đến ngay cả cậu cũng trêu chọc tôi” Tần Nghị giật lấy tờ báo, khó chịu, nhìn hắn chăm chú “Tôi với bọn họ có chuyện gì, cậu còn không rõ sao?”

“Tôi biết nhưng bọn họ thì không!” Hàn Quân Hồng lạnh lùng nói “Triệu Kỳ cũng không biết”.

“Cậu...!” một lần nữa bị xát muối vào vết thương, Tần Nghị chỉ muốn giết người diệt khẩu.

Đúng là tâm tình của hắn Hàn Quân Hồng rõ như lòng bàn tay. Hồng lại cười cười nói nói “Tôi biết bây giờ anh rất muốn giết tôi, nhưng tôi khuyên anh mau mau xử lý vấn đề tình cảm của mình đi đã, nếu không đến lúc đó anh lại cuống cuống lên, sự việc càng trở nên rắc rối thôi”.

“Tôi...Tôi thật là không may!” Tần Nghị không thể không phàn nàn. “Việc đã đến nước này, anh oán giận cũng uổng công”. Hàn Quân Hồng lạnh lùng nói “Tôi tin tưởng anh, nhưng còn Triệu Kỳ? Mấy năm nay, đến một lời giải thích thỏa đáng anh cũng không nói với cô ấy. Nước chảy đá mòn, rồi cũng đến lúc sức cùng lực kiệt, và sau đó niềm tin cũng sẽ dần dần bị ăn mòn mạnh mẽ” Không phải là đã kích hấn, Hồng nói rất đúng sự thật cũng chỉ là giúp hấn nhận rõ thực tế.

“Cho nên tôi mới nghĩ muốn giải thích với cô ấy!” Tần Nghị vội nói. Nhưng mà...hấn nên mở miệng thế nào đây?

“Muộn rồi” Rất hiển nhiên, Hàn Quân Hồng hiểu rõ tình cảnh khó khăn hiện tại. “Bây giờ anh mới giải thích, anh cho rằng cô ấy có thể tin sao? Mấy năm trước anh đã làm gì? Hơn nữa, bây giờ anh mở miệng thế nào đây?”

“Uh...” Tần Nghị lúng ta lúng túng, nghĩ một lúc rồi sau đó thì thầm “Cô ấy không bao giờ hỏi, tôi nghĩ cô ấy không quan tâm, cho nên...”

“Đồ ngốc!” Hàn Quân Hồng đã đánh vào điểm yếu của hấn “Vị hôn phu của mình ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, một hai lần còn có thể giải thích là ham muốn nhất thời, nhưng trong một thời gian dài, bên ngoài lời đồn đại tam sao thất bản, giả cũng có thể biến thành thật, cô ấy tin lời anh nói mới là lạ! Triệu Kỳ tính tình lãnh đạm nhẽ nào anh không biết, còn chờ cô ấy hỏi han anh ư? Kiếp sau đi!”

Tần Nghị lập tức lâm vào tình thế không làm chủ được cảm xúc “Tôi nên làm gì bây giờ” Hấn đưa con mắt kì vọng về phía Hàn Quân Hồng mong nhận được sự giúp đỡ.

“Làm sao tôi biết được!” Hàn Quân Hồng tức giận trả lời. “Đây là việc của anh, không liên quan đến tôi, đừng hỏi tôi”.

“Hồng! Cậu phải giúp tôi!” Ánh mắt Tần Nghị tỏ vẻ đáng thương, giống như đôi mắt của chú chó con vô tội.

“Tôi...” Giúp thế nào được? trực giác Hàn Quân Hồng đã nghĩ sẽ cự tuyệt. Nhưng, vừa nhìn thấy sự khẩn khoản của bạn mình, hấn không nỡ nhìn thấy bằng hữu mắc kẹt trong vùng lầy của sự hỗn loạn, càng giây giụa thì bị lún càng sâu.

Ai bảo bọn hấn lớn lên cùng nhau. Bạn hấn giống như một con ruồi ko có điểm tựa bay loạn khắp nơi, bộ dáng hấn chính là như vậy thì làm sao mà nghĩ ra được. Cho nên cần phải có một người giúp đỡ hấn!

“A!!!” Hàn Quân Hồng thở dài, ngồi dậy, nghiêm túc nhìn hấn “Nghị, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc thì tình cảm giữa anh và Triệu Kỳ là gì? Là yêu hay chỉ anh chỉ coi cô ấy như một thứ tài sản chiếm hữu. Nếu anh không có được thì tuyệt đối không cho phép người khác chiếm lấy, cho nên mới lưu luyến không chịu buông tay?”

“Uh...” Tần Nghị bị đưa ra vấn đề làm khó.

Sau khi suy nghĩ, hấn thành thật trả lời: “Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ biết là, hơn mười hai năm gắn bó, cô ấy đã trở thành một phần cuộc sống của tôi, không có cô ấy tôi không thể sống nổi”.

“Nhưng thói quen có thể thay đổi” Hàn Quân Hồng lạnh nhạt nhìn hấn, hỏi “Chỉ có điều anh có thay đổi ý nguyện hay không?”

“Tôi không muốn!” Không phải suy nghĩ nhiều, Tần Nghị thẳng thừng từ chối.

Hàn Quân Hồng cười “Anh biết sự lựa chọn của anh biểu hiện điều gì không?”

“Là gì?” Tần Nghị bối rối. Hấn đã lựa chọn gì?

Hừm, làm thế nào hấn cảm thấy như đàn gảy tai trâu, hơn nữa đối phương lại là một kẻ đại ngốc! Hàn Quân Hồng thật sự chỉ muốn kéo chân trùm kín đầu, ném hết những vấn đề phiền muộn đi, chỉ cần sống cuộc sống của mình là được.

Nhưng không thể, đối diện với hắn là người anh em tốt nhất của mình. Hắn rơi vào tình cảnh như bây giờ, chính mình cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Hơn nữa hắn đã quyết định theo đuổi Thanh Thanh nên đành đáp tạ, chuộc lại lỗi lầm, không thể vứt bỏ Nghị mà không để ý tới.

Chỉ là... ai da! Đáng thương hơn cả vẫn là chính mình, vốn là một người ngu muội trong tình yêu, vừa mới trải qua một hồi biến cố dữ dội, hiện tại còn thấy bản thân mình quá ư ngu ngốc! Nhiệm vụ này quá gian khó. Hắn đành phải gắng hết sức mà làm.

30. Chương 30

Thấy đã đủ lời, Hàn Quân Hồng bắt đầu dĩ mở miệng: “Được rồi, vậy anh có nhớ hồi đó tại sao bọn anh lại đính hôn không?”

Bị hỏi chuyện này, Tần Nghị đỏ mặt, do dự hồi lâu hắn mới ấp a ấp úng, tựa hồ e lệ nói: “Đó là... bởi vì. Buổi tối hôm đó, bọn tôi uống quá nhiều, không cẩn thận... rượu làm cho loạn tính. Sáng hôm sau bị bắt gian tại trận. Sau đó, sau đó...”

“Được rồi!” Không nghe nổi nữa. Hàn Quân Hồng mạnh mẽ cắt đứt lời hắn, “cùng anh lớn lên như anh hem, vậy mà anh còn định giả vờ với tôi sao?”

“Gia vờ?” Tần Nghị không hiểu ý tứ của hắn nói.

“Anh cho là tôi ngu ngốc lắm à?” Hàn Quân Hồng cười lạnh, “rượu làm cho loạn tính? Cùng nhau uống rượu nhiều lần, anh say mấy lần? Hơn nữa, số lượng không nhiều, trừ khi uống ở ngoài, nếu uống quá xỉn, thì liền đi về, mỗi người một chỗ, vào phòng mình, cởi trang phục, đắp chăn, ngủ đến tận hừng đông sao? Họa hoằn vài 3 lần ra ngoài để người khác chụp hình mà thôi, mà, tôi đều lưu lại trong máy tính cả, anh muốn xem không?” Vừa nói, hắn liền đưa tay với laptop.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng!” Tần Nghị cuống cuống giật lấy laptop trước. Đoạn video mà Hàn Quân Hồng nói đến là cảnh một lần tụ tập của bọn hắn, thực sự rất đáng xấu hổ. Hắn không muốn bị lan truyền ra ngoài một lần nào nữa.

“Thế nào, hiện tại có thể nói cho tôi biết, trong lòng anh thật sự nghĩ gì?” Đoạt không được laptop, Hàn Quân Hồng thu hồi tay, nằm quay lên giường tiếp tục làm bệnh nhân, thanh thần hỏi, trong lòng cũng đắc ý: vừa rồi thật sự đã làm hắn sợ hãi!

“Cái gì mà thực sự chứ...” Tần Nghị lẩm bẩm, cẩn thận không nhảy dựng lên.

Thấy hắn không thừa nhận, Hàn Quân Hồng cũng không ép sát, mà lại dò dẫm hỏi: “Tốt lắm, tôi lại hỏi anh tiếp, tại sao trước giới truyền thông, anh luôn tỉnh táo, là một thanh niên đầy hứa hẹn trong mắt các tiền bối, đúng vì thế nên cha anh mới có thể yên tâm giao công ty cho anh năm anh 20 tuổi. Nhưng là, chỉ có những người thân thiết mới hiểu rõ bản tính anh ra sao. Bình thường thì không sao, cứ ở bên Triệu Kỳ là anh hiện nguyên hình một đứa con nít”.

“Thật sao?” Hắn tính trẻ con? Tần Nghị kinh dị, Hàn Quân Hồng nói như thế. Hắn làm sao lại như Mặc kia chứ! Hắn không tin.

“Là như vậy”. Hàn Quân Hồng khẳng định, “thật sự không phát hiện ra sao?”

“Không có”. Hắn nghĩ gì liền nói thế.

“Còn nói, từ nhà trẻ, chúng ta đã cùng một lớp, Triệu Kỳ lớp nhỏ hơn, anh nhớ rõ thế nào là nghiệt duyên không?” Hàn Quân Hồng lại hỏi.

“Bởi vì nữ sinh”. Đánh nhau với Triệu Kỳ, chuyện này hắn nhớ rõ.

Nói đúng, Hàn Quân Hồng hài lòng gật đầu. “Chuyện năm đó không ngờ anh lại cùng Triệu Kỳ dây dưa đến giờ, thật tốt, cùng nhau lớn lên, ngoài tôi, anh và Triệu Kỳ, còn có liên lạc với ai nữa?”

Tần Nghị cố gắng suy nghĩ tới bằng hữu, nhưng là thất bại.

“Không có,” hần thành thật trả lời, “Nhưng đó là hồi học tiểu học hay trung học, Kỳ Kỳ vẫn là muối muối của chúng ta nên thế”.

Chúng ta nhớ chính là lệ thuộc trực tiếp trường học!” Hàn Quân Hồng trầm giọng cường điệu mấy chữ “lệ thuộc trực tiếp”, “Từ nhà trẻ đến tiểu học đến sơ trung lại đến trung học, chúng ta đều chung một trường! Có mấy người chuyển trường, nhưng đại đa số vẫn một mực là học đệ học muội của chúng ta. Nhưng ta hỏi người, nữ sinh làm học muội của chúng ta như Triệu Kỳ có nhiều, tại sao người chỉ bỏ lên người cô ấy?” Chỉ sợ trong lòng Tần Nghị chỉ có một mình Triệu Kỳ

“...” Tần Nghị vô lời, không biết nên nói như thế nào,

“Không biết. Tôi cũng không biết tại sao”. Hần yếu ớt nói,

Đó là bởi vì mỗi cậu được nghỉ học đều chạy ra sân trường trung học chạy đi chạy lại. Có kéo Triệu Kỳ đi ăn cơm hay trò chuyện bằng được, vì thế từ đó trở đi cô ấy nắm rõ thời gian nghỉ ngơi làm việc của cậu, có khi chúng ta nhất thời không nhớ nổi ngày hôm sau có đi học hay không cũng đều gọi điện thoại hỏi cô ấy!

Hàn Quân Hồng bĩu môi, thay đổi câu chuyện,: “Tốt lắm, anh lại trả lời tôi , hôm sinh nhật anh 20 tuổi, anh tổ chức một buổi tiệc nhỏ ở nhà, khi đó chúng ta học đại học, Triệu Kỳ học trung học. Tôi nhớ kỹ khi đó bạn bè đều là bạn học đại học của chúng ta, tại sao, lại xuất ra Triệu Kỳ chứ?”

“Tôi không biết nói sao”. Không muốn suy nghĩ, bởi dù suy nghĩ cũng không có đáp án, không muốn lãng phí tế bào não, Tần Nghị đáp.

“Tôi nhớ mang máng, lúc nào anh cũng nhõng nhẽo với cô ấy”. Hàn Quân Hồng nhớ lại “tôi nhớ kỹ ngày sinh nhật hôm đó, mỹ nữ không thiếu, trong đó rất nhiều người có ý với anh, tại sao anh chỉ cùng với Triệu Kỳ bị rượu làm cho loạn tính? Anh biết không? Năm đó cô ấy mới 17 tuổi, dù dễ trẻ vị thành niên a! đây là phạm pháp, anh có biết không! Nếu như tôi muốn tố cáo anh, tòa án sẽ giam anh năm mươi năm là tốt cho anh lắm rồi đó”.

“...” Tần Nghị cứng lời.

“Trở lại...” Hàn Quân Hồng lại chậm rãi mở miệng, ý muốn hỏi lại.

Không thề được! Tần Nghị không thể để cho hần làm cho nổi điên thế này được, ôm đầu nỉ non: “Đại ca, tôi xin anh, đừng hỏi nữa. Buông tha cho tôi! Tôi điên mất! Tôi đã bảo tôi cũng không rõ những gì tôi đang làm mà”.

“Thật là không biết mình đang làm gì sao? Hay không muốn thừa nhận?” Hàn Quân Hồng hảo tâm dụ dỗ, hần thấy có hứng thú với chuyện này

“Tôi...” Tần Nghị muốn nói nhưng lại thôi.

Rất tốt! Kết quả đã đến.

Hàn Quân Hồng thò người ra, thương hại vỗ vỗ vai hần, mặt mỉm cười nói ra sự thật tàn khốc: “Chúc mừng anh, người anh em, sự thật chứng minh, anh đã yêu cô ấy say đắm”.

“Yêu?...” Tần Nghị lắp bắp nói.

“Chính xác”. Hàn Quân Hồng gật đầu mỉm cười. Thuận tiện đập mạnh vai hần, như đẩy Tần Nghị xuống vực sâu không đáy

31. Chương 31

Suy nghĩ một hồi, Tần Nghị thì thào: “Yêu? Có thật thế không? Có thật thế không...?”

“Thật sự.” Hàn Quân Hồng tiến thêm một bước xác nhận sự thật giùm hần, lại một lần nữa thương hại vỗ vỗ vai hần, “đón nhận thực tế đi, người anh em.” Đã yêu thật rồi.

“Thực tế...” Tần Nghị lúng búng trong miệng mấy chữ này, ánh mắt tan ra, như đi vào cõi mộng.

Có cần phải nghiêm trọng như thế? Hình như tức thời bị đả kích quá lớn! Đương thời, hấn xác nhận mình yêu Thanh Thanh, mặc dù kinh ngạc, nhưng liền lập tức đón nhận thực tế, nhưng rồi chỉ giữ một mình trong lòng, chậm chạp không muốn thay đổi sự thật phơi bày trước mặt.

Hàn Quân Hồng vô tâm thưởng thức bộ dạng ngơ ngác ngây ngốc của hấn, hấn còn ở trong bộ dạng như thế bao lâu nữa. Không phải ngồi pha trò ở đây với hấn lâu nữa. Thanh Thanh mau chóng trở lại.

Đợi 5 phút đồng hồ, xác thật không chờ nổi nữa, hấn ôm lấy cổ Tần Nghị, ghé sát vào tai hấn, nhẹ nhàng mà trịnh trọng nói: “Triệu Kỳ muốn cùng Lý Hạo kết hôn, hôn lễ là vào ngày mai!”

“Cái gì? Ta không hề biết.” Vừa nghe nói Triệu Kỳ sẽ làm vợ người khác, Tần Nghị lập tức hoàn hồn, sống chết nắm lấy tay Hàn Quân Hồng lớn tiếng gọi.

Hàn Quân Hồng chịu đựng cơn đau nói: “Sự thật cho tới bây giờ, anh còn không mau thừa nhận, thật sự, anh yêu cô ấy? Anh nhìn đi, cô ấy đã khiến cho anh mê mẩn như thế này.”

“Được rồi, tôi thừa nhận.” Tần Nghị ừ ừ nói. Hàn Quân Hồng nói ra sự thực kia, hấn dù cực lực muốn phủ nhận, nhưng không tìm ra nổi một lý do nào. Thôi đành chấp nhận thực tế.

“Không nên bi quan như thế! Ít nhất anh đã xác định được tình cảm của bản thân, sau này sẽ không sống u mê thế nữa.” Hàn Quân Hồng chụp lại vai hấn, hung hấn trả thù vụ vừa xong.

“Tôi mỗi ngày đều bận rộn công việc, không có sống u mê.” Tần Nghị cường điệu, hấn rất tôn nghiêm, không thể để bị người khác chà đạp.

“Tôi chỉ sợ anh với Triệu Kỳ, rồi còn có những chuyện... oanh oanh yến yến với những mỹ nhân khác.” Hàn Quân Hồng uy hiếp hấn.

“Không có gì đâu, tôi với những nữ nhân khác chỉ như buôn bán vãng lai thôi.” Tần Nghị buồn bã nói, hấn cảm giác hấn bị oan uổng.

“Không có gì!” Hàn Quân Hồng bí hiểm cười, “mấy năm nay, anh toàn gặp gỡ những người đẹp, thay đổi bạn gái trong thời gian ngắn ngủi như thay áo, khiến tạp chí Playboy thường xuyên xuất hiện hình ảnh anh. Ở ngoài chuyện công việc không tệ, nhưng là...” Hồng tới gần hấn, lặng lẽ nói: “Chẳng lẽ, anh nghĩ dùng những việc này dò xét tình cảm Triệu Kỳ đối với anh?”

“Chuyện này, anh cũng biết sao...” Tần Nghị nhảy dựng lên.

Sau đính hôn, Triệu Kỳ trước sau như một, rất bình thản, bình thản đón nhận hấn, bình thản đón nhận hôn ước, bình thản trong suốt thời gian qua, hình như chuyện gì phát sinh cũng vô dụng. Kể cả chuyện hấn cùng nữ nhân khác thân mật ôm nhau, ảnh bị tung lên báo, cô cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua, không nói một lời.

Hấn buồn bực mãi không thôi, trong thương trường, hấn được nhận là người đàn ông độc thân hoàn mỹ, tại sao hấn trong mắt cô, so với Mặc Mặc còn không bằng? Ít nhất, cô ấy đối với Tần Mặc còn cười rất ôn nhu. Cho nên, hấn ngày càng làm chuyện phóng túng với đám người mẫu, minh tinh, nhưng là, vô luận thế nào, cô ấy cũng không hề có phản ứng nào hết.

Hấn biết mình làm như thế rất ngây thơ, nhưng trừ ra làm như thế, hấn có thể làm như thế nào nữa? Lại không có ai dạy hấn phải làm thế nào!

Nói thừa, tôi nhìn ra được, đầu óc cũng rất tốt, anh đối với Triệu Kỳ rất đặc biệt, hành động ngây thơ, tôi hiểu rõ chuyện anh làm, chỉ là để lừa dối bản thân mà thôi.” Hàn Quân Hồng nhướn mày, hứng thú nói.

“Như vậy... Những người khác cũng biết?” Tần Nghị suy sụp.

“Không dưới mười.” Hàn Quân Hồng cười nói, “ngay cả cha mẹ anh cũng từng gọi cho tôi hỏi anh với Triệu Kỳ tiến triển đến đâu. Sau khi tin giải trừ hôn ước bị lan ra, họ cũng rất quan tâm anh.”

“Bọn họ gọi điện cho anh?” Tần Nghị sợ hãi kêu, “Khi nào?”

“À...” Hàn Quân Hồng Ngẫm lại, “Một buổi tối mà anh bị Triệu Kỳ đuổi ra khỏi nhà, anh lại bị tôi đuổi ra khỏi cửa Hàn Thị đó. Thư ký báo có người ở nước ngoài gọi về. Hỏi ra thì biết cha mẹ anh gọi.”

“Anh giết tôi đi.” Tần Nghị toàn thân hư nhược ngồi trên mặt đất, hạ không thể lập tức đâm đầu một phát chết đi. Chẳng phải những người kia cũng đang cười chê hắn? Tại sao lại phải lo lắng cho hắn như thế chứ? Hắn không phải con ruột họ sao? Sao phải làm ầm chuyện mất mặt này lên.

Hắn không còn mặt mũi nào mà sống tiếp!

“Người anh em, anh có phải nam nhi không? Như thế nào mới có chút chuyện nhỏ đã muốn tìm cái chết?” Hàn Quân Hồng khinh thường hắn

“Tôi với cậu không phải anh em. Cậu họ Hàn, tôi họ Tần, chúng ta là người xa lạ.” Tần Nghị vô lực thều thào.

“Tốt lắm, nếu chúng ta là người xa lạ, thì, mời, anh hãy tự một mình chiến đấu, đem hết năng lực đuổi theo vị hôn thê của anh đi! Bất quá-” Hàn Quân Hồng cười nham hiểm, “Người đó còn được gọi là vị hôn thê của anh không nhỉ?”

“Hồng, tôi sai lầm rồi.” Nghe được lời của hắn, sắc mặt Tần Nghị phi biến, vội vàng đứng lên, nắm chặt hai tay Hồng, khẩn thiết, thiếu chút nữa rút nước mũi, mếu máo nói: “Anh là huynh đệ tốt của tôi, là anh em tốt nhất đời này của tôi! Van cầu anh không được bỏ tôi lúc này a! Nếu là anh cũng không muốn tôi, tôi sao sống nổi.”

Hàn Quân Hồng trên đầu như hóa đá. Hắn tự hỏi ông trời, năm đó, sao lại lựa chọn tên diên này làm hảo hữu với hắn chứ?

“Hồng, anh bảo tôi nên làm cái gì bây giờ?” Xiết chặt 4 bàn tay với nhau, không cho hắn có cơ hội thoát, Tần Nghị gương ánh mắt mong đợi lên cầu cứu, ánh mắt long lanh khó khước từ.

“Rất khó xử lý.” Hàn Quân Hồng ăn ngay nói thật.

Tần Nghị thất vọng lại đặt mông ngồi trở lại mặt đất.

“Vậy anh cũng phải cho tôi biết ít nhất là nên làm gì tiếp chứ?” Đáy lòng lại một lần nữa nổi lên tia hy vọng nơi mặt trời, hắn mong đợi.

“Tôi không biết nói gì.” Hàn Quân Hồng lạnh lùng đáp,

“Vậy anh còn nói giúp tôi đưa Kỳ Kỳ quay lại!” Tần Nghị phiền muộn lên án.

Tần Nghị lại từ mặt đất đứng lên, dùng ánh mắt của con chó nhỏ, cầu xin sự thương xót, nhìn Hàn Quân Hồng, đáng thương nói: “Hồng, chúng ta là anh em không phải sao? Anh sẽ không thể tha cho chính mình nếu nhìn người ah em này tự sanh tự giết trước mặt anh phải không?”

Hàn Quân Hồng thở dài lần thứ n trong ngày hôm nay, bắt đầu dĩ nói: “Nghị, không phải tôi không giúp anh, mà là, tôi thật sự lực bất tòng tâm. Triệu Kỳ không dễ làm thay đổi.” Hắn không dám làm chuyện tồi tệ hơn.

Tần Nghị trầm mặc. Bởi vì hắn biết kia là sự thật.

32. Chương 32

Tuy nhiên, cũng không phải là không có hi vọng.” trầm mặc hồi lâu, Hàn Quân Hồng đột nhiên mở miệng nhẹ nhàng nói 1 câu.

Tần Nghị phảng phất như mò mẫm trong đêm bắt được cọc cứu mạng, đáy mắt lại dấy lên hi vọng: “Cái gì, Hồng, mau nói cho tôi đi, anh mau nói cho tôi biết.” Hắn nắm chặt cánh tay Hồng, dùng hết khí lực toàn thân.

Hàn Quân Hồng bị hắn nắm chặt, đau đến nhe răng trợn mắt. Tránh thoát, nhưng không nổi. Không thể nhin được nữa, hắn gào thét, “Tần Nghị, tôi là bệnh nhân.”

Tần Nghị bị hắn làm cho sửng sốt, mới phát hiện bản thân hơi thái quá, vội vàng thu hồi tay, ngưng ngừng nói: “Thật xin lỗi, là tôi quá kích động.”

Thái độ coi như là thành khẩn, hắn gượng gạo đón nhận lời xin lỗi. Hàn Quân Hồng bĩu môi, hướng tới giường bệnh bên trong, để tránh chịu sự kích động của Tần Nghị một lần nữa.

Tần Nghị bước tới sát bên, nín thở, ân cần nói: “Hồng, có hi vọng gì? Hiện tại có thể nói không? Hi vọng của tôi là gì?”

Đã biết là hắn sẽ hỏi câu này, Hàn Quân Hồng khinh thường hắn.

“Nói thật, trong mắt tôi, Triệu Kỳ đối với anh không phải không có tình cảm. Nếu không cô ấy sẽ không chờ anh 12 năm.” Hắn nhìn cửa, nhẹ nhàng nói.

“Thật sao?” Nghe câu đó, Tần Nghị hưng phấn.

“Thật sự.” Hàn Quân Hồng khẳng định nói, nhưng lập tức nói thêm một câu nữa ngoại lệ, “Nhưng đó là trước kia, hiện tại thì không biết chính xác được.”

“Tại sao?” Tần Nghị vừa mới hưng phấn lập tức uể oải đi xuống.

Hàn Quân Hồng chọc hắn xong, lại tiếp tục tức giận nói: “Anh lãng phí mười hai năm của người khác, còn người con gái kia đã mất 12 năm tuổi xuân. Thử nghĩ, một thiếu nữ như hoa ấy đã nhiều tuổi, trở mặt nhìn bạn bè đã kết hôn, đã có con cái, còn cô ấy vẫn còn cô độc. Mà lúc này, vị hôn phu như anh, lại ăn chơi đàng điếm bên ngoài, anh nói xem cô ấy có hận anh không?”

“Ách...” Tần Nghị bị hắn nói mấy câu nhưng vì sĩ diện vẫn ngẩng đầu lên, “Nhưng” hắn cãi lại, “Tôi không phải vẫn cùng cô ấy ở chung một chỗ suốt 12 năm sao?”

Đồ ngu ngốc này! Hàn Quân Hồng trừng mắt nhìn hắn, “Nam nhân không giống nữ nhân! Nam nhân càng già càng đáng giá, nữ nhân thì ngược lại.”

“Tôi sai rồi.” Tần Nghị nhận lỗi, hắn thực sự không biết nói gì, hắn nghĩ rằng chuyện của bọn hắn vẫn tốt, hắn chỉ có cô ấy, cô ấy cũng chỉ có mình hắn, chưa bao giờ nghĩ tới dùng hôn ước để ràng buộc ai.

“Nhưng khi tôi bảo kết hôn, cô ấy không muốn, cô ấy bảo nhất định phải gả cho Lý Hạo!” Hắn ủy khuất kêu lên.

“Anh nói với giọng như thế nào?” Hàn Quân Hồng hỏi.

Tần Nghị cặn kẽ thuật lại tình hình.

Nghe xong, Hàn Quân Hồng hắc hắc cười 2 tiếng, sau đó lại lạnh mặt: “Chỉ cần là nữ nhân nghe anh nói đều không đồng ý.”

“Tại sao?” Tần Nghị sợ hãi.

“Anh ngẫm lại lúc đấy anh nói chuyện với khẩu khí như thế, ai nguyện đón nhận bố thí của anh?” Hàn Quân Hồng cười lạnh, “Triệu Kỳ tài mạo song toàn, xuất thân không kém, chỉ cần cô ấy muốn gả, có hàng ngàn người muốn đăng ký, so sánh với sự anh tuấn của anh, có khối người, cô ấy cần phải ủy khuất chạy theo anh sao?”

“Bố thí?” Tần Nghị kinh ngạc. Bọn họ là loại cảm giác này sao?

“Không phải sao? Giọng điệu của anh chính là như thế.” Hàn Quân Hồng lạnh lạnh nói.

“Tôi thật sự không có ý đó.” Tần Nghị thì thào nói nhỏ.

“Nhưng nghe anh nói, cảm giác của tôi chính là như thế.” Hàn Quân Hồng khẳng định.

“Xong đời.” Tần Nghị thống khổ ôm đầu, “bây giờ tôi nên làm gì đây?”

“Đừng lo lắng, ít nhất hiện tại anh không bị Triệu Kỳ chán ghét. Hơn nữa, trong tay anh còn có một người rất quan trọng.” Hàn Quân Hồng trấn an hắn.

“Có thật không? Kỳ Kỳ không ghét tôi?” TẦN NGHỊ đề tay ôm đầu, mắt lấp lánh một tia hi vọng.

“Thật sự.” Hàn Quân Hồng gật đầu, trong lòng thầm than người này tính khí so với thời tiết tháng tư còn biến hóa khôn lường hơn. “Triệu Kỳ tính tình thế nào, tôi hiểu rõ. Đúng không thích người, cô ấy lười biếng nói chuyện. Nhưng đối với người dây dưa, cô ấy sẽ không nhịn nổi, nhưng là không quá coi thường anh.”

“Đúng thế.” Nghĩ triệu kỳ mặc dù đối với mình rất ôn hòa, nhưng ít khi có chuyện! mỗi lần đi tìm cô ấy, cô ấy không có xua đuổi hẳn. đối với cha mẹ, cô ấy cũng thế. Đối với người ngoài, cô ấy chỉ bình thường, sau đó không bao giờ nhắc lại.

Nguyên lại, hẳn vẫn còn hạnh phúc! Hẳn cười ha hả vài tiếng.

“Này, thế lợi thế của tôi là gì?” Hẳn vội vàng hỏi.

“Mặc Mặc.” Hàn Quân Hồng phun ra 2 chữ.

“Mặc Mặc? Tần Mặc? Tiểu tử đó?” Tần Nghị không tin hỏi.

“Đúng, chính là muội muội cùng cha cùng mẹ với anh – Tần Mặc.” Hàn Quân Hồng một lần nữa nhắc lại.

33. Chương 33

“Tiểu quý kia ngoài việc tiêu xài tiền của ta còn có lợi gì sao?” Tần Nghị nhíu mày, không nghĩ ra muội muội chuyên phá hẳn còn có lợi ích gì.

Hàn Quân Hồng hừ lạnh một tiếng, trách cứ: “Anh sao lại đối đãi với em gái ruột mình như thế?” Đừng quên, ban đầu chính anh nài nỉ mẹ anh sinh ra cô bé.”

“Đó là bởi vì anh cùng Thanh Thanh tình cảm tốt như vậy, tôi liền nghĩ nếu có muội muội, chắc chắn sẽ ngọt nhu khả ái như Thanh Thanh, sẽ rất thích, thế nên khi biết mẹ mang thai ngoài ý muốn mới xin mẹ giữ lại. Nhưng có biết là sẽ bị nó hại cho thê thảm đâu.” Nhớ lại chuyện cũ, Tần Nghị bất mãn vô cùng.

“Có phải hay không lại muốn tôi nói ra sự thật để anh đối diện thực tế?” Hàn Quân Hồng nhìn hẳn, không cao hứng nói: “Cho dù sinh hay không sinh Mặc Mặc, nhất định cha mẹ anh cũng sẽ để gánh nặng gánh vác gia tộc lên vai anh. Có Mặc Mặc, bọn họ chỉ lại càng nhàn hơn thôi. Ai kêu anh ban đầu gây ngốc đòi cha mẹ sinh cô bé? Là nam nhân thì phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình.”

Tần Nghị nghe xong á khẩu không trả lời được, đành phải chuyển dời oán hận sang cha mẹ: “Nhưng họ cũng không nên bỏ chúng ta lại sớm thế, khi đó ta mới hai mươi tuổi, vẫn còn đang học đại học!”

“Ai kêu cậu nhịn không được ăn Triệu Kỳ? Khi đó người ta vẫn còn vị thành niên, còn chưa tốt nghiệp Trung học!” Hàn Quân Hồng hả hê nhìn hẳn, “Nếu con cái đã đính hôn, đương nhiên chịu trách nhiệm khi học xong, có cái cố này, cha mẹ người đương nhiên không thể chờ đợi giao hết trách nhiệm cho người rồi chạy thoát.” Làm hại Hàn Quân Hồng hẳn bị liên lụy, bị phụ thân gọi đến giao hết sự vụ của gia tộc. Vốn dĩ hẳn còn có thể tiêu sái thêm vài năm!

“Tôi biết là không nên như thế.” Tần Nghị buồn bã nói.

“Xin nhớ kỹ cho, dù là gì đi chăng nữa, cũng là cha mẹ một công sinh dưỡng nên.” Hàn Quân Hồng nhắc nhở hẳn.

“Sinh thì đúng, nhưng dưỡng thì...” Tần Nghị bĩu môi, “bọn họ có thật sự làm đúng nghĩa vụ cha mẹ chưa?”

“Không có.” Hàn Quân Hồng nhanh chóng xuất đáp án, huynh muội của Tần gia từ nhỏ sớm đã một tay bảo mẫu chăm lo.

“Tuy nhiên, cũng vì thế mà Mặc Mặc mới có thể tiến đánh thành công Triệu gia từ bên trong sao?” Hồng cười nói.

“Đánh tiến Triệu gia bên trong?” Tần Nghị nghi hoặc. Chuyện khi nào?

Không thể nào tin được là an hem, mà em mình có địa vị gì ở Triệu gia cũng không biết? Hàn Quân Hồng thật muốn cho hẳn ăn một cái tát, tên này không xứng đáng được gọi là ca ca.

Bất đắc dĩ, hắn cắn kẽ giải thích: “Sau khi anh cùng Triệu Kỳ đính hôn, cha mẹ anh liền để hai người ở lại, qua Châu Phi thăm thú rừng tậm, chỉ có lúc thiếu tiền mới nhớ về các người. Khi đó Mặc Mặc mới sáu tuổi, anh là đại thiếu gia vẫn đang còn phải nhờ người đưa cơm tận miệng, đối mặt với tiếng khóc của Mặc Mặc, không ai chịu nổi, người đến rồi lại đi.”

“Đúng, có chuyện này.” Tần Nghị gật đầu. Mỗi lần hồi tưởng lại đoạn này hắn vẫn còn khóc ròng, thật sự là thê lương vô cùng. Khi đó hắn thật sự sụp đổ. Bài vở ở trường lớp nặng nề, vừa mới tiếp nhận công ty của gia tộc, một mực bị nhiều người nói xấu, sau lưng là những tiếng xì xào bàn tán, mà lại còn tiếng khóc la không ngừng của muội muội, hắn hận không thể chết! Mỗi đêm xuống, hắn thở dài ngao ngán.

Nhìn bộ dạng của Nghị, hình như đã phải chịu quá nhiều khổ sở. Hắn cũng giống mình? Hồng cười khổ, không tự giác nghĩ tới mình cùng Thanh Thanh vài năm trước kia. Hắn bắt bản thân không được nghĩ tới nữa, trở lại chủ đề: “Cha anh muốn rèn luyện anh, giao Mặc Mặc cho anh. Nhưng anh lại không có kiên nhẫn, cho cô bé vào nhà trẻ, buổi tối đón về nhà, lại để đầy đồ ăn sẵn trong tủ lạnh thay cơm.”

“Đó là bởi vì bánh bao ăn tối có thể no bụng mà.” Tần Nghị nhỏ giọng, hắn vội vàng muốn chết, làm sao có thời gian cho cô bé ăn cơm, đương nhiên không phải hắn tiết kiệm. Hắn không phải cũng ăn bánh bao giống cô bé mà sống đó sao.

“Mặc Mặc mới 6 tuổi.” Hàn Quân Hồng khẽ gọi, “Thanh Thanh sáu tuổi, lúc này mẹ của tôi cùng mẹ cô ấy đều chăm sóc cho cả 2. Mặc Mặc ngược lại, đối cực kỳ, bất chấp tất cả không chịu ăn bánh bao, cuối cùng lả đi. May mắn Triệu Kỳ đi đến nhà anh, phát hiện kịp thời đưa cô bé vào bệnh viện mới không mất mạng. Thế nên sau đó Mặc Mặc nghe tới bánh bao là mặt biến sắc. Nhưng anh lại vẫn trước sau đem bánh bao tới trước mặt cô bé, khiến cô bé khóc ngất đi, may Triệu Kỳ thấy, mới đưa cô bé tới Triệu gia.”

“Đúng rồi, là như vậy.” Tần Nghị gật đầu. Tần Mặc đi rồi, hắn cảm giác thoải mái nhiều. Nha đầu kia từ nhỏ mở miệng là nói tới danh phận mà phải có tiền, tiền hắn chết đi,.

“Nhưng, nó với Triệu gia có quan hệ gì?” Đối mặt với người anh em, hắn trở nên hỏi.

“Anh nghĩ sao? Mặc Mặc tới, lúc này Triệu Kỳ mới 17 tuổi, vẫn còn là trẻ con, còn chưa lo ình nổi, đã lo cho cả Mặc Mặc, những 12 năm, anh biết ý gì không?” Hàn Quân Hồng hỏi.

“Bởi vì Mặc Mặc rất khả ái...” Tần Nghị chỉ nghĩ ra lí do này.

Ngu ngốc! Hàn Quân Hồng thở dài một hơi. Hắn hoài nghi, hắn hôm nay có phải bị bức chết không nữa.

“Một người không vô duyên vô cớ quan tâm trẻ con thế, huống hồ không oán không hận trong 12 năm!” Hắn nhắc lại, “Một nữ tử 17, 18 tuổi, thích nhất được mặc đẹp, cùng bạn bè vui chơi. Tại sao cô ấy lại muốn hy sinh bản thân vui đùa, chiều cô cho anh? Ngay cả ba mẹ anh cũng ném cô bé cho bảo mẫu? Anh biết, chăm sóc con trẻ, cần nhất chính là kiên nhẫn, và sức khỏe. Khi đó Triệu Kỳ lớp 11, bài vở đã bù đầu, lại còn ôm thêm Mặc Mặc. Anh xem, Mặc Mặc hiện tại được giáo dục tốt như thế, công của Triệu Kỳ lớn như thế nào.”

“Anh nói rất đúng.” Tần Nghị chỉ có thể gật đầu.

“Nghĩ xem, Mặc Mặc được Triệu Kỳ đưa về Triệu gia, cùng Triệu gia sớm tình thâm. Nhất là 6 năm trước, đại tiểu thư nhà Triệu gia qua đời, Triệu phu nhân vô cùng đau khổ. Nếu như không có Mặc Mặc hoạt bát khả ái giúp bà ấy xóa đi nỗi thống khổ, tâm sự với bà ấy, e chừng phu nhân không thể khỏe mạnh cho tới ngày hôm nay.”

“Anh nói là...” Tần Nghị mừng rỡ tròn to hai mắt. Hắn nghĩ ra rồi.

34. Chương 34

“Đúng vậy.” Hàn Quân Hồng ngầm giúp hắn hiểu, “Mặc Mặc sớm đã trở thành tiểu công chúa của Triệu gia. Anh nhìn xem, ở Triệu gia, người nào là không quý mến cô bé, ngay cả Lý Hạo cũng che chở cho cô bé, để cho anh là anh trai cô bé đúng thật là tàn nhẫn.”

“Tôi sai rồi.” Tần Nghị vô lực.

“Tuy nhiên, Mặc Mặc dù ở Triệu gia 12 năm, nhưng dù tình cảm với Triệu gia có thân tình bao nhiêu thì cô bé vẫn là người cùng chung huyết thống với anh, máu mủ ruột thịt. Nhưng anh cho cô bé tiền sinh hoạt, nhưng là không đủ. Anh bảo cô bé ăn cây táo rào cây sung là không đúng.” Hàn Quân Hồng lại oanh tạc.

...

“Từ sao sẽ không bao giờ mắng nó nữa.” Tần Nghị cam đoan.

Nghe mà vẫn không hiểu, đồ ngu ngốc! Hàn Quân Hồng nén giận.

“Chẳng lẽ anh còn không hiểu? Mặc Mặc hay vùi vãnh tiền anh, chỉ là muốn anh nhớ đến cô bé có tồn tại! Còn Triệu gia như thế nào, cô ấy muốn tiền mà không có sao? Sao cần phải xin xỏ anh, lại còn bị anh mắng cho!” Hàn Quân Hồng lớn giọng.

“A?” Tần Nghị dần dần. Nguyên lai Mặc Mặc nghĩ vậy? Hắn lại cứ nghĩ cô bé có tiền thì mới mừng rỡ!

“Anh thật sự thất bại rồi, không thể làm một vị hôn phu, càng không phải là một ca ca.” Hàn Quân Hồng nhin không được mắt hắn.

“Tôi thật sự thâm tới mức đó sao?” Tần Nghị nhỏ giọng hỏi.

“Còn gì hoài nghi sao, anh chính là như thế.” Hàn Quân Hồng khẳng định.

Ai!

Hai nam nhân đồng thời thở dài.

Hồi lâu im lặng, Tần Nghị hưng phấn đứng lên hỏi: “Hồng, theo anh phân tích, tôi vẫn còn hi vọng?”

Trời ạ!! Hắn có lối suy nghĩ nhanh chóng từ khi nào vậy!

“Có, nhưng sợ là không nhiều.” Hàn Quân Hồng ăn ngay nói thật,

“Tại sao?” Tần Nghị hỏi.

“Anh nghĩ xem, một nữ nhân đợi anh 12 năm, cô ấy sắp 30 tuổi, bạn bè sớm đã thành gia thất, cuộc sống mỹ mãn, anh xem cô ấy còn tin tưởng anh sẽ lấy cô ấy không? Cô ấy không phải người ngu ngốc! Cô ấy đã có tuổi, sớm đã không còn tin ở ảo vọng của tình yêu, hiện tại, chỉ muốn có cuộc sống an nhàn.” Hàn Quân Hồng nói từng chữ, lại còn bổ sung, “Tôi nói thật, Bách Lý Hạo chính là sự lựa chọn hoàn hảo.”

Tần Nghị bất mãn, “Hồng, cố tình đả kích tôi sao!”

“Tôi chỉ giúp anh nhận rõ sự thật.” Hàn Quân Hồng lạnh lùng nói.

Tần Nghị lại lập tức luống cuống, “Bây giờ tôi nên làm gì? Làm sao đây?” Hắn kêu loạn.

”Hiện tại, việc anh có thể làm, là dung chân tình lay động cô ấy, hồi tâm chuyển ý.” Hàn Quân Hồng cố mỉm cười, chậm rãi nói.

“Hảo, tôi biết rồi.” Tần Nghị đứng lên, hồi phục tinh thần.

Quay đầu, hắn nhìn về phía giường bệnh duong dương tự đắc, thậm chí xúc động với tình bằng hữu này, nhưng cũng có bản khoăn: “Hồng, tại sao anh lại nhìn thấu được hết mọi chuyện như thế?”

Bởi vì tôi là người ở ngoài, là người từng trải. Nhưng, hắn sẽ không nói thế. Hàn Quân Hồng đắc ý cười: “Đó là lí do tôi chìm đắm trong tình yêu với Thanh Thanh mà anh vẫn còn lưu luyến.”

“Anh...” có thể dùng khiêu khích được không? Tần Nghị chỉ có thể nhìn hắn trân trân,

Hàn Quân Hồng lại càng cười đắc ý.

“Anh định lãng phí thời gian ở đây bao lâu nữa?” Tâm tình hắn sung sướng nói, “3 ngày rồi không gặp Triệu Kỳ? Không hỏi xem cô ấy đang làm gì? Có phải đang bồi dưỡng tình cảm với Lý Hạo không? Cô ấy có nhiều người theo đuổi, anh không nghĩ xem, lúc này bọn họ đang làm gì...”

“Đừng nói nữa! Tôi đi trước! Ngày mai anh ra viện, tự đi lo lấy, tôi không rảnh.” Mỗi một chữ phun ra, sắc mặt Tần Nghị càng khó coi. Không đợi bạn hữu nói xong, liền dung lời lẽ cuồng phong quét đi.

Cố Thanh Thanh đối diện thiếu chút nữa cũng bị thối mắt.

“Ca ca, Tần đại ca vội vàng như thế, rốt cục muốn đi đâu?” Nhìn bóng hắt khuất xa, Cố Thanh Thanh nghi hoặc hỏi.

“Đi nhìn Triệu Kỳ yêu quý của hắc bị kẻ khác cướp đi.” Hàn Quân Hồng vui sướng nói.

“Cướp đi?” Cố Thanh Thanh tròn mắt không tin, “Nói giỡn hả! Tình cảm Kỳ Kỳ thế nào, ai cũng rõ.”

“Có gì là đảm bảo.” Hàn Quân Hồng kéo cô ngồi bên cạnh mình, thâm thúy nói: “Đây chính là truyện trong truyền thuyết, kể trong cuộc thì mê muội a.”

“Vậy tại sao anh không nói cho anh ấy rõ?” Cô hỏi.

“Tại sao lại muốn anh nói cho hắc nghe?” Hàn Quân Hồng hỏi ngược lại

“Hai người không phải bạn tốt sao?”

Hàn Quân Hồng đậm tiểu: “Bạn tốt thì đúng là thế, nhưng, em nghĩ mà xem, hắc chiếm dụng Triệu Kỳ 12 năm, hiện tại mới nhận thức được là mình yêu cô ấy, có phải rất đáng hận không?”

“Oa, Tần đại ca chậm hiểu thế sao?” Cố Thanh Thanh mở tròn mắt, ngạc nhiên hỏi, rồi lập tức giận dữ, “Thật là đáng hận”, rồi ngay lập tức ưu tư mếu méo, “Kỳ Kỳ thật đáng thương.”

“Cho nên, cho hắc một bài học là còn nhẹ.” Hàn Quân Hồng giọng điệu vẫn như cũ.

“Đúng là nên cho hắc một bài học.” Cố Thanh Thanh bốc lên năm tay, bưng bưng nói.

“Ca ca, anh nói cho em xem, có nên gọi điện thoại an ủi Kỳ Kỳ không?” Nghĩ thế nào, nàng liền ngẩng đầu hỏi Hàn Quân Hồng ngay.

Hàn Quân Hồng cười cười, hắc ôm Thanh Thanh vào lòng: “Bọn họ là vợ chồng son, không cần chúng ta tham gia đã đủ náo nhiệt rồi.”

“Nhưng em vẫn muốn gọi cho Kỳ Kỳ a...” Cố Thanh Thanh nhỏ giọng nói.

Hàn Quân Hồng nhỏ giọng đi: “Thanh Thanh, đừng quên, bây giờ em đang trong lòng anh, còn dám nói chuyện của người khác a.”

“Nhưng, Kỳ Kỳ là nữ nhân mà.” Cố Thanh Thanh bất mãn nói.

“Nhưng nữ nhân thích cô ấy còn nhiều hơn nam nhân.” Hàn Quân Hồng lạnh lùng nói, ôm chặt hông cô, sợ cô cũng biến thành 1 trong số nữ nhân kia.

“Có thật không?” Cố Thanh Thanh che miệng, ngạc nhiên hỏi, “Tình địch của Tần đại ca là nữ nhân? Thật buồn cười.”

“Chuyện cười còn nhiều ở phía sau.!” Hàn Quân Hồng dậm dứ nói, mắt hiện lên một tia xấu xa.

Nghị, đừng nói người anh em không giúp anh, thật ra đã cố cảnh cáo anh, nhưng không nói hết thôi. Chuyện này tôi sẽ cố hết sức. Còn lại, anh phải diễn thôi, chúng tôi chờ xem kịch vui anh diễn a.

Nhưng là, nhìn người khác dẫm vào vết xe đổ của mình, vẫn vui vẻ được như thế, chính xác là một kẻ biến thái vô cùng!

35. Chương 30

Thấy đã đủ lời, Hàn Quân Hồng bất đắc dĩ mở miệng: “Được rồi, vậy anh có nhớ hồi đó tại sao bọn anh lại đính hôn không?”

Bị hỏi chuyện này, Tần Nghị đỏ mặt, do dự hồi lâu hắc mới ấp a ấp úng, tựa hồ e lệ nói: “Đó là... bởi vì. Buổi tối hôm đó, bọn tôi uống quá nhiều, không cẩn thận... rượu làm cho loạn tính. Sáng hôm sau bị bắt gian tại trận. Sau đó, sau đó...”

“Được rồi!” Không nghe nổi nữa. Hàn Quân Hồng mạnh mẽ cắt đứt lời hắn, “cùng anh lớn lên như anh hem, vậy mà anh còn định giả vờ với tôi sao?”

“Giả vờ?” Tần Nghị không hiểu ý tứ của hắn nói.

“Anh cho là tôi ngu ngốc lắm à?” Hàn Quân Hồng cười lạnh, “rượu làm cho loạn tính? Cùng nhau uống rượu nhiều lần, anh say mấy lần? Hơn nữa, số lượng không nhiều, trừ khi uống ở ngoài, nếu uống quá xỉn, thì liền đi về, mỗi người một chỗ, vào phòng mình, cởi trang phục, đắp chăn, ngủ đến tận hừng đông sao? Họa hoằn vài 3 lần ra ngoài để người khác chụp hình mà thôi, mà, tôi đều lưu lại trong máy tính cả, anh muốn xem không?” Vừa nói, hắn liền đưa tay với laptop.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng!” Tần Nghị cuống cuống giật lấy laptop trước. Đoạn video mà Hàn Quân Hồng nói đến là cảnh một lần tụ tập của bọn hắn, thực sự rất đáng xấu hổ. Hắn không muốn bị lan truyền ra ngoài một lần nào nữa.

“Thế nào, hiện tại có thể nói cho tôi biết, trong lòng anh thật sự nghĩ gì?” Đoạt không được laptop, Hàn Quân Hồng thu hồi tay, nằm quay lên giường tiếp tục làm bệnh nhân, thanh thần hỏi, trong lòng cũng đắc ý: vừa rồi thật sự đã làm hắn sợ hãi!

“Cái gì mà thực sự chứ...” Tần Nghị lẩm bẩm, cẩn thận không nhảy dựng lên.

Thấy hắn không thừa nhận, Hàn Quân Hồng cũng không ép sát, mà lại dò dẫm hỏi: “Tốt lắm, tôi lại hỏi anh tiếp, tại sao trước giới truyền thông, anh luôn tỉnh táo, là một thanh niên đầy hứa hẹn trong mắt các tiền bối, đúng vì thế nên cha anh mới có thể yên tâm giao công ty cho anh năm anh 20 tuổi. Nhưng là, chỉ có những người thân thiết mới hiểu rõ bản tính anh ra sao. Bình thường thì không sao, cứ ở bên Triệu Kỳ là anh hiện nguyên hình một đứa con nít”.

“Thật sao?” Hắn tính trẻ con? Tần Nghị kinh dị, Hàn Quân Hồng nói như thế. Hắn làm sao lại như Mặc Mặc kia chứ! Hắn không tin.

“Là như vậy”. Hàn Quân Hồng khẳng định, “thật sự không phát hiện ra sao?”

“Không có”. Hắn nghĩ gì liền nói thế.

“Còn nói, từ nhà trẻ, chúng ta đã cùng một lớp, Triệu Kỳ lớp nhỏ hơn, anh nhớ rõ thế nào là nghiệt duyên không?” Hàn Quân Hồng lại hỏi.

“Bởi vì nữ sinh”. Đánh nhau với Triệu Kỳ, chuyện này hắn nhớ rõ.

Nói đúng, Hàn Quân Hồng hài lòng gật đầu. “Chuyện năm đó không ngờ anh lại cùng Triệu Kỳ dây dưa đến giờ, thật tốt, cùng nhau lớn lên, ngoài tôi, anh và Triệu Kỳ, còn có liên lạc với ai nữa?”

Tần Nghị cố gắng suy nghĩ tới bằng hữu, nhưng là thất bại.

“Không có,” hắn thành thật trả lời, “Nhưng đó là hồi học tiểu học hay trung học, Kỳ Kỳ vẫn là muối muối của chúng ta nên thế”.

Chúng ta nhớ chính là lệ thuộc trực tiếp trường học!” Hàn Quân Hồng trầm giọng cường điệu mấy chữ “lệ thuộc trực tiếp”, “Từ nhà trẻ đến tiểu học đến sơ trung lại đến trung học, chúng ta đều chung một trường! Có mấy người chuyển trường, nhưng đại đa số vẫn một mực là học đệ học muội của chúng ta. Nhưng ta hỏi người, nữ sinh làm học muội của chúng ta như Triệu Kỳ có nhiều, tại sao người chỉ bỏ lên người cô ấy?” Chỉ sợ trong lòng Tần Nghị chỉ có một mình Triệu Kỳ

“...” Tần Nghị vô lời, không biết nên nói như thế nào,

“Không biết. Tôi cũng không biết tại sao”. Hắn yếu ớt nói,

Đó là bởi vì mỗi cậu được nghỉ học đều chạy ra sân trường trung học chạy đi chạy lại. Cố kéo Triệu Kỳ đi ăn cơm hay trò chuyện bằng được, vì thế từ đó trở đi cô ấy nắm rõ thời gian nghỉ ngơi làm việc của cậu, có khi chúng ta nhất thời không nhớ nổi ngày hôm sau có đi học hay không cũng đều gọi điện thoại hỏi cô ấy!

Hàn Quân Hồng bấu môi, thay đổi câu chuyện,: “Tốt lắm, anh lại trả lời tôi , hôm sinh nhật anh 20 tuổi, anh tổ chức một buổi tiệc nhỏ ở nhà, khi đó chúng ta học đại học, Triệu Kỳ học trung học. Tôi nhớ kỹ khi đó bạn bè đều là bạn học đại học của chúng ta, tại sao, lại xuất ra Triệu Kỳ chứ?”

“Tôi không biết nói sao”. Không muốn suy nghĩ, bởi dù suy nghĩ cũng không có đáp án, không muốn lãng phí tế bào não, Tần Nghị đáp.

“Tôi nhớ mang máng, lúc nào anh cũng nhõng nhẽo với cô ấy”. Hàn Quân Hồng nhớ lại “tôi nhớ kỹ ngày sinh nhật hôm đó, mỹ nữ không thiếu, trong đó rất nhiều người có ý với anh, tại sao anh chỉ cùng với Triệu Kỳ bị rượu làm cho loạn tính? Anh biết không? Năm đó cô ấy mới 17 tuổi, dù dễ trẻ vị thành niên a! đây là phạm pháp, anh có biết không! Nếu như tôi muốn tố cáo anh, tòa án sẽ giam anh năm mươi năm là tốt cho anh lắm rồi đó”.

“...” Tần Nghị cứng lời.

“Trở lại...” Hàn Quân Hồng lại chậm rãi mở miệng, ý muốn hỏi lại.

Không thể được! Tần Nghị không thể để cho hắn làm cho nỗi điên thế này được, ôm đầu nỉ non: “Đại ca, tôi xin anh, đừng hỏi nữa. Buông tha cho tôi! Tôi điên mất! Tôi đã bảo tôi cũng không rõ những gì tôi đang làm mà”.

“Thật là không biết mình đang làm gì sao? Hay không muốn thừa nhận?” Hàn Quân Hồng hảo tâm dụ dỗ, hắn thấy có hứng thú với chuyện này

“Tôi...” Tần Nghị muốn nói nhưng lại thôi.

Rất tốt! Kết quả đã đến.

Hàn Quân Hồng thò người ra, thương hại vỗ vỗ vai hắn, mặt mỉm cười nói ra sự thật tàn khốc: “Chúc mừng anh, người anh em, sự thật chứng minh, anh đã yêu cô ấy say đắm”.

“Yêu?...” Tần Nghị lắp bắp nói.

“Chính xác”. Hàn Quân Hồng gật đầu mỉm cười. Thuận tiện đập mạnh vai hắn, như đẩy Tần Nghị xuống vực sâu không đáy

36. Chương 31

Suy nghĩ một hồi, Tần Nghị thì thào: “Yêu? Có thật thế không? Có thật thế không...?”

“Thật sự.” Hàn Quân Hồng tiến thêm một bước xác nhận sự thật giùm hắn, lại một lần nữa thương hại vỗ vỗ vai hắn, “đón nhận thực tế đi, người anh em.” Đã yêu thật rồi.

“Thực tế...” Tần Nghị lúng búng trong miệng mấy chữ này, ánh mắt tan ra, như đi vào cõi mộng.

Có cần phải nghiêm trọng như thế? Hình như tức thời bị đả kích quá lớn! Đương thời, hắn xác nhận mình yêu Thanh Thanh, mặc dù kinh ngạc, nhưng liền lập tức đón nhận thực tế, nhưng rồi chỉ giữ một mình trong lòng, chậm chạp không muốn thay đổi sự thật phơi bày trước mặt.

Hàn Quân Hồng vô tâm thương thức bộ dạng ngơ ngác ngây ngốc của hắn, hắn còn ở trong bộ dạng như thế bao lâu nữa. Không phải ngồi pha trò ở đây với hắn lâu nữa. Thanh Thanh mau chóng trở lại.

Đợi 5 phút đồng hồ, xác thật không chờ nổi nữa, hắn ôm lấy cổ Tần Nghị, ghé sát vào tai hắn, nhẹ nhàng mà trịnh trọng nói: “Triệu Kỳ muốn cùng Lý Hạo kết hôn, hôn lễ là vào ngày mai!”

“Cái gì? Ta không hề biết.” Vừa nghe nói Triệu Kỳ sẽ làm vợ người khác, Tần Nghị lập tức hoàn hồn, sống chết nắm lấy tay Hàn Quân Hồng lớn tiếng gọi.

Hàn Quân Hồng chịu đựng cơn đau nói: “Sự thật cho tới bây giờ, anh còn không mau thừa nhận, thật sự, anh yêu cô ấy? Anh nhìn đi, cô ấy đã khiến cho anh mê mẩn như thế này.”

“Được rồi, tôi thừa nhận.” Tần Nghị ủ rũ nói. Hàn Quân Hồng nói ra sự thực kia, hắn dù cực lực muốn phủ nhận, nhưng không tìm ra nổi một lý do nào. Thôi đành chấp nhận thực tế.

“Không nên bi quan như thế! Ít nhất anh đã xác định được tình cảm của bản thân, sau này sẽ không sống u mê thế nữa.” Hàn Quân Hồng chụp lại vai hắn, hung hãn trả thù vụ vừa xong.

“Tôi mỗi ngày đều bận rộn công việc, không có sống u mê.” Tần Nghị cường điệu, hắn rất tôn nghiêm, không thể để bị người khác chà đạp.

“Tôi chỉ sợ anh với Triệu Kỳ, rồi còn có những chuyện... oanh oanh yến yến với những mỹ nhân khác.” Hàn Quân Hồng uy hiếp hắn.

“Không có gì đâu, tôi với những nữ nhân khác chỉ như buôn bán vãng lai thôi.” Tần Nghị buồn bã nói, hắn cảm giác hắn bị oan uổng.

“Không có gì!” Hàn Quân Hồng bí hiểm cười, “mấy năm nay, anh toàn gặp gỡ những người đẹp, thay đổi bạn gái trong thời gian ngắn ngủi như thay áo, khiến tạp chí Playboy thường xuyên xuất hiện hình ảnh anh. Ở ngoài chuyện công việc không tệ, nhưng là...” Hồng tới gần hắn, lặng lẽ nói: “Chẳng lẽ, anh nghĩ dùng những việc này dò xét tình cảm Triệu Kỳ đối với anh?”

“Chuyện này, anh cũng biết sao...” Tần Nghị nhảy dựng lên.

Sau đính hôn, Triệu Kỳ trước sau như một, rất bình thản, bình thản đón nhận hắn, bình thản đón nhận hôn ước, bình thản trong suốt thời gian qua, hình như chuyện gì phát sinh cũng vô dụng. Kể cả chuyện hắn cùng nữ nhân khác thân mật ôm nhau, ảnh bị tung lên báo, cô cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua, không nói một lời.

Hắn buồn bực mãi không thôi, trong thương trường, hắn được nhận là người đàn ông độc thân hoàn mỹ, tại sao hắn trong mắt cô, so với Mặc Mặc còn không bằng? Ít nhất, cô ấy đối với Tần Mặc còn cười rất ôn nhu. Cho nên, hắn ngày càng làm chuyện phóng túng với đám người mẫu, minh tinh, nhưng là, vô luận thế nào, cô ấy cũng không hề có phản ứng nào hết.

Hắn biết mình làm như thế rất ngây thơ, nhưng trừ ra làm như thế, hắn có thể làm như thế nào nữa? Lại không có ai dạy hắn phải làm thế nào!

Nói thừa, tôi nhìn ra được, đầu óc cũng rất tốt, anh đối với Triệu Kỳ rất đặc biệt, hành động ngây thơ, tôi hiểu rõ chuyện anh làm, chỉ là để lừa dối bản thân mà thôi.” Hàn Quân Hồng nhún mày, hứng thú nói.

“Như vậy... Những người khác cũng biết?” Tần Nghị suy sụp.

“Không dưới mười.” Hàn Quân Hồng cười nói, “ngay cả cha mẹ anh cũng từng gọi cho tôi hỏi anh với Triệu Kỳ tiến triển đến đâu. Sau khi tin giải trừ hôn ước bị lan ra, họ cũng rất quan tâm anh.”

“Bọn họ gọi điện cho anh?” Tần Nghị sợ hãi kêu, “Khi nào?”

“À...” Hàn Quân Hồng Ngẫm lại, “Một buổi tối mà anh bị Triệu Kỳ đuổi ra khỏi nhà, anh lại bị tôi đuổi ra khỏi cửa Hàn Thị đó. Thư ký báo có người ở nước ngoài gọi về. Hỏi ra thì biết cha mẹ anh gọi.”

“Anh giết tôi đi.” Tần Nghị toàn thân hư nhược ngồi trên mặt đất, hạ không thể lập tức đâm đầu một phát chết đi. Chẳng phải những người kia cũng đang cười chê hắn? Tại sao lại phải lo lắng cho hắn như thế chứ? Hắn không phải con ruột họ sao? Sao phải làm ầm chuyện mất mặt này lên.

Hắn không còn mặt mũi nào mà sống tiếp!

“Người anh em, anh có phải nam nhi không? Như thế nào mới có chút chuyện nhỏ đã muốn tìm cái chết?” Hàn Quân Hồng khinh thường hắn

“Tôi với cậu không phải anh em. Cậu họ Hàn, tôi họ Tần, chúng ta là người xa lạ.” Tần Nghị vô lực thều thào.

“Tốt lắm, nếu chúng ta là người xa lạ, thì, mời, anh hãy tự một mình chiến đấu, đem hết năng lực đuổi theo vị hôn thê của anh đi! Bất quá-” Hàn Quân Hồng cười nham hiểm, “Người đó còn được gọi là vị hôn thê của anh không nhỉ?”

“Hồng, tôi sai lầm rồi.” Nghe được lời của hắn, sắc mặt Tần Nghị phi biến, vội vàng đứng lên, nắm chặt hai tay Hồng, khẩn thiết, thiếu chút nữa rót nước mũi, mếu máo nói: “Anh là huynh đệ tốt của tôi, là anh em

tốt nhất đời này của tôi! Van cầu anh không được bỏ tôi lúc này a! Nếu là anh cũng không muốn tôi, tôi sao sống nổi.”

Hàn Quân Hồng trên đầu như hóa đá. Hắn tự hỏi ông trời, năm đó, sao lại lựa chọn tên diên này làm hảo hữu với hắn chứ?

“Hồng, anh bảo tôi nên làm cái gì bây giờ?” Xiết chặt 4 bàn tay với nhau, không cho hắn có cơ hội thoát, Tần Nghị giương ánh mắt mong đợi lên cầu cứu, ánh mắt long lanh khó khước từ.

“Rất khó xử lý.” Hàn Quân Hồng ăn ngay nói thật.

Tần Nghị thất vọng lại đặt mông ngồi trở lại mặt đất.

“Vậy anh cũng phải cho tôi biết ít nhất là nên làm gì tiếp chứ?” Đáy lòng lại một lần nữa nổi lên tia hy vọng nơi mặt trời, hắn mong đợi.

“Tôi không biết nói gì.” Hàn Quân Hồng lạnh lùng đáp,

“Vậy anh còn nói giúp tôi đưa Kỳ Kỳ quay lại!” Tần Nghị phiền muộn lên án.

Tần Nghị lại từ mặt đất đứng lên, dùng ánh mắt của con chó nhỏ, cầu xin sự thương xót, nhìn Hàn Quân Hồng, đáng thương nói: “Hồng, chúng ta là anh em không phải sao? Anh sẽ không thể tha cho chính mình nếu nhìn người ah em này tự sanh tự giết trước mặt anh phải không?”

Hàn Quân Hồng thở dài lần thứ n trong ngày hôm nay, bắt đầu dĩ nói: “Nghị, không phải tôi không giúp anh, mà là, tôi thật sự lực bất tòng tâm. Triệu Kỳ không dễ làm thay đổi.” Hắn không dám làm chuyện tồi tệ hơn.

Tần Nghị trầm mặc. Bởi vì hắn biết kia là sự thật.

37. Chương 32

Tuy nhiên, cũng không phải là không có hi vọng.” trầm mặc hồi lâu, Hàn Quân Hồng đột nhiên mở miệng nhẹ nhàng nói 1 câu.

Tần Nghị phảng phất như mò mẫm trong đêm bắt được cọc cứu mạng, đáy mắt lại dấy lên hi vọng: “Cái gì, Hồng, mau nói cho tôi đi, anh mau nói cho tôi biết.” Hắn nắm chặt cánh tay Hồng, dùng hết khí lực toàn thân.

Hàn Quân Hồng bị hắn nắm chặt, đau đến nhe răng trợn mắt. Tránh thoát, nhưng không nổi. Không thể nhìn được nữa, hắn gào thét, “Tần Nghị, tôi là bệnh nhân.”

Tần Nghị bị hắn làm cho sửng sốt, mới phát hiện bản thân hơi thái quá, vội vàng thu hồi tay, ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, là tôi quá kích động.”

Thái độ coi như là thành khẩn, hắn gương gạo đón nhận lời xin lỗi. Hàn Quân Hồng bĩu môi, hướng tới giường bệnh bên trong, để tránh chịu sự kích động của Tần Nghị một lần nữa.

Tần Nghị bước tới sát bên, nín nọt, ân cần nói: “Hồng, có hi vọng gì? Hiện tại có thể nói không? Hi vọng của tôi là gì?”

Đã biết là hắn sẽ hỏi câu này, Hàn Quân Hồng khinh thường hắn.

“Nói thật, trong mắt tôi, Triệu Kỳ đối với anh không phải không có tình cảm. Nếu không cô ấy sẽ không chờ anh 12 năm.” Hắn nhìn cửa, nhẹ nhàng nói.

“Thật sao?” Nghe câu đó, Tần Nghị hưng phấn.

“Thật sự.” Hàn Quân Hồng khẳng định nói, nhưng lập tức nói thêm một câu nữa ngoại lệ, “Nhưng đó là trước kia, hiện tại thì không biết chính xác được.”

“Tại sao?” Tần Nghị vừa mới hưng phấn lập tức uể oải đi xuống.

Hàn Quân Hồng chọc hần xong, lại tiếp tục tức giận nói: “Anh lãng phí mười hai năm của người khác, còn người con gái kia đã mất 12 năm tuổi xuân. Thử nghĩ, một thiếu nữ như hoa ấy đã nhiều tuổi, trở mặt nhìn bạn bè đã kết hôn, đã có con cái, còn cô ấy vẫn còn cô độc. Mà lúc này, vị hôn phu như anh, lại ăn chơi đàng điếm bên ngoài, anh nói xem cô ấy có hận anh không?”

“Ách...” Tần Nghị bị hần nói mấy câu nhưng vì sĩ diện vẫn ngẩng đầu lên, “Nhưng” hần cãi lại, “Tôi không phải vẫn cùng cô ấy ở chung một chỗ suốt 12 năm sao?”

Đồ ngu ngốc này! Hàn Quân Hồng trừng mắt nhìn hần, “Nam nhân không giống nữ nhân! Nam nhân càng già càng đáng giá, nữ nhân thì ngược lại.”

“Tôi sai rồi.” Tần Nghị nhận lỗi, hần thực sự không biết nói gì, hần nghĩ rằng chuyện của bọn hần vẫn tốt, hần chỉ có cô ấy, cô ấy cũng chỉ có mình hần, chưa bao giờ nghĩ tới dùng hôn ước để ràng buộc ai.

“Nhưng khi tôi bảo kết hôn, cô ấy không muốn, cô ấy bảo nhất định phải gả cho Lý Hạo!” Hần ủy khuất kêu lên.

“Anh nói với giọng như thế nào?” Hàn Quân Hồng hỏi.

Tần Nghị cặn kẽ thuật lại tình hình.

Nghe xong, Hàn Quân Hồng hắc hắc cười 2 tiếng, sau đó lại lạnh mặt: “Chỉ cần là nữ nhân nghe anh nói đều không đồng ý.”

“Tại sao?” Tần Nghị sợ hãi.

“Anh ngẫm lại lúc đấy anh nói chuyện với khẩu khí như thế, ai nguyện đón nhận bố thí của anh?” Hàn Quân Hồng cười lạnh, “Triệu Kỳ tài mao song toàn, xuất thân không kém, chỉ cần cô ấy muốn gả, có hàng ngàn người muốn đăng ký, so sánh với sự anh tuấn của anh, có khối người, cô ấy cần phải ủy khuất chạy theo anh sao?”

“Bố thí?” Tần Nghị kinh ngạc. Bọn họ là loại cảm giác này sao?

“Không phải sao? Giọng điệu của anh chính là như thế.” Hàn Quân Hồng lạnh lạnh nói.

“Tôi thật sự không có ý đó.” Tần Nghị thì thào nói nhỏ.

“Nhưng nghe anh nói, cảm giác của tôi chính là như thế.” Hàn Quân Hồng khẳng định.

“Xong đời.” Tần Nghị thống khổ ôm đầu, “bây giờ tôi nên làm gì đây?”

“Đừng lo lắng, ít nhất hiện tại anh không bị Triệu Kỳ chán ghét. Hơn nữa, trong tay anh còn có một người rất quan trọng.” Hàn Quân Hồng trấn an hần.

“Có thật không? Kỳ Kỳ không ghét tôi?” TẦN NGHỊ đề tay ôm đầu, mắt lấp lánh một tia hi vọng.

“Thật sự.” Hàn Quân Hồng gật đầu, trong lòng thầm than người này tính khí so với thời tiết tháng tư còn biến hóa khôn lường hơn. “Triệu Kỳ tính tình thế nào, tôi hiểu rõ. Đúng không thích người, cô ấy lười biếng nói chuyện. Nhưng đối với người dây dưa, cô ấy sẽ không nhịn nổi, nhưng là không quá coi thường anh.”

“Đúng thế.” Nghĩ triệu kỳ mặc dù đối với mình rất ôn hòa, nhưng ít khi có chuyện! mỗi lần đi tìm cô ấy, cô ấy không có xua đuổi hần. đối với cha mẹ, cô ấy cũng thế. Đối với người ngoài, cô ấy chỉ bình thường, sau đó không bao giờ nhắc lại.

Nguyên lại, hần vẫn còn hạnh phúc! Hần cười ha hả vài tiếng.

“Này, thế lợi thế của tôi là gì?” Hần vội vàng hỏi.

“Mặc Mặc.” Hàn Quân Hồng phun ra 2 chữ.

“Mặc Mặc? Tần Mặc? Tiểu tử đó?” Tần Nghị không tin hỏi.

“Đúng, chính là muội muội cùng cha cùng mẹ với anh – Tần Mặc.” Hàn Quân Hồng một lần nữa nhắc lại.

38. Chương 33

“Tiểu quý kia ngoài việc tiêu xài tiền của ta còn có lợi gì sao?” Tần Nghị nhú mày, không nghĩ ra muội muội chuyên phá hấn còn có lợi ích gì.

Hàn Quân Hồng hừ lạnh một tiếng, trách cứ: “Anh sao lại đối đãi với em gái ruột mình như thế?” Đừng quên, ban đầu chính anh nài nỉ mẹ anh sinh ra cô bé.”

“Đó là bởi vì anh cùng Thanh Thanh tình cảm tốt như vậy, tôi liền nghĩ nếu có muội muội, chắc chắn sẽ ngọt như quả ái như Thanh Thanh, sẽ rất thích, thế nên khi biết mẹ mang thai ngoài ý muốn mới xin mẹ giữ lại. Nhưng có biết là sẽ bị nó hại cho thâm sâu đâu.” Nhớ lại chuyện cũ, Tần Nghị bất mãn vô cùng.

“Có phải hay không lại muốn tôi nói ra sự thật để anh đối diện thực tế?” Hàn Quân Hồng nhìn hấn, không cao hứng nói: “Cho dù sinh hay không sinh Mặc Mặc, nhất định cha mẹ anh cũng sẽ để gánh nặng gánh vác gia tộc lên vai anh. Có Mặc Mặc, bọn họ chỉ lại càng nhàn hơn thôi. Ai kêu anh ban đầu ngây ngốc đòi cha mẹ sinh cô bé? Là nam nhân thì phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình.”

Tần Nghị nghe xong á khẩu không trả lời được, đành phải chuyển dời oán hận sang cha mẹ: “Nhưng họ cũng không nên bỏ chúng ta lại sớm thế, khi đó ta mới hai mươi tuổi, vẫn còn đang học đại học!”

“Ai kêu cậu nhịn không được ăn Triệu Kỳ? Khi đó người ta vẫn còn vị thành niên, còn chưa tốt nghiệp Trung học!” Hàn Quân Hồng hả hê nhìn hấn, “Nếu con cái đã đính hôn, đương nhiên chịu trách nhiệm khi học xong, có cái cơ này, cha mẹ người đương nhiên không thể chờ đợi giao hết trách nhiệm cho người rồi chạy thoát.” Làm hại Hàn Quân Hồng hấn bị liên lụy, bị phụ thân gọi đến giao hết sự vụ của gia tộc. Vốn dĩ hấn còn có thể tiêu sái thêm vài năm!

“Tôi biết là không nên như thế.” Tần Nghị buồn bã nói.

“Xin nhớ kỹ cho, dù là gì đi chăng nữa, cũng là cha mẹ một công sinh dưỡng nên.” Hàn Quân Hồng nhắc nhở hấn.

“Sinh thì đúng, nhưng dưỡng thì...” Tần Nghị bĩu môi, “bọn họ có thật sự làm đúng nghĩa vụ cha mẹ chưa?”

“Không có.” Hàn Quân Hồng nhanh chóng xuất đáp án, huynh muội của Tần gia từ nhỏ sớm đã một tay bảo mẫu chăm lo.

“Tuy nhiên, cũng vì thế mà Mặc Mặc mới có thể tiến đánh thành công Triệu gia từ bên trong sao?” Hồng cười nói.

“Đánh tiến Triệu gia bên trong?” Tần Nghị nghi hoặc. Chuyện khi nào?

Không thể nào tin được là an hem, mà em mình có địa vị gì ở Triệu gia cũng không biết? Hàn Quân Hồng thật muốn cho hấn ăn một cái tát, tên này không xứng đáng được gọi là ca ca.

Bất đắc dĩ, hấn cặn kẽ giải thích: “Sau khi anh cùng Triệu Kỳ đính hôn, cha mẹ anh liền để hai người ở lại, qua Châu Phi thăm thú rừng tậm, chỉ có lúc thiếu tiền mới nhớ về các người. Khi đó Mặc Mặc mới sáu tuổi, anh là đại thiếu gia vẫn đang còn phải nhờ người đưa cơm tận miệng, đối mặt với tiếng khóc của Mặc Mặc, không ai chịu nổi, người đến rồi lại đi.”

“Đúng, có chuyện này.” Tần Nghị gật đầu. Mỗi lần hồi tưởng lại đoạn này hấn vẫn còn khóc ròng, thật sự là thâm lương vô cùng. Khi đó hấn thật sự sụp đổ. Bài vở ở trường lớp nặng nề, vừa mới tiếp nhận công ty của gia tộc, một mực bị nhiều người nói xấu, sau lưng là những tiếng xì xào bàn tán, mà lại còn tiếng khóc la không ngừng của muội muội, hấn hận không thể chết! Mỗi đêm xuống, hấn thở dài ngao ngán.

Nhìn bộ dạng của Nghị, hình như đã phải chịu quá nhiều khổ sở. Hấn cũng giống mình? Hồng cười khổ, không tự giác nghĩ tới mình cùng Thanh Thanh vài năm trước kia. Hấn bắt bản thân không được nghĩ tới nữa, trở lại chủ đề: “Cha anh muốn rèn luyện anh, giao Mặc Mặc cho anh. Nhưng anh lại không có kiên nhẫn, cho cô bé vào nhà trẻ, buổi tối đón về nhà, lại để đầy đồ ăn sẵn trong tủ lạnh thay cơm.”

“Đó là bởi vì bánh bao ăn tối có thể no bụng mà.” Tần Nghị nhỏ giọng, hấn vội vàng muốn chết, làm sao có thời gian cho cô bé ăn cơm, đương nhiên không phải hấn tiết kiệm. Hấn không phải cũng ăn bánh bao giống cô bé mà sống đó sao.

“Mặc Mặc mới 6 tuổi.” Hàn Quân Hồng khẽ gọi, “Thanh Thanh sáu tuổi, lúc này mẹ của tôi cùng mẹ cô ấy đều chăm sóc cho cả 2. Mặc Mặc ngược lại, đối cực kỳ, bất chấp tất cả không chịu ăn bánh bao, cuối cùng lả đi. May mắn Triệu Kỳ đi đến nhà anh, phát hiện kịp thời đưa cô bé vào bệnh viện mới không mất mạng. Thế nên sau đó Mặc Mặc nghe tới bánh bao là mặt biến sắc. Nhưng anh lại vẫn trước sau đem bánh bao tới trước mặt cô bé, khiến cô bé khóc ngất đi, may Triệu Kỳ thấy, mới đưa cô bé tới Triệu gia.”

“Đúng rồi, là như vậy.” Tần Nghị gật đầu. Tần Mặc đi rồi, hắn cảm giác thoải mái nhiều. Nha đầu kia từ nhỏ mở miệng là nói tới danh phận mà phải có tiền, phiền hắn chết đi.

“Nhưng, nó với Triệu gia có quan hệ gì?” Đối mặt với người anh em, hắn trơ trên hỏi.

“Anh nghĩ sao? Mặc Mặc tới, lúc này Triệu Kỳ mới 17 tuổi, vẫn còn là trẻ con, còn chưa lo ỉnh nổi, đã lo cho cả Mặc Mặc, những 12 năm, anh biết ý gì không?” Hàn Quân Hồng hỏi.

“Bởi vì Mặc Mặc rất khả ái...” Tần Nghị chỉ nghĩ ra lí do này.

Ngu ngốc! Hàn Quân Hồng thở dài một hơi. Hắn hoài nghi, hắn hôm nay có phải bị bức chết không nữa.

“Một người không vô duyên vô cớ quan tâm trẻ con thế, huống hồ không oán không hận trong 12 năm!” Hắn nhắc lại, “Một nữ tử 17, 18 tuổi, thích nhất được mặc đẹp, cùng bạn bè vui chơi. Tại sao cô ấy lại muốn hy sinh bản thân vui đùa, chiều cô cho anh? Ngay cả ba mẹ anh cũng ném cô bé cho bảo mẫu? Anh biết, chăm sóc con trẻ, cần nhất chính là kiên nhẫn, và sức khỏe. Khi đó Triệu Kỳ lớp 11, bài vở đã bù đầu, lại còn ôm thêm Mặc Mặc. Anh xem, Mặc Mặc hiện tại được giáo dục tốt như thế, công của Triệu Kỳ lớn như thế nào.”

“Anh nói rất đúng.” Tần Nghị chỉ có thể gật đầu.

“Nghĩ xem, Mặc Mặc được Triệu Kỳ đưa về Triệu gia, cùng Triệu gia sớm tình thâm. Nhất là 6 năm trước, đại tiểu thư nhà Triệu gia qua đời, Triệu phu nhân vô cùng đau khổ. Nếu như không có Mặc Mặc hoạt bát khả ái giúp bà ấy xóa đi nỗi thống khổ, tâm sự với bà ấy, e chừng phu nhân không thể khỏe mạnh cho tới ngày hôm nay.”

“Anh nói là...” Tần Nghị mừng rỡ trợn to hai mắt. Hắn nghĩ ra rồi.

39. Chương 34

“Đúng vậy.” Hàn Quân Hồng ngầm giúp hắn hiểu, “Mặc Mặc sớm đã trở thành tiểu công chúa của Triệu gia. Anh nhìn xem, ở Triệu gia, người nào là không quý mến cô bé, ngay cả Lý Hạo cũng che chở cho cô bé, để cho anh là anh trai cô bé đúng thật là tàn nhẫn.”

“Tôi sai rồi.” Tần Nghị vô lực.

“Tuy nhiên, Mặc Mặc dù ở Triệu gia 12 năm, nhưng dù tình cảm với Triệu gia có thân tình bao nhiêu thì cô bé vẫn là người cùng huyết thống với anh, máu mủ ruột thịt. Nhưng anh cho cô bé tiền sinh hoạt, nhưng là không đủ. Anh bảo cô bé ăn cây táo rào cây sung là không đúng.” Hàn Quân Hồng lại oanh tạc.

...

“Từ sao sẽ không bao giờ mắng nó nữa.” Tần Nghị cam đoan.

Nghe mà vẫn không hiểu, đồ ngu ngốc! Hàn Quân Hồng nén giận.

“Chẳng lẽ anh còn không hiểu? Mặc Mặc hay vòi vĩnh tiền anh, chỉ là muốn anh nhớ đến cô bé có tồn tại! Còn Triệu gia như thế nào, cô ấy muốn tiền mà không có sao? Sao cần phải xin xỏ anh, lại còn bị anh mắng cho!” Hàn Quân Hồng lớn giọng.

“A?” Tần Nghị đàn độn. Nguyên lai Mặc Mặc nghĩ vậy? Hắn lại cứ nghĩ cô bé có tiền thì mới mừng rồi!

“Anh thật sự thất bại rồi, không thể làm một vị hôn phu, càng không phải là một ca ca.” Hàn Quân Hồng nhin không được mắng hắn.

“Tôi thật sự thảm tới mức đó sao?” Tần Nghị nhỏ giọng hỏi.

“Còn gì hoài nghi sao, anh chính là như thế.” Hàn Quân Hồng khẳng định.

Ai!

Hai nam nhân đồng thời thở dài.

Hồi lâu im lặng, Tần Nghị hưng phấn đứng lên hỏi: “Hồng, theo anh phân tích, tôi vẫn còn hi vọng?”

Trời ạ!! Hắn có lối suy nghĩ nhanh chóng từ khi nào vậy!

“Có, nhưng sợ là không nhiều.” Hàn Quân Hồng ăn ngay nói thật,

“Tại sao?” Tần Nghị hỏi.

“Anh nghĩ xem, một nữ nhân đợi anh 12 năm, cô ấy sắp 30 tuổi, bạn bè sớm đã thành gia thất, cuộc sống mỹ mãn, anh xem cô ấy còn tin tưởng anh sẽ lấy cô ấy không? Cô ấy không phải người ngu ngốc! Cô ấy đã có tuổi, sớm đã không còn tin ở ảo vọng của tình yêu, hiện tại, chỉ muốn có cuộc sống an nhàn.” Hàn Quân Hồng nói từng chữ, lại còn bổ sung, “Tôi nói thật, Bách Lý Hạo chính là sự lựa chọn hoàn hảo.”

Tần Nghị bất mãn, “Hồng, cố tình đả kích tôi sao!”

“Tôi chỉ giúp anh nhận rõ sự thật.” Hàn Quân Hồng lạnh lùng nói.

Tần Nghị lại lập tức luống cuống, “Bây giờ tôi nên làm gì? Làm sao đây?” Hắn kêu loạn.

”Hiện tại, việc anh có thể làm, là dung chân tình lay động cô ấy, hồi tâm chuyển ý.” Hàn Quân Hồng cố mỉm cười, chậm rãi nói.

“Hảo, tôi biết rồi.” Tần Nghị đứng lên, hồi phục tinh thần.

Quay đầu, hắn nhìn về phía giường bệnh duong dương tự đắc, thầm xúc động với tình bằng hữu này, nhưng cũng có băn khoăn: “Hồng, tại sao anh lại nhìn thấu được hết mọi chuyện như thế?”

Bởi vì tôi là người ở ngoài, là người từng trải. Nhưng, hắn sẽ không nói thế. Hàn Quân Hồng đắc ý cười: “Đó là lí do tôi chìm đắm trong tình yêu với Thanh Thanh mà anh vẫn còn lưu luyến.”

“Anh...” có thể dùng khiêu khích được không? Tần Nghị chỉ có thể nhìn hắn trân trân,

Hàn Quân Hồng lại càng cười đắc ý.

“Anh định lãng phí thời gian ở đây bao lâu nữa?” Tâm tình hắn sung sướng nói, “3 ngày rồi không gặp Triệu Kỳ? Không hỏi xem cô ấy đang làm gì? Có phải đang bồi dưỡng tình cảm với Lý Hạo không? Cô ấy có nhiều người theo đuổi, anh không nghĩ xem, lúc này bọn họ đang làm gì...”

“Đừng nói nữa! Tôi đi trước! Ngày mai anh ra viện, tự đi lo lấy, tôi không rảnh.” Mỗi một chữ phun ra, sắc mặt Tần Nghị càng khó coi. Không đợi bạn hữu nói xong, liền dung lời lẽ cuồng phong quét đi.

Cố Thanh Thanh đối diện thiếu chút nữa cũng bị thổi mất.

“Ca ca, Tần đại ca vội vàng như thế, rốt cục muốn đi đâu?” Nhìn bóng hắn khuất xa, Cố Thanh Thanh nghi hoặc hỏi.

“Đi nhìn Triệu Kỳ yêu quý của hắn bị kẻ khác cướp đi.” Hàn Quân Hồng vui sướng nói.

“Cướp đi?” Cố Thanh Thanh tròn mắt không tin, “Nói giỡn hả! Tỉnh cảm Kỳ Kỳ thế nào, ai cũng rõ.”

“Có gì là đảm bảo.” Hàn Quân Hồng kéo cô ngồi bên cạnh mình, thâm thúy nói: “Đây chính là truyện trong truyền thuyết, kẻ trong cuộc thì mê muội a.”

“Vậy tại sao anh không nói cho anh ấy rõ?” Cô hỏi.

“Tại sao lại muốn anh nói cho hắn nghe?” Hàn Quân Hồng hỏi ngược lại

“Hai người không phải bạn tốt sao?”

Hàn Quân Hồng đậm tiểu: “Bạn tốt thì đúng là thế, nhưng, em nghĩ mà xem, hắn chiếm dụng Triệu Kỳ 12 năm, hiện tại mới nhận thức được là mình yêu cô ấy, có phải rất đáng hận không?”

“Oa, Tần đại ca chậm hiểu thế sao?” Cố Thanh Thanh mở tròn mắt, ngạc nhiên hỏi, rồi lập tức giận dữ, “Thật là đáng hận”, rồi ngay lập tức ưu tư mếu méo, “Kỳ Kỳ thật đáng thương.”

“Cho nên, cho hấn một bài học là còn nhẹ.” Hàn Quân Hồng giọng điệu vẫn như cũ.

“Đúng là nên cho hấn một bài học.” Cố Thanh Thanh bốc lên nắm tay, bưng bưng nói.

“Ca ca, anh nói cho em xem, có nên gọi điện thoại an ủi Kỳ Kỳ không?” Nghĩ thế nào, nàng liền ngẩng đầu hỏi Hàn Quân Hồng ngay.

Hàn Quân Hồng cười cười, hấn ôm Thanh Thanh vào lòng: “Bọn họ là vợ chồng son, không cần chúng ta tham gia đã đủ náo nhiệt rồi.”

“Nhưng em vẫn muốn gọi cho Kỳ Kỳ a...” Cố Thanh Thanh nhỏ giọng nói.

Hàn Quân Hồng nhỏ giọng đi: “Thanh Thanh, đừng quên, bây giờ em đang trong lòng anh, còn dám nói chuyện của người khác a.”

“Nhưng, Kỳ Kỳ là nữ nhân mà.” Cố Thanh Thanh bất mãn nói.

“Nhưng nữ nhân thích cô ấy còn nhiều hơn nam nhân.” Hàn Quân Hồng lạnh lùng nói, ôm chặt hông cô, sợ cô cũng biến thành 1 trong số nữ nhân kia.

“Có thật không?” Cố Thanh Thanh che miệng, ngạc nhiên hỏi, “Tình địch của Tần đại ca là nữ nhân? Thật buồn cười.”

“Chuyện cười còn nhiều ở phía sau!” Hàn Quân Hồng dấm dứ nói, mắt hiện lên một tia xấu xa.

Nghị, đừng nói người anh em không giúp anh, thật ra đã cố cảnh cáo anh, nhưng không nói hết thôi. Chuyện này tôi sẽ cố hết sức. Còn lại, anh phải diễn thôi, chúng tôi chờ xem kịch vui anh diễn a.

Nhưng là, nhìn người khác dẫm vào vết xe đổ của mình, vẫn vui vẻ được như thế, chính xác là một kẻ biến thái vô cùng!

40. Chương 35

Mang tâm tình như lửa đốt trong lòng, chạy như bay trở về nhà Triệu Kỳ, Tần Nghị tung một cước đập tung cửa lớn, rồi lập tức phi thẳng vào.

- Kỳ Kỳ! Chân mới bước vào cửa, hấn liền kêu vang tên của Triệu Kỳ, nhưng không thấy có tiếng trả lời.

Cả căn phòng đều im ắng.

Quan sát cẩn thận xung quanh một vòng, không thấy một bóng người. Hấn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Triệu Kỳ, ló đầu vào quan sát.

Trong phòng cũng im ắng, nhưng trên giường rõ ràng đang có người ngủ.

Hắc hắc, xem ra nàng đang ở ngủ trưa!

Thật tốt quá! Vừa vặn hấn cũng đang mệt mỏi, vậy cùng nhau ngủ nào!

Hấn với Kỳ Kỳ ở cùng nhau, cũng là chuyện thường.

Hấn thích Kỳ Kỳ...Ừm, hấn thích xưng hô như thế.

Cười thầm đắc ý, Tần Nghị nhanh chóng đóng cửa lại, rón ra rón rén đi tới bên giường, cởi quần áo ra, lao vào trong chăn, ôm thân thể mềm mại vào lòng.

Nhưng không như bình thường, người trong chăn vẫn không nhúc nhích, sau đó lại ra sức giãy giụa, tìm chỗ trốn tránh. (DG: trên giường thì trốn đi đâu)

- Kỳ Kỳ, em làm sao thế?

Cảm thấy có điều gì đó không đúng, Tần Nghị mới vừa mở miệng hỏi, chỉ nghe thấy ” Bình ” một tiếng, cửa phòng mở rộng.

Mới vừa rồi còn tràn đầy sung sướng với ý định trộm hương của mình, Tần Nghị trong nháy mắt biến thành pho tượng, bởi vì xuất hiện ở trước cửa không phải là ai khác, chính là người hắn mong nhớ mấy ngày nay Triệu Kỳ!

Đến lượt người từ trong chăn thò đầu ra, hét thảm một tiếng:

- Oa, buồn chết tôi mất!

Tiếng nói nghe cũng không xa lạ gì, cúi đầu xuống, thấy ngay gương mặt quen thuộc, Tần Nghị há to miệng cả kinh, thiếu chút nữa sái quai hàm.

Người ở cửa mắt mở đến suýt löt trông nhìn xuống hạ thân của hai người trên giường, chần chờ một lúc, rồi mới chậm chạp nhả ra từng âm tiết vô nghĩa:

- Anh...anh...

- Các anh muốn làm cái gì tôi không xen vào, nhưng đừng có làm việc ngay trên giường của tôi chứ? Buổi tối tôi còn ngủ đó.

Thoang thoảng có nụ cười chế nhạo trong lời nói của mình, Triệu Kỳ một tay để lên khung cửa, thoải mái đứng ở cửa, tận tình thưởng thức màn kịch tính này, không có ý tránh đi.

- Nhị thiếu, đang ở đây làm

Triệu Kỳ chưa kịp nói tiếp, một âm thanh kiều mỵ đến tận xương tủy truyền đến. Ngay sau đó, một cái đầu nho nhỏ, dưới nách Triệu Kỳ chui ra, khuôn mặt Mỹ Mỹ xuất hiện trước mặt hai người đang nằm trên giường cùng với chăn mềm rối loạn.

- Oa!

Chứng kiến một màn không tưởng tượng được, mỹ nhân môi anh đào đỏ hồng chuyển thành hình chữ O, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập khiếp sợ. Cả người nàng chui qua nách Triệu Kỳ, hai con mắt nhìn hai thân người trên giường vài lần, mới vui sướng kêu to:

- Tần Đại thiếu, nguyên lai anh đúng là gay nha!

- Thiến Thiến tỷ, mọi người nói cái gì đó?

Mỹ nhân vừa mới dứt lời, lại một giọng nói ngọt ngào từ xa vọng đến càng lúc càng gần. Trong trí nhớ Tần Nghị, tiểu bằng hữu làm văn thư ở trường học cũng xuất hiện. Cô ta may mắn trở thành người thứ ba bắt gian bọn họ tại trận.

Cửa phòng ngủ, Triệu Kỳ đứng ở giữa, mỹ nhân đứng bên phải, Tần Mặc đứng bên trái, ba người canh giữ sít sao, làm Tần Nghị thẹn đến muốn chui xuống đất nhưng mà chẳng có vết nứt nào quanh đây.

Nhìn ca ca nhà mình, thân dưới ca ca cùng với người kia, đôi mắt tròn to của Tần Mặc vụt sáng, tò mò nhìn bọn hắn chằm chằm một lúc lâu, cái hiểu cái không quay qua Triệu Kỳ, hỏi:

- Nhị ca, lão Đại cùng Tam ca trên giường làm cái gì vậy? Đấu vật sao?

Mỹ nhân bên phải nghe được lời nói khờ dại của nàng, nở nụ cười mê đắm. Cô vươn tay, triu mến nâng khuôn mặt Tần Mặc, kéo ra ngoài, trong ngữ khí mềm mại nói:

- Mặc Mặc thật đáng yêu, vẫn còn là một đóa bách hợp nhỏ thuần khiết nha! Thực không đành lòng dụ dỗ a!

Biết là cô đang lấy lòng, Tần Mặc đối với hành động này đã sớm tập thành thói quen, mặc kệ cô ta, chính là nghi hoặc với hai người trên giường chuyển sang người trước mặt, hỏi lại:

- Thiến Thiến tỷ, lão Đại cùng Tam ca hai người bọn họ rốt cuộc đang làm gì đó? Em thấy có vẻ là lạ?

- Em đoán đi?

Mỹ nhân cười hỏi.

Tần Mặc nhăn trán suy nghĩ một lúc, lắc đầu:

- Em không biết.

Nếu phía dưới tên kia đổi thành nhị thiếu, em sẽ liên tưởng đến cái gì?

Mỹ nhân nháy mắt với nàng mấy cái, nhỏ giọng dẫn dắt.

- Nhị ca...

Tần Mặc nhìn chằm chằm hai người trên giường, thử đoán người phía dưới thành Triệu Kỳ.

-A! Em biết rồi!

Ngay lập tức, nàng liền tỉnh ngộ.

Cầm tức nhìn ca ca mình, nàng không để ý chỉ trích hần:

- Lão Đại, chẳng lẽ anh thực sự có ham mê kì lạ này à? Uống công em vừa rồi còn giải thích cho chị Thiên Thiên nửa ngày, nói anh tuyệt đối chỉ thích nữ nhân! Anh làm cho em thất vọng quá!

41. Chương 36

- Không thể nào! Tuyệt đối không có!

Lúc này Tần Nghi mới kịp phản ứng, mông như có lửa đốt nhảy ngay từ trên giường xuống, đứng cách xa tên kia nhất có thể.

Bị đè gắt gao ở phía dưới, Triệu Tranh cuối cùng cũng thoát ra được, vội hít từng ngụm không khí trong lành.

Tần Mặc chậm chậm đi đến, nâng hần dậy, vỗ lưng của hần cho thông khí, ân cần hỏi:

- Tam ca, anh không sao chứ?

- Vẫn còn ngon, chưa chết được.

Triệu Tranh ngược, lòng còn sợ hãi nói. Bị nam nhân ôm vào trong ngực cảm giác thật sự là vô cùng đáng sợ. (DG: ta cũng sợ)

- Đúng rồi, tam ca, sao anh lại cùng đại ca ở trên giường vậy?

Tần Mặc nhỏ giọng hỏi.

- Tôi cũng muốn biết a.

Triệu Tranh cầm giận trừng mắt nhìn Tần Nghi.

- Buổi tối anh chơi game đến năm giờ mới ngủ, mới vừa nằm xuống liền nhận được cuộc gọi liên hoàn đoạt mệnh của nhị tỷ, sáng sớm kêu anh sửa máy tính đến cho chị ấy, còn uy hiếp nếu anh không nhanh chóng, nửa đời sau của anh sẽ không còn tí da nào! Anh dám không đến sao? Thật vất vả mới sửa xong máy tính, anh lại mệt, thầm nghĩ tìm một chỗ nằm nghỉ. Nhưng phòng khách thì không được, anh tạm nghỉ ngơi trong này một lúc. Nhưng có người dường như không có học hay sao ấy, anh mới vừa nhắm mắt lại không bao lâu, hần liền xuất hiện, còn động tay động chân nữa! Hic!

- Anh... Anh nghĩ trên giường chính là Kỳ Kỳ...

Tần Nghi rúc vào góc, nhỏ giọng nói.

- Nếu như là tôi, anh liền làm bậy có phải không?

Môi Triệu Kỳ nhếch lên, không biết là nín cười hay là đang giận.

- Đâu có cái gì xằng bậy? Anh chưa làm cái gì à nha!

Tần Nghị buồn bực phản bác. Hắn chỉ ôm một chút mà thôi, mà lời do Triệu Tranh nói ra, đều thay đổi hẳn ý nghĩa, giống như hắn làm ra cái chuyện mà trời đất không dung gì đó! Hắn đối với nam nhân mới không có hứng thú!

- Thế này cũng kêu chưa làm gì à? Nếu anh thật sự làm cái gì, Tam Thiếu có phải hay không đã vẹo rồi?

Mỹ nhân bên phải tựa hồ sợ sự việc còn chưa đủ độ nóng, liền thêm chút dầu mỡ.

Tần Nghị quay đầu lại, trừng mắt nhìn gương mặt dễ thương xinh đẹp mà không có lòng thương tiếc nào, trong mắt phát ra tia hận ý không thể đem cô ta chém thành vạn khúc.

Mỹ nhân đối với cái nhìn căm tức của hắn dường như không thể, còn mỉm cười tiến lên, tự nhiên phong độ chào hỏi hắn:

- Này, Tần Đại thiếu, đã lâu không gặp, không biết anh còn nhớ tôi hay không?

Không nhớ rõ mới là lạ! Ánh mắt sắc bén của Tần Nghị như xuyên qua lục phủ ngũ tạng trong thân thể cô ta.

Cô ta hóa thành tro hắn đều nhận ra được!

Mỹ nhân tựa hồ bị ánh mắt đáng sợ của hắn hù dọa. Hoa dung thất sắc kêu to nhào vào trong lòng Triệu Kỳ, ngữ điệu nghe thật phần bối rối:

- Nhị thiếu, cứu mạng a! Ánh mắt đáng sợ của hắn, giống như muốn ăn thịt em đó!

Triệu Kỳ mặc cho nàng bám trên người, không có động tác nào, chỉ thản nhiên nhìn Tần Nghị, bình tĩnh nói:

- Tần Nghị, đây là nhà tôi, anh đừng tự ý dọa người, Thiển Thiển là bằng hữu của tôi.

- Anh tự ý dọa người?

Tần Nghị chỉ vào mình, tiếp tục chỉ vào nữ nhân đang hướng hắn làm mặt ngáo ộp, lớn tiếng kêu lên:

- Là cô ta hãm hại anh trước!

Hắn lâm vào hoàn cảnh gian nan này, nữ nhân kia có một nửa trách nhiệm.

- Cô ấy không phải là trước mọi người nói anh là gay sao? Có cái gì quá đáng chứ?

Triệu Kỳ bĩu môi, lơ đãng nói.

Tần Nghị sững sốt:

- Em cũng biết?

Triệu Kỳ đảo cặp mắt trắng dã:

- Biết từ lâu rồi.

- Bọn em cũng biết. Thiển Thiển tỷ vừa rồi lấy việc đó làm chuyện cười kể cho em nghe!

Tần Mặc nhắc tay, bổ sung hai câu rất đúng lúc.

Nếu hiện tại trong tay hắn có một thanh đao, hắn nhất định sẽ xông lên đem nữ nhân kia băm nát bét, đem thịt làm bánh bao thịt, xương cốt nấu canh uống, còn lại lục phủ ngũ tạng xào lên ăn! Như vậy mới có thể giải trừ mối hận trong lòng hắn! Hai hàm răng Tần Nghị cọt xát qua lại, phát ra âm thanh kìn kít đáng sợ.

Lúc này, mỹ nhân tựa hồ đã khôi phục lại. Cô từ trong lòng Triệu Kỳ đi ra, cẩn thận tới gần hắn, cẩn cẩn đoi đoi môi đỏ mọng, khoe mắt rưng rưng, diễm đạm đáng yêu nói:

- Đại thiếu, người ta làm như vậy cũng là tình thế bất đắc dĩ. Nể tình chúng ra ngày xưa, anh tha thứ cho em, được không?

- Cô gặp tình thế bất đắc dĩ cái gì chứ?

Tần Nghị tức giận hỏi.

- Em sẽ không nói ọi người biết đâu, chúng ta không nhắc lại nữa nha! Như vậy tính ra là hòa đó!

Mỹ nhân chớp chớp đôi mắt to, vô tội nói.

Một ngụm máu lớn trào lên đến miệng! Tần Nghị hiện tại không chỉ muốn lóc thịt cô ta, mà còn muốn dùng huyết nhục của nàng ta mở yến tiệc đãi thiên hạ!

- Cho nên cô nói tôi nên như vậy?

Hắn cố gắng nuốt vào bụng một hơi ác khí, nhìn cô chằm chằm.

- Đúng thế a!

Mỹ nhân nói như đúng rồi, sau đó áy náy nhìn hắn một cái, cười làm lành nói:

- Nhưng mà...em ở công ty của mọi người nghe có người nói như thế vài lần, vì để giải vây ình, em lấy đó làm lý do, ai biết bọn paparazi tin tức nhanh chóng như vậy, tạp Playboy cũng thật quá đáng. Em cũng không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến thế này...

- Cô không biết? Cô mà lại không biết à? Cô lấy làm trò tiêu khiển mà người lại không biết à!

Tần Nghị giương nanh múa vuốt, hận không thể một nhát cắn chết cô ta.

42. Chương 37

“Nhị thiếu, người ta sợ a! Người phải bảo vệ em a!” Mỹ nhân thấy thế, co lại, trốn bên trong lòng Triệu Kỳ.

“Tần Nghị, anh bé hòng đi.” Triệu Kỳ đưa tay ôm mỹ nhân, nhìn hắn.

“Anh...” Hắn khắc chế bản thân! Tần Nghị hít sâu, miễn cưỡng bình tĩnh hỏi: “Tốt lắm, cô nói cho tôi biết cô nhìn gì?” Rốt cục là cô ta không trọng hắn, không tiếc vui đập hình tượng của hắn?

“Ách... Cái này...” Mỹ nhân cúi đầu, má ửng đỏ, làm bộ thẹn thùng.

“Cô còn có thể thẹn thùng sao?” Tần Nghị ngạc nhiên hỏi.

Triệu Kỳ ngay lập tức chụp đầu hắn. “Anh như thế nào lại nói chuyện cùng nữ nhân?”

“Chính thế!” Tần Nghị bất mãn, “Bọn họ là những người miệng nam mô bụng bồ dao găm. Làm sao có thể thẹn thùng a?”

“Nhị Thiếu...” Mỹ nhân xấu hổ.

“Nhị thiếu?” Tần Nghị khó hiểu “Cái gì nhị thiếu?”

“Người ta nói, người ta thích nhị thiếu a...” Mỹ nhân cúi đầu lắc la lắc lư.

“Nhị thiếu?” Tần Nghị trong lòng nhất động, dự cảm bất hảo kéo tới.

Ngẩng đầu, lại gặp ánh mắt mỹ nhân si luyến Triệu Kỳ, không nhúc nhích. Tần Nghị kinh hãi.

“Kỳ kỳ?” Hắn cẩn thận hỏi. Người cô ta nói là Triệu Kỳ sao?

Triệu Kỳ = Triệu gia nhị thiếu? Không thể nào!

Trầm mặc một hồi, mỹ nhân hừ nhẹ một tiếng, không gạt đầu, ừm một tiếng xem như trả lời: “Ân”

“Kỳ kỳ?” Tần Nghị không tin, hỏi lần nữa,.

“Là cô ấy. Triệu gia nhị thiếu là một người.” ,Mỹ nhân lại gạt đầu, gương mặt bình sáng.

“Cô ấy là nữ! Cô ấy là vị hôn thê của tôi!” Tần Nghị đột ngột rống to, những người ở đây đều bị hắn dọa sợ mất mật.

Mỹ nhân trước hết phản ứng lại: “Quan hệ ấy thì sao? Tôi thích cô ấy.”

Tần Nghị nghĩ muốn thổ huyết.

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi! Cô ấy là nữ nhân!” Hấn một lần nữa cường điệu

“Tôi biết a!” Mỹ nhân liếc mắt nhìn hấn, “Nữ nhân thì sao? Ai quy định nữ nhân không thể thích nữ nhân sao? Tôi tình nguyện vì nhị thiếu làm nam nhân cũng được, thế nào?”

Tần Nghị nổi nóng. Hiện tại hấn muốn nắm lấy cái cổ tay mịn màng kia!

“Hai người đều là nữ nhân, như thế nào có thể...”

“Tần đại thiếu, anh tư tưởng mở rộng chút đi, anh bị out rồi!” Mỹ nhân trừng mắt nhìn hấn, kiêu ngạo nói: “Anh biết không, hiện tại đây đang là trào lưu đó.”

“Trào lưu?” Tần Nghị không hiểu.

“Là nữ luyện nữ.” Mỹ nhân hảo tâm giải thích cho hấn.

“Cô.. cô biến thái!” Hiểu rõ lời lý giải, Tần Nghị chửi ầm lên. Hấn không khỏi nhớ ra nửa tháng trước kia có gặp Vương tỷ... Không lẽ cô ta cũng... Hấn rung mình một cái. Sau này, tuyệt đối không cho Kỳ Kỳ gặp gỡ những kẻ này!

“Tôi biến thái sao? Nhìn lại anh đi. Chỉ cần nhị thiếu đón nhận tôi, thích tôi là được.” Mỹ nhân lơ đãng nói, cánh tay không thôi vuốt ve Triệu Kỳ, đôi mắt khinh thường, “Có phải hay không nhị thiếu?”

“Đúng vậy, tôi rất thích.” Triệu Kỳ mỉm cười phụ họa.

“Nhưng em là phụ nữ!” Tần Nghị hét.

“Ai quy định nữ nhân không thể thích nữ nhân?” Triệu Kỳ hỏi.

“Đúng vậy a!” Lúc này, Tần Mặc cũng hát đệm, “Em cũng thích nhị tỷ a! Chờ em đầy 20 tuổi sẽ gả cho tỷ ấy, cùng tỷ sống bên nhau trọn đời! Đây là tâm nguyện từ nhỏ của em! Nhị tỷ cũng đã đáp ứng em!”

“Cái này. Em có thể làm chứng, bọn họ ước định khi em có mặt ở đó.” Nhìn tình huống như thế, Triệu Tranh cũng hòa theo.

Lập tức, Tần Nghị nghĩ muốn thêm danh sách diệt khẩu lên 2 người.

Mỹ nhân không cam lòng trầm mặc, lại nhảy ra, kéo tay Tần Mặc, khẽ giọng nói: “Hảo cảm động a! Mặc Mặc, nếu chúng ta có cùng chí hướng, hay cũng nhau hầu hạ nhị thiếu có được không?”

“Tốt! Em không có ý kiến!” Tần Mặc gật đầu, “Nhưng trước đó, Thiển Thiển tỷ tỷ không cùng em bồi đắp tình cảm a. Em lớn lên không có xinh đẹp, vóc dáng cũng không có,...”

“Yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ chiều cổ cô.” Mỹ nhân cật lực sờ đầu nàng.

“Cảm ơn Thiển Thiển tỷ!” Tần Mặc mỉm cười ngọt ngào.

Mắt thấy một người là muối muối, một người là bạn gái từng tung chuyện xấu ra, hai nữ nhân dám ở trước mặt hấn đàm đạo cách chia cắt vị hôn thê hấn, còn nói hiệp nghị với nhau, Tần Nghị không biết nên phần nộ hay nên cười nhạo bọn họ đa tình.

Nhưng có thể khẳng định, thật là rối rắm ầm ĩ a.

“Các người có để mọi chuyện yên lặng được không?” Hấn không nhịn được cắt đứt chuỗi liên tu bất tận vui mừng của hai người.

“Không để yên!” Nói xong hai người đồng loạt nhìn hấn, trầm miệng nói một lời. Phát hiện mình và đối phương cùng làm hành động giống nhau, bọn họ kinh dị liếc nhau, hài lòng cười một tiếng, lần thứ hai chìm vào cuộc tán gẫu.

“Thiển Thiển tỷ, chị thích nhị ca em vì sao? Là bởi vì chị ấy tuấn tú sao?”

“Đúng vậy! Mặc Mặc không nhìn thấy cô ấy đáng đi tao nhả, thanh cao. Ai nha, mê chết người rồi...”

.....

Nói không dừng tới, Tần Nghị trơ mắt nhìn bọn họ. tựa hồ như khiến trên mặt mỗi người bị thủng một lỗ sâu thẳm.

43. Chương 38

Từ phía sau hai người kia, Triệu Kỳ đột nhiên rón ra rón rén đi lại, toàn thân mềm mại bên cánh tay Tần Nghị, thấp giọng nói: “Tần Nghị, tôi đói bụng.”

Nghe được những lời kia của người yêu, bỏ qua 2 người kia, Tần Nghị lập tức quay đầu, tội nghiệp nói với cô: “Kỳ Kỳ, em phải tin anh, anh thật sự không đồng tính luyến ái!”

“Hảo, tôi biết a.” Triệu Kỳ gật đầu, hướng hần đi ra đường bếp rộng thênh thang: “Anh đi nấu cơm đi!”

Tần Nghị đối với lời cô nói vô cùng bất mãn. Hần xoay người, chăm chú nhìn cô: “Kỳ Kỳ, em rốt cuộc có nghe lời anh nói không?”

“Nghe được, anh cứ nói anh không phải gay.” Triệu Kỳ nói, đối khát nhìn hần, “Hiện tại, anh có thể đi nấu cơm cho tôi không?”

....

Tần Nghị vô ngữ, buồn bực kêu lớn: “Kỳ Kỳ, em rốt cuộc có hay không để ý anh nói.”

“Tôi đã nghe! Anh cứ nói anh không phải gay, tôi cũng nói tôi tin, anh còn muốn thế nào?” Triệu Kỳ không nhịn được. Cô hiện tại đối với chuyện của hần hoàn toàn không chú ý! Cô đói! Cô muốn ăn cơm!

“Em ...” Tần Nghị bị thái độ của cô làm cho phần nộ. Hần run rẩy nắm chặt hai tay, không dám gây tổn thương cho cô, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn: “Em làm anh tức chết!”

“Cái gì mà bực bội? Tôi nói tôi tin tưởng anh mà.” Triệu Kỳ vô lực tựa vào tường, vô tâm nghĩ nói chuyện tào lao cùng hần.

Ô ô.... Thật đói a, gặp mặt hần cô liền cảm giác đói bụng, trong bụng réo lên một trận. Cô bây giờ chỉ mong mau mau được ăn no bụng mà thôi.

“Vậy em vừa rồi vừa nói gì?” Tần Nghị không quên hỏi.

“Tôi nói cái gì?” Triệu Kỳ sớm quên đi việc mình tự làm tự chịu.

“Em đừng nói em đã quên hết những thứ gì em đã nói.” Tần Nghị quắc mắt nhìn trừng trừng.

“A, nguyên lai là cái kia a!” Triệu Kỳ nghĩ tới, cười cười, “Hợp với tình hình mà! Vui đùa mà thôi, chớ để trong lòng! Lúc ấy thấy hai người, tôi lập tức đã nghĩ đến bức tranh châm biếm mới nhìn mấy ngày hôm trước, trong đầu đột nhiên thốt ra những lời này, tôi không cố ý.” Như thế mà thôi. Hoàn toàn là ý đùa cợt.

“Em!” Tần Nghị nghiêng răng.

“Anh vào nhà bao lâu, lúc ấy em ở đâu?” Hần thương tâm hỏi.

“Thiên Thiên tới thăm hỏi, Tôi cùng mặc mặc dẫn cô ấy đi thăm nơi làm việc của tôi.” Triệu Kỳ nói, “Phòng ốc này là tự anh mua và trang hoàng. Thiết bị cách âm tốt thế nào tôi nghĩ anh biết rõ hơn tôi chứ.”

Tần Nghị không còn lời nào để nói. Hần hiện tại hối hận muốn chết đi! Thiết bị cách âm chết tiệt! Ngày mai hần sẽ cho người đến phá đi!

“Tất cả đã rõ rồi, hiện tại anh có thể đi nấu cơm được không?” Triệu Kỳ đã thông tình thần hần, động động ồng tay áo hần, không cho hần lâm vào trầm tư, cô muốn ăn cơm trưa, “Anh muốn giận cũng được, nhưng chờ tôi ăn cơm xong mới có khí lực trả lời anh a.”

“Kỳ Kỳ, em đói bụng?” Tần Nghị lúc này mới bắt giác hiểu được ý cô.

Triệu Kỳ vô lực gật đầu. Hần rốt cuộc đã nhận ra ! Cô đói đến muốn khóc rồi!

“Lão đại, em khuyên anh nên nhanh chuẩn bị cơm trưa đi! Nhị ca sáng đến giờ không có ăn gì đâu!” Không biết khi nào, thương thảo xong với mỹ nhân, Tần Mặc cũng đến bên bọn họ, nói xen vào.

“Đến bây giờ còn chưa ăn cái gì sao?” Tần Nghị giật mình, giơ tay lên nhìn đồng hồ, “đã hơn 12h30 rồi.”

“Đúng vậy,” Tần Mặc cần mẫn nói với hắn, “Bị ca nuôi nửa tháng qua, đầu lưỡi nhị ca sớm bị tay nghề của ca mê hoặc, đồ ăn bên ngoài không hợp với chị ấy, chị ấy chỉ có thể gượng gạo ăn vào miếng để duy trì mạng sống mà thôi. Tới hôm nay...” Tần Mặc giơ ba ngón tay lên trước mặt hắn, “nhị ca đã ba ngày ăn cơm không vào rồi.”

“Cái gì?” Tần Nghị đau lòng nhìn Triệu Kỳ, hắn phát hiện cô gầy đi, mặt tái nhợt, thiếu khí huyết. Tâm tình bất hảo, vì vậy hắn giận dữ, hung ác nói: “Em như thế nào không biết tự yêu quý bản thân mình?”

“Tôi... tôi không cố ý. Thật sự là đồ ăn bên ngoài khó nuốt a.” Đối mặt với tức giận ngút trời của Tần Nghị, mới vừa rồi không sợ trời sợ đất. Triệu Kỳ sớm đã rụt cổ lại, sợ hãi nói.

“Không lẽ em định cố ý nhịn ăn tới châu Phi giả dạng dân chạy nạn chứ?” Tần Nghị tức giận mắng, không đành lòng nhìn cô tái nhợt, vội vàng nhanh chân đưa cô tới ghế sa lon, an trí cô ngồi xuống, lớn tiếng căn dặn: “Ngồi im đây, đến khi anh xong thì đừng lộn xộn.”

“Tôi...” Đói bụng cũng không cần làm to thể chứ. Triệu Kỳ rất muốn nói vậy. nhưng nhìn ánh mắt hung hăng của Tần Nghị, mọi lời của cô tự động tiêu biến.

“Em ngồi im cho anh.” Tần Nghị nghiêm nghị liếc mắt nhìn, nói xong, xoay người tiến vào bếp, bắt đầu chiến đấu.

Liên sau lưng hắn khi vừa bước vào bếp một giây, trong phòng khách Tần Mặc đột nhiên phát ra tiếng hoan hô: “Oa, thật tốt qua, hôm nay lại có tiệc lớn! Nhị ca, em yêu chị chết mất.”

Tần Nghị nghe thấy, lưng như cứng lại một phút. Tiếng Mặc Mặc lập tức tắt hẳn.

44. Chương 39

Nửa giờ sau, mùi thơm từ trong bếp lặng lẽ bay ra ngoài, tràn ngập cả phòng.

Từ phòng khách, đang ngồi yên vị trên ghế salon xem tivi, bốn người không hẹn mà gặp cùng hít sâu một hơi, mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Không hổ là vòng tròn giải trí, một bên là Triệu Kỳ vẻ đẹp hoàn mỹ. Cô nhắm mắt lại, khẽ hưởng thụ mùi thơm kia, thì thào: “Thơm quá a!”

“Mới nghe được mùi thơm đã thấy quyến rũ như vậy, nếu là ăn thức ăn lão đại làm, Thiên Thiên tỷ tỷ nhất định hạnh phúc phát khóc mất.” Tần Mặc nói

“Có thật không?” Mỹ nhân gương ánh mắt sáng quắc nhìn phía Mặc Mặc. Hảo mong chờ!

“Thật mà.” Lời này không phải là Tần Mặc mà là Triệu Kỳ, Tần Mặc gật đầu theo phụ trợ xác nhận.

“Chẳng lẽ đại thiếu có học qua nấu nướng sao?” Mỹ nhân hỏi.

“Đúng vậy.” Lần này trả lời cô lại là người khác, là người ngồi ở ghế salon đơn, đang chơi trò chơi trên điện thoại di động – Triệu Tranh.

“Không thể nào! Tại sao?” Mỹ nhân không thể tin nói. Một đại nam nhân, một tổng tài của một công ty lớn lại đi học nấu ăn? Nói ra ai tin?

“Vì nhị tỷ đó.” Triệu Tranh cười nhẹ, nhìn Triệu Kỳ, ánh mắt hỏi có thể nói hay không.

Triệu Kỳ nhắm mắt, tỏ vẻ không sao cả.

Vì vậy Triệu Tranh để điện thoại di động xuống, thân nhiên dựa vào ghế, dường như nhớ lại nói: “Nhớ lại trước kia, nhị tỷ lên đại học, hăm hở muốn ra khỏi nhà, liền thuê phòng ở ngoài, muốn độc lập. Không yên lòng để nhị tỷ một mình, hắn liền cùng tỷ ấy trọ cùng nhau, dù sao hai người thuê hai phòng thì lãng phí,

nhị tỷ liền qua đó. Sau đó không biết tỷ ấy ăn phải thứ gì không tốt, không hợp, vì thế tỷ ấy quyết định học nấu cơm.”

Nghe đến đó mỹ nhân đưa ra câu hỏi: “Tại sao cuối cùng người nấu cơm lại đổi thành đại thiếu?”

“Chị hãy từ từ nghe em nói hết.” bị người khác cắt đứt mạch nói, Triệu Tranh tự động tiếp: “Nhị tỷ nói ra chủ ý này, lập tức được hai người ủng hộ, là hần cùng bạn tốt của hần – Hàn Quân Hồng, chị biết không?” Hần hỏi.

“Biết, đại danh của tổng tài Hàn Thị! Bạn tốt của Tần đại thiếu, hai người này thân vô cùng.” Không cần động não suy nghĩ, mỹ nhân nói như học thuộc lòng.

Triệu Tranh cười nói tiếp: “Vì vậy, nhị tỷ em hứng thú hứng hực mua một bộ đồ làm bếp cộng thêm vài quyển sách dạy nấu ăn về, còn đi siêu thị tay xách nách mang hàng tá thức ăn nhét đầy tủ lạnh, chính thức học nấu ăn.”

“Bất quá.” Hần xoay chuyển giọng điệu, mang theo không ít tia trêu chọc,. “Là đầu tiên, tỷ ấy thất bại.”

Vừa nói, ánh mắt hứng thú bắn về phía Triệu Kỳ, khoe miệng càng vui vẻ: “Nhưng lần đầu thất bại không có gì đáng trách. Mấy tháng tiếp theo của nhị tỷ, quả thực có thể dung từ nước sôi lửa bỏng để hình dung, em đứng ngoài, thấy thảm không dám nhìn nữa.”

“Phát sinh chuyện gì?” Mỹ nhân hỏi. Cô mơ hồ đoán được, nhưng xuất phát từ lễ phép, không trực tiếp nói ra.

“Nhị tỷ mỗi ngày kiên trì lập tập, đương nhiên trung thành với một món ăn.” Triệu Tranh không thể nhịn cười: “Mỗi ngày đều bị buộc ăn một món do tỷ làm, chị sẽ nghĩ sao?”

“Không thể ăn sao?” Mỹ nhân uyển chuyển hỏi.

“Hần là rất khó ăn.” Triệu Tranh không khách khí nói, không sợ tỷ tỷ khó chịu. “Em từng ăn thức ăn kia một lần, trời ạ, tư vị cả đời không thể quên được! Hơn nữa, thức ăn chị ấy làm ra còn vô cùng vất vả, em nghe nói, có lần tỷ ấy suýt chút đốt hết nhà bếp! Chị nhìn bếp xem có phải là đã được sửa chữa không.”

“Đúng, cái phòng bếp này sửa đi sửa lại không dưới năm lần, cho nên là chỗ mới nhất trong căn nhà này.” Triệu Kỳ đậm cười nói thêm vào.

“Hả?” Ba người còn lại đều cả kinh.

Năm???? Năm lần? Sáu con mắt không hẹn mà gặp đều nhìn về phía nàng, trong lòng thâm kính nể cô – thật thiên tài a!

Triệu Kỳ không chút khách khí nhận lấy sự bội phục của họ, mỉm cười.

“Ôi ôi” Triệu Thanh nói, trở lại đề tài: “Sau đó, nhị tỷ rốt cục nhận thức mình không có năng khiếu đầu bếp, quyết định buông tha cho. Nhưng mọi người nên biết, chị ấy là người lười biếng, mười ngày nửa tháng không ra khỏi nhà là chuyện bình thường, hơn nữa ngay cả đi mua đồ ăn ở dưới đường cũng không muốn đi, trừ phi đối thật sự thì gọi điện thoại kêu bên ngoài đem đến. Nhị tỷ bận rộn, nhưng phát hiện ăn đồ ăn ngoài rất mỡ, quyết định tuyệt thực. Không còn cách nào khác hơn là hần phải học nấu nướng a..... Thành yêu nhân ma, khổ cực cũng cam tâm tình nguyện.”

“Oa, nhị thiếu thật hạnh phúc! Đại thiếu đối với tỷ thật lòng quá.”. Mỹ nhân nghe xong Triệu Tranh tự thuật, vừa hâm mộ lại pha chút ghen tị.

Triệu Kỳ trước sau mỉm cười, không nói lời nào.

45. Chương 40

Mùi thơm càng lúc càng quynh rũ

“A... tôi chịu không được.”

Rốt cục, bụng đói khiến ỹ nhân không từ chối được sự quyến rũ, bỏ Triệu Kỳ, theo mùi thơm kia, đi xuống bếp kiểm đồ ăn.

Xông vào bếp, liếc mắt thấy một dãy đồ ăn màu sắc, người không khỏi ngây ra trong chốc lát, không nhịn được hưng phấn kêu lên: “Oa, cơm trưa thịnh soạn quá a! Tôi thật có phúc!”

Vừa nói, đưa tay nhanh chóng bắt một miếng đầy bụng.

Tần Nghị giữ lấy tay cô, lạnh lùng nói: “Dám đưa bàn tay bẩn thủi động tới thức ăn tôi vất vả cực nhọc làm thế sao!” Cô dám bốc bắt như thế, còn có người khác chưa ăn.

Mỹ nhân nhẹ vồ về đôi tay bị cầm đỏ lên, trơ mắt nhìn hắn, khó chịu nói: “Tần đại thiếu, anh có hiểu câu thương hoa tiếc ngọc không?”

“Thương hoa tiếc ngọc?” Tần Nghị hừ lạnh một tiếng, đánh giá cô ta một cái từ đầu đến chân, khinh thường nói: “Cô sao?”

Sắc mặt mỹ nhân lập tức cứng đờ, lập tức nghĩ ra việc lấy lòng hắn, cô tới gần hắn, tay ngọc khẽ quần trên người hắn, ma sát, nhẹ giọng nói: “Đại thiếu, người ta sai rồi, trước kia là ta không đúng, anh tha thứ cho tôi có được không, chúng ta quay về, có được không?”

“A” Tần Nghị bị bộ dạng cô làm cho lạnh người, mếu máo gì chứ, hắn đẩy cô ra. “Ai với cô hảo quay về? Bỏ ra đi! cô đụng vào tôi!” Trừ Kỳ Kỳ ra, hắn hiện tại không muốn có quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào. Hắn đã đủ buồn bực, không tưởng tượng lại bị người khác làm cho đau đầu thế này.

“Đại thiếu...” Mỹ nhân chưa từ bỏ ý định, kéo dài giọng.

Tần Nghị giơ tay lên che mặt ra vẻ tự vệ, gào thét: “Cô đi ra ngoài cho ta! Nếu không đi ra ngoài coi chừng tôi đánh cô.”

“Đại thiếu.” mặt mỹ nhân lập tức ướm át, nước mắt dâng lên, đáng thương a.

Ngược lại, Tần Nghị lại không có cảm giác gì

Thấy bộ dạng của mỹ nhân như vậy, hắn không những không thấy đau lòng, ngược lại cảm giác chán ghét lại gia tăng lên.

“Cô cho là cô ra vẻ đáng thương như thế tôi sẽ không khi dễ cô nữa sao?” Hắn tức giận nói.

“Đại thiếu...” Mỹ nhân ra vẻ ai oán, đôi mắt thèm thuồng nhìn chăm chú trước bàn thức ăn kia, nuốt nước bọt một cái! Thật đói! Mới vừa rồi nhón một chút đã không còn cảm giác gì.

Đứng ở đây xem náo nhiệt, không chịu được, Tần Mặc đi tới kéo tay cô, nói khẽ: “Thiên Thiên tỷ, chị ra ngoài trước đi, lập tức sẽ ăn cơm, Yên tâm, không chỉ được ăn một chút thôi đâu.”

“Thật chứ?” Mỹ nhân tìm kiếm xác định.

“Thật sự.” Tần Mặc nói.

Mỹ nhân nghe vậy, vui vẻ ra mặt, tiến lên ôm chặt lấy cô bé, hôn lên cô mấy cái. “Vẫn là Mặc Mặc tốt nhất, chị yêu em chết mất.”

Không thể đón nhận cô với hành vi thân thiết quá như thế, Mặc Mặc vội vàng đẩy cô ta ra, tay phải cố chùi đi dấu vết nước bọt khi hôn mỹ nhân để lại, mếu máo buồn bực: “Thiên Thiên tỷ, nụ hôn đầu tiên người ta muốn để cho nhị ca...”

“A! Thật xin lỗi, Mặc Mặc, tại chị ...”

Mỹ nhân vừa định nói xin lỗi, vừa nghe họ nói 3, 4 câu dính tới Triệu Kỳ, theo thói quen, Tần Nghị sớm trợn mắt, hắn quơ quạng, quát các cô: “Đi ra ngoài hết, các người cút hết ra ngoài cho tôi.”

Tần Mặc vội vàng đẩy mỹ nhân ra, chạy đến trước mặt hắn, vui vẻ nói: “Lão đại, em đến hỗ trợ a.”

“Có thật không?” Tần Nghị hoài nghi.

“Thật mà.” Tần Mặc vội gật đầu.

“Phải?” Tần Nghị cười lạnh, để ý tới cánh tay của em cô em lặng lẽ tới gần đồ ăn: “Kia là thế nào?”

“Ách... em chỉ muốn giúp anh nếm thử mùi vị đồ ăn, anh biết, chị ấy thích ăn rau...” Bị bắt quả tang, Tần Mặc ngượng ngùng nói.

“Kỳ Kỳ thích ăn gì anh biết rõ hơn em, không cần phải quan tâm đâu!” Tần Nghị vừa nói vừa tiện tay gạt tay cô ra, “bỏ cái tay đang bốc bắt kia đi! Còn dám lộn xộn coi chừng anh chặt đứt.”

“Lão đại...” Tần Mặc áp dụng chính sách ai bình.

Tần Nghị trừng mắt: “Ít nói nhảm đi! Kỳ Kỳ ba ngày không ăn cơm, có phải em cũng thế?”

“Không phải.” Cô cũng có nấu mỳ, nhưng cũng có ý nghĩ an vị ở nhà tha thiết mong chờ đầu bếp tới.

Tần Nghị nhìn qua đã biết. Hắn quơ quáng, đẩy 2 người kia ra khỏi bếp, hung tợn nói: “Tất cả cút hết cho tôi, nếu không thì tro mắt ngồi chờ tôi cùng Kỳ Kỳ ăn.”

“Lão đại, nói như vậy, anh tự chuẩn bị tiếp a?” Tần Mặc hưng phấn trợn to mắt, vui mừng vô cùng.

Nàng xoay người nhanh lúi kéo mỹ nhân. “Thiến Thiến tỷ, mau chạy mau chạy, chúng ta không thể làm trì hoãn đại sự của lão đại.”

“Đúng đúng, chạy mau.” Có cơm ăn là tốt rồi. Mỹ nhân đi giày cao gót 10 phân, lao đi còn nhanh hơn Tần Mặc.

Nhìn bọn họ rời đi nhanh chóng, Tần Nghị dở khóc dở cười.

Bất đắc dĩ thở dài, hắn xoay người vào tiếp tục chiến đấu với thức ăn, xoong chảo.

46. Chương 41

“Ừ, ngon! ngon! Ngon thật!”

Trên bàn ăn, Tần Nghị, Tần Mặc, Triệu Kỳ, Triệu Tranh, bốn người cầm đũa im lặng không nói trở mắt nhìn nữ nhân miệt mài ăn như ma đói, lại còn không quên mỗi phút đồng hồ thì cần quét thức ăn trên bàn.

“Cô tám đời không ăn cơm à?” Thật sự nhìn không được, Tần Nghị gào thét. Thức ăn hắn làm là vì Triệu Kỳ, những người này chỉ là phụ thôi. Như thế nào mà bây giờ nhìn lại như đây lại toàn là làm riêng cho cô ta? Mấy người bọn họ chỉ có kính ngạc cô ta ăn hết suất cho đến khi dạ dày cô ta cũng khó lòng mà ních thêm.

“Làm sao mà có thể được?” Mỹ nhân ăn như hùm beo, không, lúc này nàng nhồi thức ăn vào trong miệng đến căng phồng khiến cho gương mặt xinh đẹp hình trái xoan bị biến dạng hoàn toàn; trên gò má trái còn không biết từ khi nào đã dính mấy hạt cơm. Nhưng cô mãi ăn không có thời gian để ý; một mái tóc dài tỉ mỉ chải ngược lên cũng bởi vì thường xuyên ngẩng lên cúi xuống quá mức nên đã có vài phần rối loạn. Ngoại trừ một bộ trang phục hàng hiệu đẹp đẽ thì vẫn còn nhận ra, khí chất tao nhã thường ngày của nàng trước giới truyền thông đã không còn sót lại chút gì. Cả người nhìn qua rõ ràng chính là một quý dõi vừa mới đầu thai nên đã sớm thoát ly cảnh giới.

Chu Thiến trong miệng tọng đầy thức ăn, mơ hồ nói không rõ: “Tôi chỉ là tám đời không có được ăn một bữa cơm thật ngon quá mà thôi! Anh ngẫm lại xem, chúng tôi làm người mẫu, mỗi ngày chạy sô, đi máy bay vội vàng đến chết. Thời gian ngủ cũng không đủ, ba bữa đương nhiên đều là tùy tiện giải quyết một phen, nên mới thành ra đói bất tử.”

“Vậy cô còn có thời gian đến đây quán lấy Kỳ Kỳ?” Tần Nghị tức giận hỏi.

“Cái đó không giống với nhau nha” Chu Thiến trong miệng đang còn thức ăn lại lập tức nhồi vào miệng thêm một miếng nữa “Đã có hẹn với nhị thiếu, coi như tôi chết đói cũng muốn tới tham gia! Bằng không, cuộc hẹn tôi thật vất vả xếp hàng không phải bị những nữ nhân này chiếm trước sao? Họ mới không cần đó!”...

“Những nữ nhân nào?” Tự dưới đáy lòng Tần Nghị hồ như lại dâng lên một dự cảm không tốt.

“Đúng vậy, Hiểu Dụ, Lisa, Fiona ... Cơ hội như hôm nay còn có rất nhiều người nữa!” Chu Thiến ngẩng đầu, đắc ý nói: “Cơ hội như hôm nay là tôi cùng bọn họ chen đến vỡ đầu mới cướp được đó!”

Cùng với chữ “vỡ” được nói ra, các mẫu vụn gạo thức ăn như mưa bay đầy trời văng cả đầu cả mặt Tần Nghị ngồi ở đối diện cô ta.

Tần Nghị tức giận cầm một khăn mặt giấy trên mặt lau kịch liệt sát, phần nộ như muốn phun lửa đốt thành tro nữ nhân ngồi đối diện phảng phất như không có việc gì, lại vùi đầu ăn như hùm beo.

“Cô thật sự là người mẫu Chu Thiến có khí chất xuất chúng nổi tiếng sao?” Hần thập phần hoài nghi.

“Ai nha, kỳ thật đều là mọi người coi trọng quá thôi! Người ta đâu có thật giỏi.” Chu Thiến ha hả cười khúc khích, trả lời cho qua.

“Thật sự là coi trọng, đã đưa cô đến tận mây xanh rồi!” Tần Nghị buồn bã nói. Cũng không muốn cãi lại cô ta, hần quay đầu chất vấn Triệu Kỳ ngồi ở bên cạnh mình: “Cô thường xuyên thừa dịp tôi không ở đây thì cùng những nữ nhân này . . . Ách. . . Gặp mặt?”

“Không sai” Triệu Kỳ lớn tiếng thừa nhận.

“Sau này không cho phép gặp các cô ấy nữa!” Hần ngang ngược ra mệnh lệnh

Triệu Kỳ từ chối cho ý kiến, Chu Thiến đã kêu lên trước: “Đại thiếu, anh làm sao có thể như vậy? Anh không thể vì chúng tôi bỏ qua anh liên trả thù chúng tôi, không cho chúng tôi cùng nhị thiếu hòa thuận!”

“Các cô bỏ tôi?” Tần Nghị nghi hoặc chuyển hướng sang Triệu Kỳ, như thế nào lại thành số nhiều? Cô ta không phải một người ư?

“Không thể nào! Chẳng lẽ anh đã quên sao?” Chu Thiến tròn đôi mắt đẹp, bộ dạng rất khó có thể tin nổi.

“Tôi quên đi cái gì?” Tần Nghị hỏi, trí nhớ của hần chính là rất tốt à nha.

“Lisa này là bạn gái trước đây của tôi. Còn Hiểu Dụ là người bạn gái thứ ba mươi bảy, Fiona là thứ năm mươi bốn..” Chu Thiến thao thao bất tuyệt.

Tần Nghị vội vàng cắt lời: “Cô đừng có mà nói bậy, cái gì mà bạn gái, chúng ta chỉ là quan hệ công việc mà thôi, công việc kết thúc, quan hệ đương nhiên cũng kết thúc”

Sau khi nói xong, hần khẩn trương nhìn chăm chú vào Triệu Kỳ. Triệu Kỳ thì lại chỉ thản nhiên mỉm cười lắng nghe rồi đưa thêm một miếng cơm vào trong miệng, dường như sự việc trên chẳng liên quan đến mình.

Chu Thiến không cam lòng để chiếc đĩa xuống, không to cũng không nhỏ nói: “Đại thiếu, anh đừng thẹn quá hóa giận nha. Nhìn anh xem, chính bởi vì anh bạc bẽo, thời gian ở cạnh nữ nhân quá ngắn, hơn nữa chỉ thoáng qua lại quên, nên chúng ta phải gấp rút ra đi trước khi bị anh chán ghét mà bỏ. Nói như vậy, coi như anh không thể nhớ kỹ chúng ta cũng thật là tốt. Nhất định anh sẽ nói ra là chúng ta bỏ anh thì ngấm lại trong lòng cũng phần nào được an ủi”.

“Bệnh thần kinh!” Tần Nghị thấp giọng mắng “Cũng còn chưa hề gặp thì lấy đâu ra mà bỏ?” Câu nói kế tiếp đặc biệt là nói cho Triệu Kỳ nghe.

Nhưng ngày hôm nay Chu Thiến tựa hồ là cố tính làm hại hần, liền cúi đầu che miệng cười mà nói không có ý tốt: “Cũng không biết ban đầu là ai sống chết mời tôi ăn bữa tối dưới ánh nến. Tôi còn tận mắt chứng kiến hần vì đang cùng tôi ăn tối dưới ánh nến mà ngay cả điện thoại của vị hôn thê đều bỏ qua”

Nói đến việc này, Tần Nghị càng tức giận. Đầu là nữ nhân này làm chuyện tốt, nếu như không phải vì buổi tối đó hần kiên trì bởi cô ta dùng cơm, hần sẽ không bỏ lỡ nhận điện thoại của Kỳ Kỳ thì hôm nay chuyện cũng không phát triển tới tình trạng này!.

”

47. Chương 42

Là cô uy hiếp tôi, nếu không mời cô đi ăn tại nhà hàng đệ nhất kiểu dáng Tây Âu nơi có phòng ăn thấp nền thì cô không đồng ý chụp ảnh quảng cáo cho công ty chúng tôi!” Cũng bởi vì là một ảnh quảng cáo quan trọng, hấn gầm nhẹ. Mà năng lực ứng đối với nữ nhân của Hàn Quân Hồng thật bất tài, vì thế chỉ có thể là hấn “xuất mã”. Hấn làm như vậy cũng là xuất phát từ lợi ích của công ty, đứng trên lập trường lợi ích của công ty, đúng là bất đắc dĩ mà thôi!

“Ai nha, đại thiếu, anh cũng đừng giả vờ, nơi này đều là người một nhà, anh làm gì phải xấu hổ!” Chu Thiển cười duyên, cười đến mức đắc ý “Anh cá tính rất khó chịu chúng ta đều biết. Tôi cũng biết, kỳ thật là anh thích tôi từ lâu. Anh luôn nghĩ nếu như khi đó chúng ta cùng chung một thuyền bằng cách chủ động mời ta ăn tối dưới ánh nến thì anh có thể cứ thế mà được đáp ứng ngay lập tức sao? Hơn nữa đêm đó tìm người giúp dẫn tôi qua vị trí tốt. Nói cho cùng thì bữa ăn đó là bữa ăn tốt nhất trong đời tôi.”

“Không đúng! Nói về tài nghệ nấu ăn của anh, thì bữa đó đành đứng thứ hai”. Vừa nói, cô không quên liếm liếm miệng, đầu lưỡi cuốn hạt cơm ở trên má.

“Phốc!” Triệu Tranh thật sự nhịn không được, cơm trong miệng đều phun ra.

Tần Mặc vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Thiến Thiến tỷ, chị hình dung quá đúng ! Lão đại nhà ta cá tính đích xác rất là khó chịu”! cô giờ ngón cái khen ngợi cô ta.

Chu Thiển cười đắc ý.

Cái gì gọi là trần ngập niềm vui? Hấn là vì tránh phiền phức không cần thiết. Tần Nghị ai oán nghĩ. Nữ nhân này nổi danh là trong công việc rất quái tính, điển hình chính là không bỏ qua thủ đoạn mà đạt được mục đích. Dù sao biết không thể lay chuyển được hấn, cũng không muốn tốn lời tranh luận với hấn, cô ta muốn tốc chiến tốc thắng.

“Còn có a, ngày hôm sau trên trang nhất chính là ảnh chụp anh mở cửa xe cho tôi. Báo chí cũng nói, chúng ta là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trời sinh một cặp. Cho tới hôm nay anh cũng không phủ nhận nha!” Chu Thiển tự tin đưa ra một bằng chứng.

Tần Nghị sắp té xỉu

Không phải hấn không có phủ nhận, mà cho dù hấn có phủ nhận hay không thì tạp chí Bát Quái chính là tại chí Bát Quái. Hấn càng phủ nhận thì báo chí lại càng nói bóng nói gió làm mọi chuyện huyền ảo lớn hơn nữa! Không ra mặt, không bình luận thêm một lời nào là phương pháp nhất quán của hấn. Dù sao chờ công việc làm xong thì mỗi người đi một ngã, khi đó chuyện này sẽ dần bị mọi người quên lãng.

Phủ nhận? mất gì chứ!

“Bất quá a!” Chu Thiển đột nhiên cao giọng “Nếu sớm biết đại thiếu anh tài nấu nướng tốt như vậy, coi như là người bỏ ta thì ta dù chết cũng không buông tha!” Cô nháy mắt ra hiệu với hấn “Thế nào, đại thiếu, chúng ta quay về với nhau?”

“Thiến Thiến tỷ, chị không cần nhị ca nữa rồi?” ở một bên xem kịch vui, Tần Mặc xen miệng hỏi.

“Ai, không có cách nào khác a!” Chu Thiển bất đắc dĩ thở dài “Ai kêu nhị thiếu cùng chị đều là một dạng không biết nấu nướng? Vì dạ dày của chị, chị không thể không nhịn đau từ bỏ hấn, ai da” Về mặt cô bất đắc dĩ mà nuối tiếc thở dài.

Tần Nghị không chút khách khí, buông một tiếng chỉ trích hỏi cô: “Cô là tìm bạn trai hay vẫn là tìm người cha bảo vệ?”

“Hai người ở cùng nhau, tiết kiệm tiền bạc lại thoải mái!” Chu Thiển cười nói rồi xối thêm một chén cơm nữa

“Thế nào, đại thiếu, đáp ứng tôi đi, tôi cam đoan sau này không bỏ anh, hơn nữa bên ngoài làm sáng tỏ trò đùa dai chúng ta là vợ chồng son” Cô tự đưa ra đề nghị tốt nhất.

Tần Nghị cười nhạt

“Cô thật đáng ghét!” Hấn không thích nói, ẩn tình nhìn về phía Triệu Kỳ lớn tiếng tuyên bố “Tôi đã có vị hôn thê!”

“Cái kia có quan hệ gì? Người ta tình nguyện làm vợ bé cùng hầu hạ anh lẫn nhị thiếu” Chu Thiển xấu hổ nói, dưới gầm bàn nàng lấy giày cao gót đạp vào chân hấn

Tần Nghị vội vàng lùi chân về, trên ghế cuộn thành một vòng kêu: “ăn cơm liền ăn cơm, cô ít động thủ động cước!”

“Đại thiếu, anh lại thẹn thùng rồi?” Chu Thiển đắc ý, cười khanh khách mãi không ngừng, lúc sau mới nói như ban ơn: “Được rồi, tôi tạm thời buông tha cho anh, chờ tôi lấp đầy bụng thì bàn tiếp việc này”

Cô chú tâm trở lại bàn ăn trước mặt thì phát hiện Tần Mặc cùng Triệu Tranh đang giơ đũa nhằm gấp món thịt kho tàu mình hay thăm hỏi nhất thì bất giác gầm lên giận dữ: “Các người chờ cho tôi một chút!” Vừa nói nâng đũa lên hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang hướng thức ăn trên bàn bắt đầu tấn công.

Cướp được miếng thịt kho tàu cuối cùng cô liền nhét ngay tất cả vào trong miệng, nhai nhồm nhoàm rồi trở về chỗ ngồi: ” Chà_____thật là ngon!”

Tần Nghị bực bội nghiêng răng, thực sự hận không thể cầm chiếc đũa trong tay mà chọc mấy cái vào mồm cô ta, ai bảo lại cứ nói lung tung!

Còn vợ vét thức ăn hấn vất vả cực nhọc chế biến.

“Được rồi, đừng nóng giận nữa, ăn cơm thật ngon đi!” Triệu Kỳ đột nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hấn, gấp thức ăn bỏ vào bát hấn, nhàn nhạt nói.

Tần Nghị cảm động đến mức muốn rơi lệ.

“Kỳ Kỳ, chỉ có em là tốt nhất!” Hấn ẩn tình nhìn cô, xúc động nói.

“Ách” Tần Mặc cùng Triệu Tranh nghe hấn nói cảm giác như buồn nôn, ánh mắt bị kích động toàn thân nổi da gà.

“Tôi đã ăn no!” Hai người đồng thanh, nhanh cúi đầu bỏ bát xuống, sau đó chạy song song tới phòng khách trốn cuộc chiến tranh đang tiếp tục diễn.

Có đôi lúc, quả nhiên khoảng cách mới có thể giúp cho nhìn ra cái đẹp.

48. Chương 43

Sau bữa cơm, thể xác và tinh thần Tần Nghị vô cùng bất an.

Vội vàng tranh thủ thời gian, ăn xong quăng bát ra, bảo Tần Mặc rửa chén bát, tự mình kéo Triệu Kỳ tiến đến phòng khách

Chu Thiển tốt xấu gì cũng còn có chút thái độ tỏ ra là khách, chủ động cùng Tần Mặc giúp thu dọn bát đĩa, Tần Nghị tạm thời thở phào nhẹ nhõm

Những cũng chỉ là tạm thời mà thôi

Còn không đến mười phút đồng hồ

“Nhị thiếu” một giọng nữ kiêu my cố ý kéo dài một lần nữa lại thối đến.

Giống như điệu múa nhanh chóng của một con bướm, đối với việc rửa chén bát thì vô cùng đơn giản, Chu Thiển như bay đến trước mặt bọn họ. Đang muốn bay đến bên người Triệu Kỳ lại phát hiện Tần Nghị đã sớm hơn cô một bước kéo Triệu Kỳ ôm vào trong lòng, giữa hai người bọn họ không lưu một khe hở nào.

Mắt khẽ xoay động, trong lòng thầm tính toán.

“Đại Thiếu” nàng lập tức mở miệng, cười dài ngồi bên cạnh Tần Nghị

Tần Nghị vội vàng mang Triệu Kỳ dời đi, đi một bước Chu Thiển cũng đi theo một bước.

“Nữ nhân này, cô có để tôi yên? tôi đã nói với cô, chúng ta không có khả năng, cô cùng Kỳ Kỳ cũng không có khả năng!” Mắt nhìn cô ta, Tần Nghị không nhịn được nói.

“Ai nha Đại Thiếu, anh như vậy nói lời từ biệt” Chu Thiển chưa từ bỏ ý định tiến tới gần hắn.

Tần Nghị không trả lời, cấp theo Triệu Kỳ chạy trốn tới chiếc ghế salon nhỏ duy nhất ở trong phòng.

“Nhị thiếu” Chu Thiển đáng yêu ánh mắt hướng Triệu Kỳ cầu cứu

Trong bụng cảnh giác mãnh liệt, Tần Nghị vội vàng ôm sát người bên cạnh, tuyên cáo dường như lớn hơn: “Kỳ Kỳ là của tôi, cô đừng hòng mơ tưởng!”

Triệu Kỳ không biết làm sao với hắn đành nhún vai, hắn ở trước mặt cô ngang tàng kiêu ngạo tàng cũng không thể tránh được

Không phải không thể tránh được mà là không cự hắn đi! Chu Thiển tức giận nghĩ.

“Thiết!” đây đúng là nam nữ cấu kết nhau làm việc xấu, có người yêu liền quên mình đi, Chu Thiển khinh thường nhìn xẹt một tiếng, “Không nên coi như xong, bốn cô nương không hiềm của lạ”

Vừa vặn thấy Tần Mặc thu dọn xong đi tới, nàng vội vàng đứng lên ngoắc: ” Mặc Mặc, lại đây ngồi”!

“A” Tần Mặc đi tới ngồi bên cạnh nàng, Hai người độc chiếm chiếc ghế salon lớn

Vẫn là Mặc Mặc ngoan nhất” vất vả mới gặp được một người nghe lời nàng, Chu Thiển hưng phấn lên giọng áp đảo

Tần Mặc giãy dụa, kêu cứu: “Nhị ca, cứu mạng a!”

Triệu Kỳ bị Tần Nghị ôm chặt, không thể động đậy, chỉ có thể ngồi một bên nhìn diễn trò

Vì vậy , Tần Mặc cùng Chu Thiển hai người ngồi trên ghế salon nháo thành một đoàn.

Huyền não đến tình trạng kiệt sức Chu Thiển mới buông tha Tần Mặc, cô vuốt tóc, bất kể hiềm khích lúc trước, rất chăm chú hỏi Tần Nghị: “Đúng rồi, đại thiếu, anh quay về ý định làm cái gì?”

“Tôi phải ở lại chỗ này!” Tần Nghị cao giọng tuyên bố

Chu Thiển có chút hoài nghi chăm chú nhìn hắn : “Ồ, anh xác định ở lại chỗ này?”

“Không sai!” Tần Nghị khẳng định, sau đó hắn hướng Triệu Kỳ hỏi: “Kỳ kỳ, có thể chứ?”

“Tùy anh”, Triệu Kỳ khoát khoát tay, “Nếu như anh mệt, giường của tôi cũng có thể cho anh mượn”

Thật là quá tốt! Tần Nghị bởi vì tâm tình được đáp ứng mà bay cao tới trời, nhưng vẫn chưa kịp hoan hô, Tần Mặc chính là đã tới bên

“Lão đại, anh thật sự tính ở đây chiều nay?” Cô hỏi. Tần Nghị nghe thái độ của cô có đình ninh, một chút thất vọng

“Không sai!”, Tần Nghị không chán mà trả lời. Hắn hiện tại tâm tình đang rất là tốt. Kỳ Kỳ dĩ nhiên còn đáp ứng lưu hắn lại trong lúc đang có nhiều người như vậy trước mặt hắn thật quá là hạnh phúc đi

“Một mình?” Tần Mặc chưa từ bỏ ý định hỏi

Tần Nghị không nắm bắt được ý nghĩ hỏi: “Cái gì mà một mình?”

“Bởi vì, xế chiều hôm nay nhị thiếu đã đáp ứng cùng ta ra ngoài hẹn hò rồi!” Chu Thiển đắc ý đưa cho hắn đáp án. Nam nhân này ha ha... không hỏi rõ ràng liền một mực chắn chắn ở lại chỗ này, đã ngốc thì đến chết cũng ngốc, tức chết hắn sẽ tức chết.

Tần Nghị, ngẩn người, dưới một giây hắn hướng Triệu Kỳ truyền đạt mệnh lệnh : “Không cho phép đi!”

Không đợi Triệu Kỳ mở miệng, Tần Mặc vội vàng giải thích: ”Lão đại, Thiển Thiển tỷ tỷ, chị ấy lại lừa anh nữa rồi! Kỳ thật, xế chiều nhị ca muốn cùng em, còn có Thiển Thiển tỷ tỷ đi dạo mua quần áo.

“Mua quần áo, có cái gì tốt mà mua?” Tần Nghị khó chịu nói, mấy người này dĩ nhiên là bắt đầu đùa giỡn hấn làm cho hấn rất là tức giận!

”Đại thiếu, chẳng lẽ anh không có nghe nói qua một câu sao? Đối với nữ nhân trong tử bao giờ cũng thiếu quần áo. Chẳng lẽ anh dám phủ nhận, nhị thiếu nường ấy không phải là nữ nhân à? Chu Thiển nói một câu muốn bức hấn chết luôn.

“Kia....tôi đây cũng muốn” Tần Nghị liếc một phen, lập tức nói.

“Nữ nhân mua quần áo, nam nhân đi theo làm cái gì? Người không chê nhàm chán sao? Vẫn là nhàn quá cam tâm tình nguyện đưa sức lao động miễn phí cho bọn họ?” Triệu Tranh đang chơi trò chơi trên điện thoại di động nghe bọn họ đối đáp liền phát biểu một lần

Tần Nghị bất chấp : ” Tôi mặc kệ, tôi muốn đi!” Hấn sẽ không buông tha cho dù đó chính là vị hôn thê cùng Chu Thiển...cơ sự như thế này nghĩa là hướng không cho nữ nhân ở chung một chỗ, nguy hiểm!

Chuyển hướng Triệu Kỳ hấn lại mang bộ mặt đáng thương hề hề cầu khẩn: “Kỳ Kỳ, mời anh đi cùng có được hay không?”

Triệu Kỳ trầm mặc

“Nhị ca,chị để lão đại đi cùng đi!” Tần Mặc đột nhiên công khai vì đại ca nhà mình mà nói tốt.

Ồ ô, thật là cảm động, Mặc Mặc, ca ca sau này thật sự không bao giờ ác với người nữa. Tần Nghị cảm động nghĩ.

Nhưng hấn cảm động chỉ được một giây liền hóa thành phần nộ, bởi vì hấn lại nghe Tần Mặc nói tiếp: “Em nhớ rất kỹ lão đại có thể vàng thượng hạng, nói như vậy, em cũng không cần vất vả cực nhọc tính toán tiền tiêu vặt, nhị ca chị cũng có thể tiết kiệm tiền thù lao lại cho em ăn nhờ gả rần!”

“Ngoài ra, vừa vặn chúng ta xui xẻo không có một chiếc xe phải đi bộ, mà đại thiếu lại có, chúng ta không cần phải lái!” Chu Thiển cũng cao hứng bổ sung thêm một câu

49. Chương 44

Tần Nghị trong lòng muốn giết người.

Chẳng lẽ trời sinh hấn ra chính là làm nô dịch cho những người này có phải không?

Ngược lại, Triệu Kỳ vẫn làm như suy nghĩ thật lâu, một hồi mới chậm rãi gật đầu: “đây là ý kiến hay”

Tần Nghị thiếu chút nữa thổ huyết

“Kỳ kỳ...” Hấn đau thương kêu.

Triệu Kỳ ngẩng đầu nhìn hấn: “Như thế nào, anh thay đổi chủ ý, không muốn đi?”

“Đi, như thế nào lại không đi” Tần Nghị ngẩng đầu, coi như là phu xe, miễn phí vận chuyển, hấn đồng ý chịu thiệt ai kêu trước kia là hấn có lỗi với Triệu Kỳ, hiện tại coi như là chuộc lỗi đi.

“Em cũng đi!” Triệu Tranh đột nhiên cũng giơ tay lên, hùng hức khí thế nói.

”Em đi làm cái gì? Người không phải từng nói cùng với nữ nhân đi dạo mua sắm rất không thú vị sao? Tần Nghị mặt không chút thay đổi nhìn hấn. Người này ghét nhất là đi dạo phố, không dưng vô duyên vô cớ cùng đi theo, nhất định là có âm mưu!

Hấn cũng không thể nói chính mình vì muốn xem kịch vui mà đi, Triệu Tranh cười hắc hắc, rất nhanh nghĩ ra một lý do: ”Em một mình ở chỗ này rất ư là nhàm chán, hơn nữa, em cũng sợ vạn nhất chờ em ngủ thiếp đi, lại có người bắt đầu phát tác thì làm sao bây giờ?

Mặt mũi Tần Nghị đau đầu, mặt mũi nghiêm trọng co quắp

“Kia chỉ là ngoài ý muốn!” Hấn nhấn mạnh

“Không sao nữa rồi, em đã tha thứ cho anh.” Triệu Tranh hào phóng nói, bắt quả Nhị tỷ này..không đúng là Tần đại ca, xem như nhận lỗi anh có phải mua cho em đồ làm bồi thường? Huống hồ chúng ta vừa vắn năm người, nhồi vào xe anh không lãng phí tiền xăng dầu không phải là tốt hay sao? Hiện tại giá cả tiêu dùng tăng, chúng ta phải hiểu mà tận dụng cái đó”

Lại thêm một người nghĩ ra được biện pháp bóc lột hần.

Tần Nghị im lặng, không thể tránh được, hiện tại hần giống như lá chắn ọi người, chỉ có thể yên lặng chịu đựng chấp nhận.

Nhặt chìa khóa xe lên, hần nhàn nhạt liếc, mấy người kia vui mừng lộ rõ trên nét mặt một cái, “Vẫn còn chờ cái gì, đi liền đi!”

“Ày, vậy!” Tần Mặc hoan hô, nhằm phía Triệu Kỳ bước tới, nhưng đến trước nàng khoảng một bước xoay hướng đi về phía Triệu Tranh, “Nhị ca, chúng ta đi!” hình như sợ Tần Nghị thay đổi ý định

Chu Thiển bước nhanh ra cửa, kéo cửa làm một bộ dạng thỉnh lễ : “Thỉnh, kim đại chủ nhân!”

50. Chương 45

Nữ nhân thực sự là nữ nhân, nhìn thấy quần áo là lướt, trang sức quý báu liền lộ nguyên hình, chẳng còn quan tâm đến cái gì, đương nhiên, Triệu Kỳ là ngoại lệ.

Vốn là trung tâm thương mại lớn nhất, hai nữ nhân, không đúng, một là nữ nhân, một là thiếu nữ, tranh nhau chạy tới bên các quầy hàng có thương hiệu nổi tiếng, lớn tiếng kêu cái này, cầm cái kia.

Còn lại ba người đứng im trước quầy nhưng mỗi người một thần thái khác nhau.

Trước tiên là nói về Tần Nghị đi, hần trần trối nhìn chằm chằm vào sổ túi hàng đã mua, trong tay nắm chặt thẻ vàng của mình, Triệu Kỳ thì mỉm cười nhìn hần, còn bất chợt nhìn đồng quần áo kia hồi han, tâm tình không tệ, đến nỗi Triệu đệ đệ thần nhiên như không có việc gì xảy ra. Dương dương xem trò vui!

Tu nói ba người mỗi người một cảm xúc, không khí có chút quỷ dị, nhưng nói thế nào thì ba người này cũng là danh gia vọng tộc, tuấn mỹ, mỹ lệ thu hút ánh mắt xung quanh. Từ cửa vào, trong cửa hàng, ít nhất một nửa nữ nhân đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ tới bọn họ, không những thế còn chạy đông chạy tây vào trong cửa hàng ra về mua sắm, đến trước ba người bọn họ thì vờ chỉnh lại dung nhan. Cho nên, gần quan được ban lộc, lớn gan chạy tới đụng vào hần một cước cũng chẳng có gì lạ.

“Tiên sinh, ngài thực hạnh phúc, có một người bạn gái xinh đẹp cùng một tiểu muội muội đáng yêu như thế.” Một nhân viên bán hàng hoa mắt si mê nói với Triệu Kỳ.

Muốn nịnh nọt, không ngờ đã sai đối tượng rồi.

Tần Nghị trừng mắt.

“Cô biết cái gì? Hai nữ nhân kia không phải bạn gái của cô ấy, người kia cũng không phải là muội muội của cô ấy. Người mà cô gọi là tiên sinh đây, là hôn thê của tôi!” Hần ôm sát Triệu Kỳ, lớn tiếng tuyên bố.

“Vị hôn thê?” Cô bán hàng nửa tin nửa ngờ theo dõi hần một lúc lâu.

“Vị hôn thê.” Tần Nghị khẳng định.

“A————” Cô bán hàng tựa hồ nghĩ ra điều gì, tỉnh ngộ khẽ kêu một tiếng, vội vàng rời đi.

Hiểu rồi chứ? Nhận thức thật thấp kém. Tần Nghị dương dương tự đắc.

Nhưng chỉ trong chốc lát, ánh mắt sắc bén của hần phát hiện điều không ổn!

Vì cái gì, bốn phía ủa về. Cửa hàng vốn vắng người bỗng chốc một đám nhân viên ủa tới? Bọn họ vây quanh hần. Hần cảm giác được những ánh mắt kia muốn thiêu đốt hần, so với những ánh mắt trong nhà hàng còn dữ dội hơn vạn lần...

Đúng rồi, nhà hàng!

Cảm giác giống như bị đánh úp ngày nào. Trong lòng hẩn thẩn than xui xẻo!

Ngừng thở, hẩn quả nhiên nghe được những giọng nhỏ xì xào nghị luận:

“Chính là hẩn! Tên tổng tài Tần Thị đồng tính luyện ái!”

“Thật đáng tiếc a! Bộ dạng đẹp trai như vậy, không ngờ là đồng tính luyện ái!”

“Ai, năm nay, vì sao những soái ca đều đồng tính hết vậy? Nữ tử chúng ta thì sao? Thật quá đáng!”

“Ai, tôi xem hẩn vừa rồi ôm người kia vào lòng không phải là tổng tài Hàn Thị, chẳng lẽ hẩn đã có người khác sao?”

“Đúng rồi! Ta nghe một người bạn làm vệ sĩ nói, mấy ngày trước, Hàn Quân Hồng cắt cổ tay tự sát! Cắt sâu chẳng chết! Đưa đến bệnh viện bao nhiêu là máu, tựa hồ như nghe lễ đính hôn này dường như hẩn đi tìm cái chết...” Lời nói khẳng định như đinh đóng cột.

“Chẳng lẽ hẩn thật sự có người yêu mới?”

“Thật ngu xuẩn, thật đáng thương cho Hàn tổng tài...” vài kẻ đa sầu đa cảm, trí tưởng tượng phong phú dị thường đã bắt đầu khóc.

“Ai! Không thể tưởng được, hẩn là người như thế...” Một tiếng thở dài vang lên...

Tần Nghị nghe được trên mặt thoáng trắng rồi đỏ. Triệu Kỳ tựa hồ không ý kiến, vẫn thản nhiên cười.

Triệu Tranh càng nghe càng vui, mặt đỏ bừng, sắp nội thương. Không được! Tiếp tục nín nhịn không phát tiết, hẩn sẽ chết! Che miệng, hẩn chạy như điên, vừa chạy vừa hô to: “Em nhịn không được, đi toilet!”

Triệu Tranh chạy không đến một phút, Chu Thiển đã nhảy tới, giơ cao trong tay một cái gì đó: “Nhị thiếu, đây là tôi chọn cho cô, mẫu mới nhất của Louis Vuitton mùa hè năm nay, tôi chọn nè! Tôi tự thử trước rồi, cam đoan kiểu dáng và chất lượng đều tốt nhất!”

Tần Mặc theo sát sau lưng cô ta, liên tục gật đầu: “Ừm, là Thiển Thiển tỷ cùng em chọn. Vừa nhìn là em đã nghĩ tới nhị ca.”

Sắc mặt Triệu Kỳ trắng bệch, trừng mắt nhìn thứ đồ phiêu phiêu trên tay Chu Thiển, thiếu vài trăm trọng, muốn té xỉu. Nàng nuốt nước miếng, cẩn thận lui ra sau vài bước: “Tôi có thể không mặc được chứ?”

“Sao thế được? Là người ta tỉ mỉ lựa chọn.” Chu Thiển cong miệng, không buông tha nói.

Cô bán hàng bị đám người đang tò mò đùn đẩy, giả cười nói: “Vị tiểu thư này thật tinh mắt! Mẫu này vốn là mẫu được chờ đón nhất, số lượng có hạn! Ở đây chỉ còn một bộ này thôi.” Lúc nói chuyện, đôi mắt nhìn chăm chăm ngực Triệu Kỳ, tựa hồ xem xét cô là nam hay nữ.

“Nói thừa, ai dám nghi ngờ thứ tôi chọn.” Chu Thiển kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đẩy Triệu Kỳ tới gian thử đồ, “Nhị thiếu, thử đi, tôi cam đoan, cô mặc vào nhất định rất đẹp.”

“Tôi không——” Triệu Kỳ vùng vẫy giãy chết.

“Nhị ca, chị thử đi! Nếu là không hợp, chúng ta không mua.” Tần Mặc ồn ào.

“Đúng rồi! Vị này... à, tiểu thư, cô thử liền đi.” mấy nhân viên bán hàng muốn biết rõ chân tướng sự việc nên lập tức hòa theo thúc giục.

“Tôi——” Triệu Kỳ khó xử cự tuyệt.

Tần Nghị sớm bị những ánh mắt hoài nghi bên cạnh chọc giận, hẩn túm lấy đám quần áo đem Triệu Kỳ đẩy tới gian thử đồ, “Kỳ Kỳ, đi mặc cho bọn họ xem!”

“... Được rồi!” Tần Nghị đã nói, cô chỉ có thể nghe lệnh.

Ôm quần áo, Triệu Kỳ buồn bực thay đồ, không biết nên làm thế nào cho đúng.

Quần áo nữ tính như thế này, từ năm 10 tuổi cô không có mặc qua nhiều. Bây giờ đột nhiên đưa cho cô, cô không biết phải làm thế nào.

“Móc áo.....” Có tiếng đập cửa vang lên.

“Nhị thiếu, xong rồi sao? Cần tôi giúp đỡ sao?” Âm thanh nóng lòng của Chu Thiến.

“Xú nữ nhân, đem đầu óc rác rưởi của cô đi gột rửa cho tôi.” Tần Nghị hỗn hển chửi bậy.

“Đúng rồi, Thiến Thiến tỷ, phải giúp nhị ca thay quần áo thôi.” Tần Mặc không chịu cũng nhảy tới...

“Tiểu nha đầu, em cũng cho chị vào...”

“Không cần!”

“Chị là người mẫu, chị biết cách...”

“Tiên sinh, hai vị tiểu thư, nếu không, mọi người dừng bước, tôi sẽ giúp.” Cô bán hàng đề nghị.

Ba người cùng nhau trừng mắt, ba miệng một lời giận dữ: “Biến đi!”

.....

Vì giúp cô thay quần áo, bên ngoài ầm ĩ nổi lên.

Triệu Kỳ ở bên trong té xỉu.

“Các người dừng cãi nhau nữa! Tự tôi thay đồ là được rồi!” Bất đắc dĩ, nàng kêu lớn.

Ngoài cửa nhất thời im ắng.

Ai! Triệu Kỳ thở dài, giờ váy lên nhìn, cam chịu bất hạnh, thay áo sơ mi cùng quần jean ra.

51. Chương 46

Cửa phòng thử đồ chậm rãi mở ra, những người đứng xung quanh như ngậy người lại, ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Chiếc váy dài màu trắng ngà, cổ áo hình chữ V, hình thức đơn giản, nhưng đường nét thon gọn, khiến cho dáng người của nàng được tôn lên gấp bội, bên hông là một đai lưng màu trắng, đan với họa tiết bên phải sườn đơn giản, đó là trang sức duy nhất của bộ váy, tà váy dài tới mắt cá chân, lúc bước đi, làn váy nhẹ nhàng, uyển chuyển như sóng. Phối với kiểu đầu ngắn gọn xinh đẹp, cả người nàng toát lên vẻ thanh lệ tao nhã.

Chỉ thay đổi một kiểu y phục mà làm thay đổi toàn bộ khí chất.

“Đẹp không?” Chậm rãi đi tới trước mặt mọi người, Triệu Kỳ cẩn thận hỏi. Cô không nghĩ được mình mặc y phục nữ sẽ như thế nào, cũng không dám nhìn vào gương, chỉ có thể nhìn phản ứng của mọi người.

“Oa, thật sự là đẹp!” Chu Thiến kinh ngạc kêu to một tiếng. Cô ta tiến lên, đẩy Triệu Kỳ tới trước gương. “Nhị thiếu, cô nhìn xem.”

Triệu Kỳ nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn.

“Nhị thiếu, cô mở to mắt nhìn xem nha! Thật sự không tồi.” Chu Thiến sưng sốt nhéo nàng.

Triệu Kỳ bất đắc dĩ mở mắt liếc trộm một cái.

Sau đó, chứng kiến trước gương chiếu ra một mỹ nhân kiều mị, cô ngậy đại.

“Người này... Thật là tôi sao?” Nàng không tin hỏi.

“Không cần hoài nghi, chính cô.” Đối lại phản ứng của nàng, Chu Thiến khẳng định.

“Nhị ca, chị thật là đẹp.” Tần Mặc trong đám đông đã chạy tới, không quên nhắm nháy với ca ca của mình.

Mắt hần đỏ dồn lên người Triệu Kỳ, là Kim đồng ngọc nữ. “Lão đại, anh nói có phải không?”

“Đẹp quá... đẹp quá.” Tần Nghị nhìn chằm chằm mỹ nhân trong gương, thì thầm nói.

Được hân khen ngợi, hai má Triệu Kỳ thoáng đỏ ửng, ngượng ngùng nở một nụ cười.

Triệu Tranh ngồi ở toilet cười đủ rồi, ôm bụng trở về, không muốn liếc mắt liên nhìn thấy một đám đông vây quanh một nữ nhân tóc ngắn váy dài ầm ĩ. Mà nữ tử mặc váy dài kia, dù là thân hình hay ngũ quan, hân nhìn thấy thập phần quen mắt, nhìn đi nhìn lại thấy vô cùng quen thuộc, nhưng nhất thời trong giây lát không nhớ nổi cô là ai.

Lúc này, Tần Mặc bật lại đây, lôi kéo cánh tay hân tìm sự đồng ý: “Tam ca, anh nhìn đây một chút, nhị ca rất đẹp phải không?”

“Nhị ca...” Triệu Tranh ngạc nhiên nhìn lên nữ nhân váy dài thập phần nữ tính kia, bất giác trái tim không suy nghĩ gì buột miệng nói ra: “Nhị tỷ? Người này là nhị tỷ anh? Người này... thật sự là nhị tỷ anh sao?” Hân vừa mới rời đi vài giây, thế giới này đã thay đổi thế này sao? Hân đã bỏ qua vụ gì sao?

“Đúng vậy! Cô ấy chính là nhị thiếu gia Triệu gia – hàng thật giá thật!” Chu Thiển kiêu ngạo tuyên bố.

Cô ta còn can đảm tiến đến bên Tần Nghi đang trong mộng ngây người, cánh tay ngọc ngà cọ xát lên người hân, nũng nịu hỏi: “Thế nào, đại thiếu, còn hối hận hôm nay tới đây cùng chúng ta không?”

Không có tâm tư chú ý đến câu hỏi kia, Tần Nghi đang bị sự nữ tính của Triệu Kỳ làm cho hỗn loạn.

“Không hối hận! Một chút cũng không hối hận!” Hân hưng phấn cao giọng tuyên bố.

Hân cảm giác mình cực kỳ may mắn! Có thể chứng kiến Triệu Kỳ nữ tính như thế, đẹp như thế! Hân như được thấy một Kỳ Kỳ hoàn toàn khác!

Không chút do dự, hân tung thẻ vàng cho nhân viên bán hàng: “Váy này chúng ta mua!”

Nhân viên bán hàng nhận được thẻ vàng, ánh mắt tròn tròn – thẻ có mức cao nhất!

Đại may mắn đến đây! Nàng trong lòng mừng như điên, vội ân cần nói: “Trong cửa hàng còn có một bộ giày cao gót, cùng ví đầm đi kèm bộ váy này rất tuyệt...”

“Mua!” Tần Nghi không chút nghĩ ngợi nói.

Thật tốt quá! Cô bán hàng ôm chặt thẻ vàng trước ngực, không quay đầu lại nhăm thẳng máy quét thẻ. Chỉ cần mua bán xong xuôi, nàng nhất định hoàn thành chỉ tiêu bán hàng tháng này! Tiền thưởng trước mắt kia rồi! Tiền đồ tươi đang bay múa trước mặt nàng.

Thấy có lỗi hồng có thể chui, Tần Mặc cũng cẩn thận ngọt ngào: “Lão đại, xem bọn em có công lao to lớn như thế, hôm nay nên tiêu phí a...” co bé chỉ tay vào cái túi xách lớn.

Tần Nghi tâm tình vô cùng tốt, hào phóng vung tay lên: “Không thành vấn đề, anh trả tiền!”

“Ai, em thật sự là hạnh phúc quá đi.” Tần Mặc khoái hoạt đoàn kết cùng Chu Thiển.

“Mặc Mặc, cơ hội khó có lần 2, chúng ta chọn vài món đi.” Chu Thiển vội vàng đề nghị, “Tỷ tỷ giúp em chọn vài món đẹp, làm cho đám tiểu nam sinh kia mê mết em.”

“Ý kiến hay!” Tần Mặc vui vẻ hưởng ứng. Hai người nắm tay nhau chui vào dãy quần áo.

Không quan tâm tới bọn họ, Tần Nghi đi tới phía sau Triệu Kỳ, không kìm lòng được, ôm lên eo cô, thì thầm vào một bên tai: “Kỳ Kỳ, thật đẹp.”

Mặt Triệu Kỳ càng đỏ hơn. Cô cúi đầu, không nói gì.

Thời khắc đẹp như vậy, một đám người đang tụ tập bên cạnh cô bán hàng đều nhất thời thần sắc thất vọng.

“Nguyên lai cô ấy thật là nữ nha!” Có người nhìn về nữ tính của Triệu Kỳ rầu rĩ nói.

“Chẳng lẽ Tần tổng tài thay đổi sở thích rồi sao?” Có người đưa ra nghi vấn.

“Rất có thể.” Nhìn bọn hân một hồi mà không có chút khác thường, có người không cam lòng đưa ra kết luận. “Xem bọn hân mê đắm như vậy, thực sự sa vào tình yêu cuồng nhiệt, hân không sai được.”

“Ai!” Dù có thay đổi thì cũng không tới lượt chúng ta.” Cô bán hàng ủ rũ nói, ánh mắt si ngốc chờ đợi Tần Nghị quay mặt lại.

“Thế còn Hàn tổng tài thì làm sao?” Đột nhiên, một trong số đó nghĩ tới Hàn Quân Hồng.

“Tôi nhớ hôm nay Hàn tổng tài xuất viện! Vừa rồi tôi có điện thoại với em gái, con bé nói, Hàn tổng tài nằm viện mấy ngày nay, người này chỉ qua gặp hắn một lần, mang theo một đăm tài liệu. Nghe y tá ở đây nói, hắn trong phòng bệnh to tiếng qua lại, rồi phòng bệnh đi nổi giận đùng đùng.” Người làm ở tạp chí Bát quái kia tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Một giây sau, tất cả mọi người đem ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Tần Nghị đang đắm chìm trong biển tình.

Vì thế _____

Không quá một giờ, tin Tần tổng tài tính tình đột ngột thay đổi, mê luyện nữ nhân, vô tình vứt bỏ Hàn tổng tài đã bay khắp toàn bộ tòa nhà!

52. Chương 47

Bộ dạng ngây thơ đáng yêu, mê hoặc người, thanh lệ vô cùng, cả ba người cùng nắm tay nhau, không coi ai ra gì, đi qua hành lang của trung tâm thương mại lớn, thỉnh thoảng bình phẩm bộ dạng ăn mặc của người khác, mỗi người phát biểu ý kiến riêng của mình.

Ở phía sau, hai nam nhân ề vai còng vô số túi lớn túi nhỏ, đi lại gian nan, bước từng bước một, mắt lộ rõ vẻ ai oán.

“A_____”

Một tiếng thét chói tai xuất ra từ miệng của người mẫu Chu Thiển.

“Cô rốt cục trông thấy gì nữa?” Hai chân mỗi nhừ, Tần Nghị chạy vội lên tức giận hỏi. Nữ nhân này, mỗi lần có chuyện gì đều đem tiếng hét chói tai ra làm lời dạo đầu, hắn nghi ngờ màng nhĩ của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị một trận sóng âm kịch liệt này của cô ta làm thủng.

Chu Thiển không nhận ra vấn đề của hắn, một tay lôi Triệu Kỳ, một tay lôi Tần Mặc, chạy về phía trước như điên: “Thiếu chút nữa thì quên mất điều quan trọng nhất! Nhị thiếu, Mặc Mặc, đi theo tôi!”

“Đi đâu?” Tần Nghị vội vàng ném toàn bộ số túi trong tay cho Triệu Tranh, tiến lên chặn đường đi của các cô gái.

Chu Thiển lườm hắn một cái. “Không nói cho anh!”

“Các người đừng quên, hôm nay tôi là kim chủ của các người.” Tần Nghị đắc ý giơ thẻ vàng trong tay.

“Đưa thẻ vàng cho tôi.” Chu Thiển nhảy dựng lên.

Tần Nghị thu tay về, đem thẻ vàng bỏ vào túi áo. “Đây là của tôi, tại sao phải cho cô?”

“Tôi cùng Nhị thiếu và Mặc Mặc đi mua quần áo.” Chu Thiển trừng mắt nhìn hắn.

“Tôi cũng phải đi.” Tần Nghị nói. Hắn cùng Triệu Kỳ xác định rồi.

“Chỗ này không phù hợp để anh đi.” Triệu Kỳ đi lên trước, thản nhiên nói.

“Làm sao?” Tần Nghị truy vấn. Tất cả các cửa hàng lớn nhỏ, trừ nhà vệ sinh nữ, còn có nơi nào hắn không được tới?

“Chính là...” Triệu Kỳ muốn nói lại thôi, không biết nói ra thế nào cho phù hợp.

Tần Mặc nhanh mồm nhanh miệng, cô không chút chậm chạp nói: “Lão đại, bọn em phải đi mua đồ lót nữ! Anh định đi theo không?”

...

Tần Nghị không nói gì. Quầy bán đồ lót nữ, nam nhân bọn hắn thực sự không thích hợp đặt chân.

“Thế nào đại thiếu, chúng ta cùng đi chứ! Tôi sẽ mặc bộ bikini mới nhất cho anh xem!” Nhìn bộ mặt tên tò đáng yêu của hắn, Chu Thiển bắt đầu trêu ghẹo.

Tần Nghị mặt đỏ, bất giác nhớ Triệu Kỳ trong bộ đồ bikini. Hắn chưa có nhìn qua!

“Tôi” Hắn vừa định nói —————

Triệu Tranh sổ khở đang ôm vô số túi lớn túi nhỏ bò trước mặt hắn hòa giải: “Nhị tỷ phu (chồng của chị hai) à,... ách, Tần đại ca, để ấy cô ấy đi đi! Có mặt anh, họ sẽ không làm gì được đâu! Em muốn đi toilet, giúp em với.”

Tần Nghị không thể tưởng được, nhìn hắn: “Không phải năm phút trước em vừa đi về sao?”

Trên mặt Triệu Tranh hết trắng lại xanh.

“Em... tại buổi trưa ăn nhiều đồ quá, bây giờ đang tiêu hóa theo nhóm, không được à?” Những lời này nói xong, tự hắn muốn tát cho bản thân vài cái.

Tần Mặc đứng xa hắn, giữ khoảng cách an toàn 3 mét: “Tam ca, sau này khi đi ra ngoài đừng nói với người khác anh là tam ca em nha.”

Triệu Kỳ buồn cười liếc dè dè mình một cái, khở thân hắn nghĩ ra lí do gượng ép này.

Tần Nghị càng xem thường hắn, lớn tiếng nói: “Muốn đi thì tự em đi! Anh muốn ở cùng một chỗ với Kỳ Kỳ.”

“Ai nha, đi thôi đi thôi, nhị tỷ phu... không phải, Tần đại ca,” Triệu Tranh lôi kéo cánh tay hắn, không có nhúc nhích, liền tiến đến bên tai hắn nói nhỏ: “Đi theo em, em có thứ này muốn cho anh xem, cam đoan rất có giá trị ngang thẻ vàng kia.”

“Cái gì vậy?” Tần Nghị bị lời của hắn khêu gợi hứng thú. Có cái gì coi chừng được Triệu Kỳ lại vừa có giá trị vậy?

“Anh xem rồi sẽ biết.” Triệu Tranh lôi hắn quay lại, thành công đem hắn tới một góc rất thưa thớt người.

Mắt thấy ba người kia hoan hô một tiếng rồi vội vàng chạy trốn hắn, đáy lòng Tần Nghị bất an. “Rốt cuộc cái gì vậy?” Hắn không kiên nhẫn hỏi. Hắn đã bắt đầu hối hận, nhất thời bị lòng hiếu kỳ mà rời Triệu Kỳ.

“Xem rồi sẽ biết.” Triệu Tranh nói xong, lấy điện thoại di động ra đưa trước mắt hắn.

“Cái gì?” Tần Nghị không kiên nhẫn liếc mắt một cái, sau đó ánh mắt dừng lại: “Là video?”

“Đúng vậy.” Triệu Tranh thu điện thoại về, vừa bấm hình ảnh cho hắn xem vừa giải thích cho hắn nghe. “Đây là hai học muội học chung tiểu học với em đi ăn quay được, đang lan truyền với tốc độ tên lửa! Cơ hồ ai cũng xem rồi! Nghe nói mặt khác viện hệ cũng có rất nhiều niên đệ học muội lại đây cần đâu!”

“Hả? Phải không?” Tần Nghị cầm qua di động, hảo hảo thưởng thức một phen, “Àn, không sai, ánh sáng rất tốt, có điều góc quay chưa đạt lắm.” Không có màn hắn hôn Kỳ Kỳ đây tình tể.

Ánh mắt di chuyển xuống dưới nhìn hàng chữ, sắc mặt hắn khó coi như ăn phải chanh chua: “Vượt qua đồng tính luyến ái. Ai lại đặt cái tên tục như thế?”

“Không phải em.” Triệu Tranh vội vàng giơ tay tỏ vẻ trong sạch của mình.

“Em thì không thể nào.” Tần Nghị khinh thường liếc mắt nhìn hắn một cái, lại thưởng thức tiếp tấm ảnh “tình chàng ý thiếp” đó.

“Cái kia... Nhị tỷ phu —— không đúng, Tần đại ca.” Triệu Tranh đi tới, bán tín bán nghi chứng thực, “Hai người kia có thật là nhìn thấy người cùng nhị tỷ? Lúc đầu em còn tưởng mình nhìn lầm rồi.”

“Đúng thì thế nào? Thích nói gì là việc của các người, anh không để ý. ” Tần Nghị vui tươi hơn hờ nói. Hắn ước gì chuyện này cả thiên hạ đều biết. Như vậy ai ai cũng rõ hắn và Triệu Kỳ là một đôi, nàng không còn cơ hội gả cho Lý Hạo, những kẻ theo đuổi cô ấy cũng sẽ bị gạt hết qua một bên ! Thật là cao hứng !

” Chẳng lẽ anh sớm đã biết chuyện này sao ? ” Triệu Tranh hỏi.

” Biết. Ngày hôm đó chúng ta chẳng là ngồi trước hai nữ sinh đó a ? Nhìn chúng ta như nhìn Napoleon vậy, chăm chăm soi xét, lại còn bàn tán âm ỉ, muốn không biết cũng khó. ” Tần Nghị buồn cười nói.

” Vậy anh để cho họ chụp lại ? ” Triệu Tranh sợ hãi kêu.

” Có gì không thể ? ” Nhìn lại điện thoại, thấy dáng Triệu Kỳ, Tần Nghị vừa lòng cười,

” Nhưng là... còn có màn hôn môi này ! Anh cùng nhị tỷ tựa hồ như không thể nào xảy ra chuyện này. ” Trong lòng Triệu Tranh nhất thời chôn xuống một hạt giống hoài nghi.

” Nhất thời hứng trí nên tới đó, rồi có chuyện. ” Tần Nghị thuật lại chi tiết. Khi ấy nhất thời tâm trí nhiệt huyết dâng trào liền làm tới. Hiện tại, hẳn không thể không tán thưởng chính mình lúc đó lại linh hoạt nhanh trí biểu hiện hoàn mỹ như vậy.

” Không phải ! Quan hệ của 2 người sẽ khiến công chúng có cái nhìn khác, một đại tổng tài như anh không thể ngu xuẩn tự phá hủy hình tượng như thế. ” Triệu Tranh nghi hoặc nói, ” Hơn nữa — Có vẻ như có người nhận thức được đây là anh. ”

Hảo hảo ! Tần Nghị nói thầm trong lòng. ” Vậy bọn họ có tra ra thân phận Kỳ Kỳ không ? ”

” Tạm thời thì chưa. Hình ảnh nhị tỷ ở truyền thông rất ít, tin tức của tỷ ấy vốn cực kỳ kín, ảnh chụp lại càng không. Muốn biết rõ, chỉ có thể đối chiếu với ảnh đã có. ” Triệu Tranh nói xong trong lòng càng nghi hoặc. Kết luận đang dần dần hình thành trong bụng.

” Như vậy a ! ” giọng điệu phấn chấn của Tần Nghị đã có chút thất vọng. Hắn lo lắng, liệu có nên phát tán ảnh chụp Kỳ Kỳ ra ngoài ? Mặc kệ là tivi hay internet, chỉ cần để hình ảnh nàng lộ ra ngoài là được.

Có gì không ổn ? Triệu Tranh biết hẳn không phải là kẻ tầm thường, hình như có chút manh mối. Tiến đến bên cạnh hắn, nghe giọng cười xấu xa của hắn, nhỏ giọng hỏi : ” Nhị tỷ phu ————— không phải ! Tần đại ca, là anh cố tình đúng không ? ”

” Mặc em đoán. ” Tần Nghị nói giỡn.

” Đại ca a, lộ ra chút đi. ” Triệu Tranh cầu xin.

Tần Nghị xoa xoa tai, khó chịu nói : ” Thành đại ca a, ta thế nào nghe khó chịu quá. ” Trước kia hắn luôn gọi Tần Nghị là nhị tỷ phu !

” Ai, em cũng không muốn đâu. ” Triệu Tranh thăm thiết thở một hơi dài, bắt đầu dĩ nói, ” Là nhị tỷ nói, hôn ước 2 người đã giải trừ, em gọi nhị tỷ phu sẽ không thích hợp, nên muốn em sửa. Nhưng là, kêu mười mấy năm, em quả thật không thể sửa trong chốc lát. ” Bất kể thế nào, đem trách nhiệm giao cho Triệu Kỳ là biện pháp ổn thỏa nhất.

Tần Nghị không nói gì. Kỳ Kỳ vẫn muốn giải trừ hôn ước với hắn sao ? Chẳng lẽ vết thương lớn như vậy ?

” Thế nào ? Nhị... Tần đại ca, lộ ra một chút đi ! ” Triệu Tranh không cẩn thận, lại gọi nhầm.

Tần Nghị nhíu mày. ” Nếu em sửa miệng, anh sẽ suy nghĩ lại nói cho em biết. ”

” Thật chứ ? ” Triệu Tranh mừng rỡ, vội kêu không ngớt : ” Nhị tỷ phu ! Nhị tỷ phu ! Nhị tỷ phu ! Nhị tỷ phu ! Nhị tỷ phu ! ”

Tần Nghị nghe như mở cờ trong bụng.

” Nhị tỷ phu, hài lòng chưa ? Có thể nói được chưa ? ” Triệu Tranh lấy lòng hỏi.

” Được rồi, là anh cố ý. ” Tâm tình tốt, hắn nói.

” Anh là vì không muốn mất nhị tỷ nên cố ý tạo vụ tai tiếng giới tính đúng không ? ” Triệu Tranh đoán già đoán non.

” Không sai. ” Tần Nghị gật đầu.

” Anh thật sự khờ, thật sự khờ.” Ý nghĩ trong lòng được xác minh, Triệu Tranh đánh giá hắn.

53. Chương 48

Tâm tình vốn dĩ đang hưng phấn của Tần Nghị lập tức bị phá hỏng.

“Em nói cái gì?” Hấn giật tái mặt.

“Chính là!” Triệu Tranh không bỏ mặc hấn, mà khinh bỉ hấn, “Anh làm điều này là muốn ngăn cản chuyện nhị tỷ được gả cho đại tỷ phu (mọi ng nhớ lại Lý Hạo nha ^^)? Anh gây thơ quá rồi!”

“Khờ dại?” Tần Nghị chỉ vào chính mình.

“Đúng thế!” Triệu Tranh khẳng định, “Nhị tỷ em là người như thế nào anh còn không rõ? Chị ấy có phải là loại người sợ hãi trước tin đồn nhảm không? Qua một cánh cửa ngăn cách, kéo chắn trùm đầu là chị ấy có thể ngủ ngon. Nhưng còn anh, đến lúc đó không bị lời đồn đại làm cho tan xương nát thịt mới là lạ! Hơn nữa anh cũng biết, chỉ cần nhị tỷ quyết định chuyện gì, chị ấy đã kiên trì thì ba mẹ em cũng không thể thay đổi được, tựa như lúc trước chị ấy chọn ngành học ịch.”

“...Chính xác.” Tâm tình tốt đẹp của Tần Nghị hoàn toàn tiêu tán.

“Vậy em nói anh nên làm gì bây giờ?” Khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, hấn thuận thế hỏi Triệu Tranh.

Thật buồn bực, vì sao người khác luôn là sư phụ hấn.

“Chuyện này...” Triệu Tranh muốn nói lại thôi, tâm trạng trầm tư.

Vừa nhìn có hi vọng, Tần Nghị bắt cháp, vội vàng thúc giục: “Thế nào, em nói mau đi!”

“Biện pháp thật ra không phải không có, chính là———” Triệu Tranh giả bộ ưu tư, trong lòng sắp nở hoa tưng bừng.

“Chỉ là cái gì?” Qua nhiên, tên ngu ngốc này đã bị người khắc xỏ thùng vào mũi dẫn đi.

“Chính là —— anh ra bỏ ra bao nhiêu trả công đây.” Triệu Tranh cuối cùng cũng thốt nên được một câu đầy đủ, vẫn tỏ ra rất thần bí, bụng cười hề hề.

“Là ý gì?” Tần Nghị cảm thấy hấn thiếu minh bạch.

Triệu Tranh cũng không khách khí, trực tiếp làm rõ cùng hấn —— “Muốn em hỗ trợ, anh phải có ý tứ chứ.” Hai tay Triệu Tranh ôm trước ngực, vẻ tự đắc.

Tần Nghị không nói hai lời, lấy ví ra, rút một xếp tiền đồ tươi: “Em muốn bao nhiêu?”

Triệu Tranh hất tay cầm tiền của hấn ra, khinh thường nói: “Nhị tỷ phu, em không thiếu tiền!”

Hả! Tần Nghị dừng tay, không phải là vôi vĩnh giống tiểu nha đầu sao? Cất ví lại, hấn khó hiểu: “Vậy em muốn cái gì?”

Ngoài tiền ra, hấn còn cái gì nữa để mà mưu đồ? Nhưng mà, Triệu Tranh hiện tại tiền và quyền cũng không thiếu.

“Em muốn...” Triệu Tranh dừng lại một chút, nhìn chung quanh, xác định không có người quen biết mới tiến đến bên hấn nhỏ giọng: “Có thời gian rảnh, đến trường nhìn em!”

“Đơn giản như vậy?” Mặt Tần Nghị hiện lên dấu chấm hỏi. Thật vất vả mới bắt được cơ hội dọa dẫm, hấn không thể nào bỏ lỡ như thế chứ? Được nuôi nấng bởi nhị vị phu huynh là thương nhân, hấn không phải là đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm sao.

“Ách...” Triệu Tranh không một chút phân tâm nhìn xung quanh, kéo hấn đến góc xa nhất, hạ giọng xuống mức thấp nhất thì thầm với hấn, “Nói thiệt cho anh biết! Em đang theo đuổi một tiểu muội học thấp hơn, nhưng là em lấy lòng cô ấy rất nhiều lần, cô ấy vẫn rất xa cách. Em một mặt hỏi thăm những thứ cô ấy thích, tính toán hợp ý, nhưng hỏi rất nhiều người, chỉ bắt cô ấy là một hủ nữ siêu cấp, bình thường chỉ ham mê đọc tiểu thuyết. hàng ngày thu thập ảnh cũng những mỹ nam. Từ khi xem video của một nhóm các mỹ nam (dammei), cô ấy yêu thích không dừng, ngày nào cũng xem đi xem lại, còn lên internet tìm kiếm thêm

nhiều video và hình ảnh. Việc anh phải làm là tiếp cận với cô ấy, làm đồng minh với em. Cô ấy nghe nói anh và em có quan hệ thân cận, đã tới tìm em, nhõng nhẽo rồi cũng rần muốn em mang những kiến thức về chuyện *** nói cho nàng.

Nói đến đây, hấn ngưng ngừng xoa tay: “Anh cũng biết, em vất vả lắm mới có thể tiếp cận với cô ấy, đương nhiên không thể để vuột mất cơ hội ngàn năm có một này được...”

“Cho nên em nhân tiện bán anh?” Lòng Tần Nghị đầy căm phẫn.

“Tính ra thì cũng không phải là bán, chúng ta là đều có nhu cầu.” Triệu Tranh tranh thủ nói lời dễ nghe.

Theo như nhu cầu? Tần Nghị khó hiểu. “Tốt lắm, em nói cho anh biết, anh theo em sẽ được gì? Bản thân anh cũng muốn xem anh có đáng giá gì không khi phải hi sinh nhan sắc.” Thời gian của hấn vô cùng quý giá, không rảnh cùng tiểu nữ sinh tán nhảm.

“Này, anh tuyệt đối yên tâm!” Mắt thấy Tần Nghị bắt đầu dao động, Triệu Tranh lập tức tiến lên một bước. “Nhị tỷ nói qua cho anh, em đang sắp tốt nghiệp, việc học cũng ít, ba em thấy em rảnh rồi không làm gì định sắp xếp em vào công ty làm việc, an bài học tập đại tỷ phụ.”

“Hừ.” Tần Nghị hừ lạnh một tiếng. Chuyện này là điều dễ hiểu.

“Em hiện tại làm phụ tá của hấn. Nhất cử nhất động của hấn đều ở trong mắt em, hấn ăn cơm ngủ nghỉ khi nào cũng nằm trong lòng bàn tay em.” Triệu Tranh thao thao nói, khê quan sát phản ứng của Tần Nghị.

“Nha.” Tần Nghị lãnh đạm nói. Có chút ý tứ.

“Mặc dù mới vài ngày thôi, nhưng mà em phát hiện, đại tỷ phụ cùng với một nữ nhân có điểm mập mờ...” Triệu Tranh đẩy một quả bom. Gia bộ quan sát!

Oanh— bộ dạng bình tĩnh của Tần Nghị bị oanh tạc quá mức. Hấn nắm chặt bờ vai Triệu Tranh, kích động hỏi: “Thật vậy sao? Thật vậy sao? Em xác định?” Thiếu chút nữa thì hấn nhảy dựng lên.

“Còn đang trong giai đoạn hoài nghi, phải chờ chứng cứ đã.” Triệu Tranh lựa chọn sự dè dặt. Chân tướng sự việc, mời hấn tự tìm tòi nghiên cứu a.

“Như vậy a!” Tần Nghị thất vọng buông tay ra.

“Nhưng không sao.” Triệu Tranh nói tiếp, “Em giúp anh coi chừng đại tỷ phụ, nếu hấn thật sự có điều gì với nữ nhân kia, chúng ta sẽ chụp ảnh lại làm bằng chứng, đưa đến trước mặt nhị tỷ, theo tính khí nhị tỷ, tỷ ấy chắc chắn không chấp nhận hấn.” Bộ dạng Triệu Tranh vô cùng tự tin.

“Có cần thiết làm như thế không?” Tần Nghị miễn cưỡng hỏi.

“Vậy cũng được. Em giúp người giám sát, chỉ cần nhị tỷ cùng đại tỷ phụ giáp mặt, em sẽ phá quấy bọn họ, làm cho bọn họ không có thời gian bồi dưỡng tình cảm! Em còn có thể tùy thời cơ mà làm cho đại tỷ phụ và người kia có cơ hội tiến tới, biến bọn họ thành một đôi!” Triệu Tranh đưa ra không ít chủ kiến.

“Em không biết làm như vậy rất ngây thơ, ấu trĩ, trẻ con sao?” Tần Nghị khinh bỉ hấn.

“Nhưng anh không nhận ra rằng biện pháp nguyên thủy nhất là biện pháp hữu hiệu nhất lúc này sao?” Triệu Tranh hỏi lại.

“Không được.” Tần Nghị chán nản trả lời. Chẳng lẽ hấn xui xẻo tới mức phải làm chuyện ngu xuẩn như thế này sao? Trời ạ!

“Bất quá——” suy nghĩ lại, hấn hỏi “Em thật sự làm vậy sao?” Hấn hoài nghi. Triệu Kỳ là tỷ tỷ của hấn kia mà.

“Chỉ cần anh giúp em tán đổ nữ sinh kia.” Triệu Tranh thề son sắt. “Anh tận mắt nhìn thấy, em bị nhị tỷ hại độc không phải chỉ một hay hai ngày. Anh nói xem, nữ sinh mình thích và tỷ tỷ luôn ức hiếp mình, anh chọn ai?”

“Anh hiểu được.” Trong lòng Tần Nghị mừng thầm, không thể tưởng tượng được, Kỳ Kỳ cũng có người oán hận, hơn nữa lại là đệ đệ của cô. Tuy rằng không phải chuyện tốt đẹp cho lắm nhưng đối với hắn vào lúc này thật sự là một chuyện đại hỉ.

“Chính là ——, hắn khó xử nói ”Anh không biết theo đuổi nữ sinh như thế nào!” Ngay cả vị hôn thê của mình hắn còn không làm được.

“Theo đuổi cô ấy là chuyện của em, anh chỉ cần thỉnh thoảng lộ diện là được. Rất đơn giản.” 90% đã đạt, nắm chắc thắng lợi trong tay, Triệu Tranh tiếp tục tiến một bước.

“Vậy cũng không được! Anh nào có nhiều thời gian? Nói không chừng, bị lộ thì sao?” Tần Nghị lo lắng, cảm giác không được yên tâm.

“Chuyện ấy em đã sớm nghĩ qua! Anh cho rằng em sẽ mặc cho người trong lòng mình ở cũng một chỗ với nam nhân khác lâu sao?” Triệu Tranh xuy một tiếng, nam nhân có lòng chiếm hữu rất cao, “Anh cứ làm chuyện của anh, chỉ cần xuất hiện đúng lúc một chút là được. Thời gian khác, em sẽ nói anh bận. Em cam đoan rằng, tần số xuất hiện của anh không quá năm lần, được chứ?”

“Àn, không sai.” Tần Nghị gật đầu. Nói đúng lắm, nhưng chỉ là nói thôi, sự thật sẽ như thế nào? “Em có chắc chắn?”

“Một lời, anh rốt cục có làm hay không?” Triệu Tranh không kiên nhẫn.

Làm! Làm sao có thể không làm! Hắn vất vả lắm mới tạo lập được một đồng minh.

“Được. Anh đồng ý.” Không hề nghĩ nhiều, hắn gật đầu đáp ứng. Dù sao chuyện đến bước này, hi sinh vẻ đẹp cũng không có gì. Việc công sẽ giao cho Hàn Quân Hồng, dù sao hắn cũng đang nợ mình.

Thế này mới là nam tử hán! Triệu Tranh thỏa mãn nở nụ cười. Vươn tay — “Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

54. Chương 49

Kẹt kẹt.

Cửa phòng bị hé ra một chút, một cái đầu thò vào, ánh mắt linh hoạt di chuyển bốn phía, cẩn thận nhìn xung quanh.

Đang cầm tờ báo, ánh mắt liếc qua một chút, mắt Triệu Kỳ lại quay lại tờ báo, miệng không quên cười nhạo nói: “Không cần rình nữa, người sớm đi rồi. Hiện tại người thật sự an toàn.”

“Cô ta đi rồi?” Tần Nghị không thể tin được, ngó nghiêng soi mói khắp gian phòng, chỉ sợ âm hồn bất tán kia bất ngờ nhảy ra dọa hắn đứng tim.

“Thiên Thiên ngày mai đi Pháp, mười một giờ tối lên máy bay, nửa giờ trước đã sớm đi rồi.” Triệu Kỳ thản nhiên nói, giúp hắn giải sầu.

“Nguyên lai là như vậy a!” Tần Nghị yên tâm.

Lập tức một trận vui mừng như điên thổi tới trong lòng hắn – ôn thần kia cuối cùng cũng đã đi ! Hắn được giải phóng !

Hít vào một hơi, hắn vui mừng loi choi bên cánh cửa.

” Có cần phải hưng phấn thế không ? ” Triệu Kỳ bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói, mắt vẫn không rời tờ báo.

” Có thể không hưng phấn sao ? Cô ta cuối cùng cũng đi ! Không còn có người đến gây rối chúng ta ! ” Tần Nghị hưng phấn kêu to.

Xem ra hẳn thật sự đã bị Chu Thiển nhiệt tình kia dọa cho sợ chết. Triệu Kỳ nhìn khuôn mặt hưng phấn tột đỉnh tươi cười của hẳn, đột nhiên như nhớ ra gì đó, cũng cười một cái, nói : ” Đúng rồi, Thiển Thiển trước lúc đi để lại cho anh một câu, anh muốn nghe hay không ? ”

” Không cần ! ” Tần Nghị không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Tin tức về người đàn bà kia hẳn một mực xin miễn, thứ cho kẻ bắt tài này.

” Thật sự không nghe ? ” Triệu Kỳ nhìn hẳn, ánh mắt hoài nghi.

” Ách... em nói đi ! ” Tần Nghị nghĩ nghĩ, hay là nghe qua, dù sao nghe cũng không có gì tổn thất.

Quả nhiên là lòng hiếu kỳ đã chiến thắng.

Triệu Kỳ lắc đầu, buông tờ báo xuống, chống mắt coi bộ dạng có điểm khấn trương của hẳn, nói rành mạch từng chữ : ” Thiển Thiển nhờ tôi nói với anh, thừa dịp cô ấy đi vắng, anh có thể từ từ suy ngẫm lại đề nghị của cô ấy. Cô ấy hi vọng, lúc trở lại, có thể nghe được câu trả lời thuyết phục của anh. ”

” Em nói với cô ta là nằm mộng giữa xuân thu đi ! ” Không đợi cô nói xong, Tần Nghị đã nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu lớn, ” Cô ta muốn tìm bạn trai ? Cô ta muốn tìm một cái hầu bao không đáy thì đúng hơn ! Nói chốt lại, anh không có hứng thú với cô ta. ”

Hơn nữa, hẳn vẫn cho rằng, người đàn bà kia có mục đích cuối cùng là quần chặt lấy vị hôn thê của hẳn ! Hẳn không thể khoan dung ! Hừ !

” Anh đừng nói người ta như thế có được không. ” Triệu Kỳ thản nhiên cười.

” Anh nói ? Là chính cô ta thừa nhận được không ? ” Bị oan uổng trong lòng, Tần Nghị nói tiếp. ” Hơn nữa chuyện gì em cũng đã rõ. Mặc Mặc cùng tiểu Tranh cũng nghe rõ cô ta nói gì, không tin thì em hỏi Mặc Mặc— . ”

Nói đến đây, hẳn mới phát hiện hai kẻ vừa phun ra từ miệng mình không thấy bóng dáng đâu.

Mất nhìn xung quanh một phen, không phát hiện bóng người, ngay cả tiếng nói cũng không thấy, hẳn nhìn về phía Triệu Kỳ nghi hoặc hỏi : ” Tiểu nha đầu cùng tiểu Tranh đâu ? Bọn chúng đi đâu sao ? ” Không phải Chu Thiển đi thuận tiện bắt cóc 2 đứa theo cùng chứ ?

” Vừa rồi mẹ tôi gọi điện thoại tới, ba tôi đi châu Âu khảo sát thị trường đã về, kêu chúng ta tối mai về ăn cơm đoàn viên. Gần một tháng không gặp Mặc Mặc, ba mẹ tôi rất muốn gặp con bé, tôi liền bảo tiểu Tranh đưa cô bé về trước. ” Nhắc đầu ra khỏi tờ báo, Triệu Kỳ không nhanh không chậm nói.

” Nguyên là như thế. ” Tần Nghị tỏ vẻ hiểu biết.

Bất quá, trong phòng trước đây vẫn luôn luôn náo nhiệt, nay chỉ còn hai người bọn họ, quạnh quẽ đáng sợ, hẳn có điểm không quen.

” Đúng rồi, tiểu nha đầu bao giờ thì trở lại ? Anh nhớ hơn nửa tháng trước nó nước mắt lưng tròng đi học mà . ” Nhớ tới muội muội dở hơi của mình, Tần Nghị vừa bực vừa buồn cười. Nha đầu kia, càng ngày càng thích đùa giỡn.

Bất quá, nghĩ lại lời Hàn Quân Hồng nói, hẳn phát hiện hai anh em hẳn thật sự giống nhau, bất kể là diện mạo hay tính cách.

” Đi học thì sao ? ” Triệu Kỳ lườm hẳn một cái, ” Thời tiết nóng quá, trường học cho bọn chúng nghỉ một tuần. ”

” Nha. ” Thấy giai nhân giận dữ, Tần Nghị nhanh chóng dịu dàng.

Tiếp tục nhìn xung quanh một chút – nơi này hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ sao ?

Hai người ta !

Thật tốt quá đi ! Thiên thời địa lợi nhân hòa, trời cũng giúp hẳn ! Thật đúng là thời cơ hiếm có.

Cẩn thận tiến từng bước một đến bên người Triệu Kỳ, Tần Nghị hơi mất tự nhiên nói : ” Cái này... Kỳ Kỳ, anh có câu này muốn nói với em—. ”

Triệu Kỳ ngẩng đầu lên nhìn về phía hần : ” Cái gì ? ”

Không nhìn còn đỡ, cô vừa nhìn hần, hần thấy mình như bị tấn công dồn dập, lồng ngực đập thình thình.

” Cái kia, anh... ” Hần bắt an xoa xoa tay, nhất thời không nói nên lời.

” Anh cái gì ? ” Triệu Kỳ nhìn hần, lẳng lặng mong chờ đoạn tiếp theo.

” Anh... ” Tần Nghị há mồm, phát hiện chữ này phát ra từ cổ hần có chút lạ thường.

” Ân ? ” Triệu Kỳ mặt đối mặt với hần, kiên nhẫn chờ đợi hần nói ra một câu đầy đủ.

” Anh... ” Tần Nghị khẩn trương tới mức bối rối.

Nghe hần luống cuống, Triệu Kỳ có chút không kiên nhẫn, hỏi hần : ” Anh rốt cục muốn nói cái gì ? ”

” Anh nghĩ nói, anh... ” Không xong rồi, lại bị mắc.

Kiên nhẫn của Triệu Kỳ lên tới cực hạn. Cô trừng mắt liếc hần một cái : ” Rốt cục anh nói hay không ? ”

” Anh đang nói nha ! ” Tần Nghị vô tội nhìn lên cô. Hần cũng rất muốn nói mà ! Hần không phải đang cố ý chần chừ đâu !

Thả tờ báo ra, ngồi thẳng lên, Triệu Kỳ nhìn chăm chăm vào hần. ” Được rồi, nói đi, tôi nghe. ”

Ngồi đối diện với nàng, Tần Nghị hít sâu một hơi, nuốt từng miếng nước bọt, ho hắng vài cái lấy giọng. Xác định không có sai sót, mọi sự đã xong, hần mở miệng lần nữa : ” Kỳ Kỳ, anh... ”

Lại dừng ở chữ này.

Hai người không nói lời nào, mắt to mắt nhau trừng nhau nửa ngày.

Ai ! Triệu Kỳ thở dài một hơi, như là muốn quên. Cô bỏ tờ báo ra, đứng lên, mặt không chút thay đổi nói : ” Quên đi, tôi nghĩ người chưa muốn nói ! Anh nghĩ lại đi, tôi đi tắm chút ! ”

” Uy, Kỳ Kỳ ! ” Tần Nghị muốn mở miệng gọi cô lại. Nhưng cô tựa hồ không có nghe được, mở cửa phòng đi vào.

Cái hần thu được chỉ là âm thanh đóng cửa vang vọng.

55. Chương 50

Ai!” Mắt thấy cửa trước mặt đóng lại, Tần Nghị giống như bị đánh một quyền, ngồi trở lại trên ghế salon.

Lúc này, hần thật sự muốn tự tặng bản thân một cái tát.

Vì cái gì. Vì cái gì mà lời nói ra tới miệng rồi hần còn sững sốt không nói nên lời? Hần nằm trên ghế salon ngơ ngác.

Yêu.... Thực sự khó nói ra miệng như thế sao? Nhớ ngày đó hần còn cười nhạo Hàn Quân Hồng.

Đúng rồi, Hàn Quân Hồng!

Vội vàng lấy điện thoại ra, hần bấm tên gã bạn thân.

“Nghị? Lại có chuyện gì sao?” Điện thoại vừa thông, không cần hỏi, hần nghe được câu trêu chọc của Hàn Quân Hồng.

Tần Nghị lắp bắp kinh hãi. “Làm sao cậu biết?” Hần lại có vấn đề cần hỗ trợ giải quyết sao?

“Vô sự bất đẳng diện tam bảo! (Không có chuyện không lên điện tam bảo). Không có việc gì thì kẻ đang lên trời xuống đất truy đuổi thê tử như cậu lại đến tìm tôi sao?” Hàn Quân Hồng không chút che dấu cười lớn. “Thế nào, ở chỗ Triệu Kỳ có chuyện gì sao?”

“Đúng thế.” Tần Nghị ủ rũ nói.

“Nói nghe chút xem.” Hàn Quân Hồng đè nén chuỗi cười nhanh miệng hỏi.

Nghe khẩu khí của hắn, thiếu chút nữa là nói: Cậu có chuyện gì không vui, nói ra để tôi vui vẻ một chút!

Đối với tên bạn xấu chuyên gây tổn thương này sớm đã thành thói quen, Tần Nghị không còn lời nào để nói. Hắn chỉ có thể thở dài, buồn bực: “Hồng, có thể nói cho tớ biết, lúc trước cậu như thế nào có dũng khí nói với Thanh Thanh cậu yêu cô ấy không?”

“Thế nào. Tìm được cơ hội nói với Triệu Kỳ những lời này rồi sao?” Hàn Quân Hồng cười hỏi.

“Đúng thế, nhưng tớ thử nhiều lần, cái chữ kia không thể nói nên lời.” Tần Nghị thất bại nói. Dừng một chút, hắn rầu rĩ: “Là cậu nói, muốn tớ dung chân tình của tớ để cảm động cô ấy.”

Hàn Quân Hồng phì cười.

Nghe hắn cười có đến một phút, Tần Nghị mới tức giận hỏi: “Cười đủ chưa?”

“Không có.” Hàn Quân Hồng vẫn hihi không ngừng.

Tần Nghị tiếp: “Vậy cậu cứ cười đi. Cười đủ rồi thì cho tôi đáp án.”

Lại nghe nụ cười đứt quãng kia đến hai phút nữa, Hàn Quân Hồng mới thở hổn hển dứt quãng nói: “Cười... cười xong rồi.”

“Vậy giờ có thể nói cho tôi biết, tôi nên nói như thế nào không?” Tần Nghị lo lắng hỏi.

“Nghị, cậu không biết là, muốn bày tỏ thì cần ở một trong không gian thoải mái để tiến hành sao?” Hàn Quân Hồng cẩn thận đề nghị.

“Cậu cho rằng, không khí thoải mái, đối với Kỳ Kỳ khó tính mà có tác dụng sao? Nhớ ngày đó, mới đính hôn một thời gian, tôi bị các người giật dây mời cô ấy đi ăn nhà hàng. Trong nhà hàng Tây, nến lung linh, đàn violon du dương, hoa tươi... không thiếu thứ gì, cô ấy chỉ kiên trì được năm phút, sau đó liền ngủ mất.” Nhớ tới việc bị thảm này, trên mặt Tần Nghị sầu thảm. Hắn còn nhớ rõ, hình ảnh hắn ôm Triệu Kỳ ngủ say chuồn đi bị tên phục vụ ghi nhớ, tới hôm sau, sự tình kia đều bị loan rộng, hại hắn bị cười nhạo.

....

Hàn Quân Hồng bắt giác muốn cười. Hắn không thể không nói: “Thực sự không cần.”

“Vậy cậu có chủ ý gì không?” Tần Nghị truy vấn, “Tôi muốn tốc chiến tốc thắng! Tôi không muốn tiếp tục kéo dài.”

“Kìa.. Cậu hãy tới trước mặt cô ấy, đem tấm lòng của cậu nói cho cô ấy biết!” Hàn Quân Hồng buồn cười đề nghị.

“Cậu nghĩ rằng tôi và cậu đang bàn cái gì?” Tần Nghị tức giận hỏi.

“Đó là bởi vì cậu không đủ sự kích thích.” Hàn Quân Hồng nói.

“Kích thích?” Tần Nghị lặp lại.

Hàn Quân Hồng ở bên kia điện thoại cười gật đầu: “Đúng thế.”

“Cái gì kích thích?” Vì tình yêu, Tần Nghị khiêm tốn.

“Là thế này, Hàn Quân Hồng hắng giọng, nghiêm trang nói, ”tôi dạy cho cậu, cậu nghe cho kỹ.”

Tần Nghị như lâm đại địch, thở sâu vài lần, mới trấn định nói: “Àn, tôi chuẩn bị xong, cậu nói đi!”

“Cậu trong lòng luôn nghĩ, Triệu Kỳ muốn kết hôn cùng Lý Hạo. Phải không? Phải không?” Hàn Quân Hồng nén cười lặp lại câu hỏi.

Lặp lại tới mức hắn cũng không nhớ được số lần, mới dừng lại, hỏi: “Thế nào, cảm giác thế nào?”

“Hận!” Tần Nghị thở phì phì nói. Kỳ Kỳ của hắn sao có thể gả cho người khác! Cô là của hắn.

“Được rồi đó.” Hàn Quân Hồng cười đến thắt ruột gan.

“Huynh đệ, đi thôi!” Hắn nói lớn với Tần Nghị, “Hành văn gãy gọn, đi thẳng vấn đề! Cậu sẽ thành công!”

“Hào!” Tần Nghị cúp điện thoại, ý chí chiến đấu sục sôi đi tới đẩy cửa phòng ngủ:

“Kỳ Kỳ, anh có câu muốn nói với em——”

- >

56. Chương 51

Khẽ đi chuyển dưới chiếc váy ngủ mỏng manh, phần ngực bị lộ liễu không che hết, cố gắng túm lấy hai bên cổ áo để an toàn, Triệu Kỳ nhìn hình ảnh thập phần quỷ dị của mình ở trong gương nửa ngày không khỏi thở dài, hai hàng lông mày nhíu lại, nói vọng vào điện thoại đang kẹp ở cổ: “Cậu thật sự cho rằng tớ mặc thể này sẽ đẹp sao? Tớ chỉ cảm thấy như bị một khối tơ tằm bao vây khiến cho xương sườn muốn nát vụn?”

“Úi chà!” Điện thoại từ phía bên kia vang lên vài tiếng phi phi, miêu tả hình như quá mức rồi.

“Nhị thiếu, làm sao cậu có thể nói mình vậy?” giọng nói nữ tính kiêu kỳ vang lên trong điện thoại, lại có phần phần nộ, “cậu phải có sự tin tưởng vào bản thân mình chứ! Váy này là tớ đặc biệt chọn cho cậu, cam đoan có thể bộc lộ hết ưu điểm của cậu, che lấp hết toàn bộ khuyết điểm, tuyệt đối không chê vào đâu được.”

“Đúng thế sao?” Triệu Kỳ hoài nghi. Cô tiếp tục nhìn vào gương đối chiếu, tiếp tục lắc đầu thất bại, “Tớ xem lại vẫn không phải. Áo ngủ gợi cảm này, người không mong không ngực như tớ mặc được sao? Tớ xem người khác mặc sẽ hợp hơn tớ.”

“Nhị thiếu, làm sao cậu có thể xem nhẹ chính mình như thế?” Bên kia điện thoại nổi giận, phanh phanh rống to, “cậu có biết tớ mất bao nhiêu công sức mới tìm được áo ngủ gợi cảm này không? Vừa nhìn thấy bộ váy này tớ đã biết nó là vì cậu mà được may ra! Cậu mặc vào, là điều tất nhiên.”

“Thật không? Tại sao tớ không phát hiện ra?” Triệu Kỳ liếc liếc mắt trong gương, nhanh chóng nhìn ngẩm.

“Đó là bởi vì cậu không có con mắt nhìn cái đẹp.” người nọ kích động kêu to, “cậu mau soi gương lại cho tớ.”

“Tớ đã soi không dưới mười lần.” Triệu Kỳ cười khổ mà nói. Cô càng xem càng không tin, càng xem càng chột dạ, đến bây giờ không còn có dũng khí nhìn tiếp.

“Vậy cậu nhìn lại một lần nữa cho tớ!” Người bên kia mãnh liệt chỉ huy. Mắt nhắm mắt của cô tuyệt đối không thể bị người khác khinh thường.

Triệu Kỳ cẩn thận đưa mắt nhìn về phía gương, xem một cái, chỉ xem đúng một lần, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Rồi.” Cô nói.

“Tốt lắm, cậu nhìn cẩn thận cho tớ.” Thanh âm như biến mất một phút đồng hồ, như là đi uống nước. Sau đó, người đó trở lại, hắng giọng, bắt đầu sục sôi ý chí chiến đấu, nàng phát biểu thao thao bất tuyệt, “Cậu thấy không? Bộ đồ ngủ này phía trước ngực có một nơ bướm rất to, vừa vặn che lấp bộ ngực bằng phẳng của cậu. Hơn nữa, nơ hình con bướm làm người nhìn ngay lập tức có ấn tượng chờ đợi lễ vật mở ra. Người khác thoạt nhìn đều là chờ đợi lễ vật được mở ra đến tốt cùng, đại thiếu khăng định cũng không ngoại lệ! Ha ha ha ha...”

Cười gian một hồi xong, cô không ngừng cố gắng: “Còn có nữa a, đai áo ngủ này cũng chỉ là thứ trang bị hững hờ, nó sẽ tự nhiên xô ra, làm cho người ra không hẹn mà gặp nhìn thấy vai của cậu, bờ vai đầy đặn của cậu thực sự rất đẹp! Sau đó... nhìn đến đây, nếu còn có nam nhân dám cự tuyệt cậu, tớ đảm bảo hẳn không phải nam nhân thực sự!” Cô khăng định như đinh đóng cột.

“Cậu không phải nam nhân, làm sao biết hẳn có cự tuyệt hay không?” Triệu Kỳ không cố ý hắt cho cô ất bát nước lạnh, gián tiếp cũng là chính tự mình dội vào đầu mình nước lạnh.

Người nọ ngẩn người, lập tức phản kích: “Cậu cũng không phải nam nhân, làm sao biết nam nhân sẽ không bị bộ dạng của cậu hấp dẫn?”

Triệu Kỳ không nói gì. Cô không phải là nam nhân, chính xác không thể kết luận

“An tâm đi, an tâm đi.” Điện thoại từ bên kia lại an ủi cô, dỗ dành cô, “Nhị thiếu, tớ đã nói với cậu, cậu nghe tớ đi! Tớ dám lấy kinh nghiệm từng trải với nam nhân nhiều năm mà đảm bảo với cậu, tuyệt đối hữu hiệu a! Nam nhân đều là những tên có tính động vật, toàn bộ hiện ra qua ánh mắt đó. Mà bây giờ cậu muốn câu dẫn người này, lại là vị hôn phu của cậu, lại yêu người tha thiết. Nửa đêm, cậu ăn mặc khêu gợi như thế nằm ở giường đợi hắn, hắn nhìn thấy, không cần nhiều lời, khẳng định trước hết sẽ lột hết quần áo, gỡ nước miếng nhào lên, ăn sạch cậu cả da lẫn xương không còn một mảnh. Cậu cứ yên lặng nằm im trên giường đợi thịt cừu non là được...”

Nghe được tiếng điện thoại bên kia càng nói càng hưng phấn, càng nói càng thái quá, Triệu Kỳ ăn không tiêu.

“Cái kia... Thiến Thiến, cậu có cần nói rõ thế không?” Cô nhỏ giọng cắt đứt. Cô đơn thuần chỉ muốn cho Tần Nghị hưởng một chút cảm giác mới mà thôi.

“Ai nha. Càng rõ ràng mới càng chân thật.” Người nọ lơ đãng nói, “Nhị thiếu, cậu làm theo tớ nói đi, cam đoan thành việc! Đại thiếu sẽ bị cậu mê hoặc cho đầu óc choáng váng! Đến lúc đó chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch B.”

Đừng nói kế hoạch B, hiện tại kế hoạch A cô không muốn thực hiện chút nào. Trong lòng Triệu Kỳ thầm thở dài.

“Thiến Thiến, tớ nói, chúng ta—.” Cô thốt lên từng chữ, một chữ nói xong lại ngừng lại...

Nhưng lời của nàng còn chưa nói xong, điện thoại đã nổi lên âm thanh bốn phách, vang lên tiếng bánh xe valy đồ đạc ầm ầm trên đất.

” Nhị thiếu, thời gian không nhiều, tớ lên máy bay đã, có gì nói sau, bye bye ! Chúc cậu may mắn. Tớ tới nước Pháp sẽ tiếp tục tham mưu cho cậu! ” Bùm bùm nói xong, hoàn toàn không cho cô cơ hội mở miệng, Chu Thiến đã tắt máy.

” Này, Này, Thiến Thiến ? Thiến Thiến ? ” Triệu Kỳ không ngớt nói vào điện thoại, nhưng trả lời cô là một chuỗi âm thanh “tút tut.”

Ai———!

Ném điện thoại đi, nhìn lại bộ dạng nam không ra nam, nữ không ra nữ trong gương kia, Triệu Kỳ thở dài một hơi, lầm bầm lầu bầu: “Dựa vào bộ dạng ta đây, nếu thật có thật có thể câu dẫn nam nhân, thế thì nữ nhân khắp thiên hạ này không lo không có chốn gả rồi.”

Cúi đầu, cô bắt đắc dĩ nhìn cái nơ bướm to, lắc đầu: “Quên đi, coi như là thay thế!” Cô cả đời này không thể làm hồng nhan họa thủy. Nhìn bộ dạng trong gương này cô còn sợ hãi, huống chi là người ngoài không hề chuẩn bị tâm lý! Không hù tới trẻ con là cô đã thâm cảm ơn trời đất.

Có chút chán nản cô khẽ xoay người xoa tóc, định bụng không mặc thứ này nữa. Bản thân mình là tốt nhất.

Còn chưa kịp hành động, cửa đã bị một người mạnh mẽ mở ra, Tần Nghị vội vội vàng vàng đến kèm theo lời nói:

“Kỳ Kỳ, anh có câu muốn nói với em—.”

57. Chương 52

Một giây sau, cả hai người tại chỗ sững sờ, không thể động đậy.

Ánh mắt thuần thực của nam giới dừng trên người cô hơn một lần, tiếp tục một lần, lần nữa, càng nhìn càng nóng rực.

“Kỳ Kỳ, em mua bộ y phục này lúc nào thế? Trước đến giờ anh chưa có nhìn qua a?” Nuốt nước miếng một cái, Tần Nghị chậm rãi tiến tới gần cô, ánh mắt nóng rực như sắp thiêu đốt cơ thể cô.

Triệu Kỳ vừa sững vì khiếp sợ đã tỉnh lại, phản ứng duy nhất là một tay che ngực, một tay xua xua hắn, cô lùi về phía sau kêu to : ” Anh mau đi ra ngoài ! Mau đi ra ! Tôi muốn thay quần áo ! ”

Một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt một tay của cô đang múa may lung tung trên không trung, tay còn lại thuận thế ôm eo cô, đem cô nhào vào lòng mình. Tư thế này được chiếc áo ngủ mỏng manh ban tặng trọn vẹn cảm giác. Triệu Kỳ cảm thấy một luồng nhiệt khí từ trong lồng ngực của Tần Nghị xông ra phía sau lưng cô, luồng khí ấy thẳng tắp hướng tứ chi của cô mà tuôn chảy.

Cả người cô một trận tê dại.

Kể cổ tình gây ra họa còn nhắc đầu gần tới cô, ghé sát lỗ tai cô thấp giọng hỏi : " Là em tính toán câu dẫn anh sao ? "

Hơi thở nam giới nóng rực phun từng đợt liên tục sát bên tai cô, cả khuôn mặt Triệu Kỳ đỏ bừng.

" Không... Không có ! " Cô ra sức giãy dụa, dồn hết sức lực quát to để che giấu vẻ mặt đang bừng bừng vì thẹn này : " Anh mau thả tôi ra ! Tôi muốn đi thay quần áo, tôi muốn đi ngủ ! Tôi hôm nay mệt lắm rồi ! "

Nhưng sự giãy dụa của cô làm sao là đối thủ của Tần Nghị, cho nên cô vẫn nguyên tư thế cũ ở trong lồng ngực của hắn, chỉ có thể dùng lời nói mà dọa唬.

" Thật vậy chẳng ? " Tần Nghị mỉm cười, hiếm khi thấy cô tinh thần bối rối thế này, ôm cô dời qua một bước, cánh tay vươn tới đèn ngủ, bật đèn lên nho nhỏ.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, áo ngủ kia mang đến hiệu quả vô cùng, khó có thể dùng những rung động bình thường để hình dung !

Tần Nghị nhìn nàng chăm chăm, mắt nóng rực, cơ hồ phun ra lửa.

" Em rõ ràng đang câu dẫn anh. " Môi mỏng dán chặt lấy cổ của cô, hắn nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nói. Hai bàn tay to bắt đầu vuốt ve vòng eo của cô.

Vừa này, hắn còn như một đứa trẻ ngây ngô, hiện giờ trên mặt xuất hiện sự thành thực của nam nhân đối với nữ nhân, như một lẽ tự nhiên.

" Không... Không đời nào. " Triệu Kỳ vội vàng phủ nhận. Cô cố gắng giữ giọng mình sao cho bình thường nhất, nhưng là, không thể che giấu nổi tia run rẩy.

" Là đúng sao ? " Hắn không buông tha cô, trong giọng nói cũng có chút run nhẹ, Tần Nghị khe nâng đầu cô lên, vuốt ve bên dưới chiếc nơ hình con bướm một chút.

" Vậy em nói xem, nơ hình con bướm này là thế nào ? Không phải là em đang mời anh mở ra sao, mời anh hảo hảo hưởng thụ sao ? " Khóe môi hắn nhếch lên một tia cười xấu xa, tà mị nói. Biểu tình đùa giỡn này của hắn làm cho người ta liên tưởng tới quỷ satan tà ác.

" Cái kia... tôi... " Triệu Kỳ bị hắn bức bách lần nữa, đã không nói nên lời.

" Em cái gì ? Từ từ nói, anh nghe. " Tần Nghị miệng bận rộn nói, mắt thì thông dong nhìn thân hình cô, ánh mắt tán thưởng, miệng lại tiếp tục tán dương.

Không cần phải nói, một nữ nhân, ở trong bóng đêm, lại là cô nam quả nữ chung phòng, trước mặt vị hôn phu của mình ăn mặc gợi cảm như thế, trừ bỏ muốn câu dẫn hắn, hắn thực sự không tìm ra được lời giải đáp thứ hai.

Hơn nữa, thực hiển nhiên, cô thành công.

" Anh... anh đi ra ngoài trước một chút được không ? " Triệu Kỳ ôm chặt ngực, ở trong lòng hắn cuộn lại.

Nữ nhân đều hi vọng thể hiện trước mặt người yêu bộ dạng hoàn hảo nhất, cô đương nhiên cũng không ngoại lệ. Mà bộ dạng lúc này của cô, quý dị quá, cô thực sự không muốn cho hắn nhìn thấy.

Cô cảm thấy đời cô chưa khi nào mất mặt như vậy. Quả thực là tự chính mình chuốc lấy cực khổ ! Nếu như có thể mà nói, cô muốn chui ngay vào một cái hang nào đấy, không còn bóng dáng tăm hơi, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không quay về trái đất.

” Vì cái gì ? ” Tần Nghị chẳng những không buông tay, ngược lại còn tăng sự ma sát ở lưng cô, ánh mắt hấn không hề rời cơ thể cô, tiếng nói như sôi dần lên như máu trong cơ thể hấn mà như cũng to hơn, ” Em mặc như thế này trong phòng ngủ, chẳng lẽ không phải đang đợi anh sao ? ”

Vị hôn thê xinh đẹp đang nằm gọn trong lòng ngực hấn, thân thể hấp dẫn, không một nam nhân bình thường nào có thể cự tuyệt được. Huống chi, hấn chỉ là một nam nhân bình thường, một nam nhân yêu cô.

Khó xử trước câu hỏi của Tần Nghị, Triệu Kỳ bất giác thu vai lại khiến áo ngủ bị trượt ra một mảng, lộ ra trước ngực một mảng xuân quang tươi đẹp.

Ánh mắt của Tần Nghị tự nhiên mà chuyển dời vị trí, thỏa thích thưởng thức cảnh đẹp.

Lại nuốt nước miếng, cổ của hấn không ngừng biến động, hơi thở càng thêm dồn dập.

Hấn cúi đầu ở cổ cô, ở nơi ấy có mùi nước hoa đầy quyến rũ.

Nước hoa ? Tần Nghị ngẩn người, lập tức nở nụ cười tà ác.

” Thuộc phận a, thần bí lực hấp dẫn. ” Hấn dán chặt miệng nơi tai cô, thần nhiên hít hà mùi nước hoa kia, ” Bây giờ, em còn không thừa nhận em mặc như thế là để hấp dẫn anh sao ? ”

” Đừng... Anh buông. Tôi muốn thay quần áo. ” Vẫn nhớ mình không thể ngóc đầu ra, Triệu Kỳ nhỏ giọng nói. Nhưng âm thanh chống cự của cô rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

” Vì sao phải đổi ? Em mặc thế này rất đẹp. ” Tần Nghị cười gian tà, mặt đối mặt với cô, hôn vào bờ môi cô, cúi đầu nỉ non, nói xong khiến người nghe run rẩy. Hơi thở ấm áp phủ lên gương mặt cô, hơi thở hai người trộn cùng một chỗ khiến Triệu Kỳ toàn thân một trận run rẩy. Cô cảm giác vô cùng khó thở. Bàn tay nhỏ khấn trương bầu chặt hấn, trái lại khiến hấn cảm cả hai cổ tay cô đưa lên ngực, hấn thoải mái khóa chặt tay cô, bắt cô phải ngẩng đầu lên.

” Đừng... ” Triệu Kỳ xấu hổ cự tuyệt. Tay cô suy yếu chống lên lồng ngực hấn, như trong lòng cũng biết mình sớm là dẽ vào miệng cạp, tiếp tục cũng không có đường về.

” Đừng ? Đừng cái gì ? ” Tần Nghị cười nhạt, nhanh như chớp xé toạc nơ hình con bướm trước ngực cô, ” Đừng như vậy sao ? ”

” Anh ! ” Triệu Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngóng lên nhìn nam nhân hết sức quen thuộc của cô.

Đêm nay Tần Nghị cư xử mạnh bạo thế, thật xa lạ ! Cô chưa bao giờ thấy hấn như vậy !

” Anh cái gì ? ” Tần Nghị trầm giọng hỏi cô, bên môi nở một nụ cười hết sức tao nhã, âm thanh trầm thấp tiến vào lòng cô.

Triệu Kỳ giống như đứng trước mặt đại sắc lang, mà cô, lại là tự thân chui vào lưới.

” Tôi—. ” Theo bản năng cô đẩy hấn ra chạy trốn, nhưng nam nhân không có cho cô chút không gian.

Hấn cúi đầu, dễ dàng khóa môi cô lại, ngăn cô phát ra lời kháng nghị, đồng thời quấy nhiễu tinh thần cô, khiến cô không có dư thừa tâm tư mà hỏi lại.

Một trận cuồng phong ủa tới !

Kế tiếp diễn ra, thật không cần nói rườm rà. (Tác giả ác quá)

Tóm lại một câu, sai sót ngẫu nhiên, Triệu Kỳ bỗng dưng đạt được kết quả, tên nam nhân kia tuân theo bản năng nguyên thủy, đem cô ăn sạch sẽ cả da lẫn xương không chừa chút nào.

Mà chuyện này do người vạch ra, quân sư quạt mo từ đầu tới đuôi hiện đang ngồi trên máy bay lật họa báo ra xem thời trang, không hề quan tâm tới.

Ở dưới mặt đất hai người kia, mặc kệ họ, chờ ta hoàn thành tâm nguyện đã ! Trời đất bao la, chuyện của mình mới là lớn nhất !

58. Chương 53

Một đêm triền miên.

Tần Nghị vài tháng rồi không có cảm giác ngủ ngon như vậy.

Đến khi mặt trời lên cao, ánh dương chiếu qua cửa sổ xuyên thấu tới chút hơi thở kích tình còn sót lại đêm qua trong phòng ngủ hắt mới tỉnh mộng đẹp.

Chậm rãi mở hai mắt, khoe miệng còn mang theo một tia cười mãn nguyện, trong đầu không tự chủ được nghĩ lại chuyện nóng bỏng đêm qua.

“Kỳ Kỳ...”

Hắn nhẹ giọng gọi tên, theo bản năng vươn tay về phía giường bên kia.

Đầu ngón tay chạm tới phần giường lạnh như băng.

Cô không có đây?!

Sau một đêm triền miên, cô tại sao không ở đây? Cô đi đâu?

“Kỳ Kỳ?” Lên giọng gọi, Tần Nghị quán chấn ngồi dậy.

“Chuyện gì?” Âm thanh nhẹ nhàng chậm rãi cất lên cách đó không xa.

Tần Nghị quay đầu phát hiện, người trong lòng đang tìm kiếm vốn đang an vị ở phía trước cửa sổ, ung dung trang điểm, ngón tay thon dài đang cầm chiếc lược chải tóc.

Hảo hảo, cô còn ở nơi này.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Tần Nghị thở dài một hơi, lồng ngực hạ xuống, tâm tình khẽ ổn định.

Nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhìn cô quay đầu lại, soi ngắm trong gương tiếp tục chải tóc. Tần Nghị hỏi: “Em định sớm ra đi đâu?”

Xem thần khí cô rất tốt, tối hôm qua không phải hắn khiến nàng mệt rũ rời sao? Ân, xem ra lần sau hắn phải mạnh mẽ hơn, hảo hảo cố gắng hơn.

“Anh xem, không còn sớm, đã 11h.” Triệu Kỳ nhìn hắn qua gương thản nhiên nói, “ngày hôm qua tôi có nói với anh, ba tôi mới ở châu Âu trở về, tối hôm nay nhà tôi ăn bữa cơm đoàn viên, buổi chiều tôi còn đi lên công ty gọi Lý Hạo về.”

Nghe được cái tên cấm kỵ kia, sắc mặt Tần Nghị thay đổi, không vội vàng hỏi: “Em gọi hắn làm gì? Hắn không có chân à, không tự mình về được à?”

“Trước kia đúng như thế, nhưng giờ chúng tôi sắp kết hôn, đương nhiên muốn ở cùng một chỗ với nhau, bồi dưỡng tình cảm.” Triệu Kỳ nhún vai nói.

Tần Nghị xốc chăn nhảy dựng lên, vẻ mặt tái đi, “Em muốn kết hôn cùng hắn?”

Triệu Kỳ quay đầu lại liếc hắn một cái, lại bình thản ung dung xoay người sang chỗ khác, mở vài lọ mỹ phẩm nghịch, ngữ khí bình thản nói: “Hình như tôi không nói là tôi sẽ không kết hôn với hắn?”

Qua ánh nhìn của Triệu Kỳ, Tần Nghị mới phát hiện ra mình thất thố, thầm rửa một tiếng, chạy nhanh tới đóng quần áo mặc vào chỉnh tề.

Thất lạng, cài khuy áo xong vội vàng kéo cổ tay cô, hốt hển chất vấn: “Vậy em tối hôm qua... tối hôm qua vì sao...” Cố tình câu dẫn hắn? Làm cho huyết mạch hắn sôi sục, muốn ngừng mà không được.

“A, đúng rồi, nói đến hôm qua, tôi còn muốn cảm tạ anh.” Nàng nhìn hắn, thản nhiên cười nói.

Tâm can Tần Nghị bắt đầu trầm xuống, trong lòng từng đóa hoa hồng nhạt nở phiêu linh.

“Cảm tạ anh vì cái gì?” Trong lòng run sợ, hắn hỏi.

“Đương nhiên là cảm ơn sự hỗ trợ của anh. Làm cho tôi khẳng định sức gợi cảm của áo ngủ này thật phi thường. Tối hôm nay, tôi sẽ nhất định mê hoặc được Lý Hạo.” Triệu Kỳ tràn đầy tự tin nói, trong lời nói chứa mười phần cảm tạ.

Tần Nghị há hốc mồm.

“Em nói, anh ngày hôm qua là giúp em?” Hấn không dám tin hỏi lại.

” Đúng vậy. ” Triệu Kỳ khẽ gật đầu, cảm kích thập phần, tươi cười nhẹ giọng, ” thật là vất vả cho anh. ”

A.... vất vả ?

” Em.... ” Tần Nghị nói không ra lời.

Hoa tàn bay mất, gió bắc thê lương bắt đầu gào rít giận dữ.

” Em cho tôi là cái gì ? ” Hấn phẫn nộ lớn tiếng hỏi.

” Vừa cùng tôi giải trừ hôn ước phu thê, là ca ca cùng cha cùng mẹ của Mặc Mặc. ” Triệu Kỳ trịnh trọng nói.

” giải trừ hôn ước ! Em lên giường với người em giải trừ hôn ước rồi sao ? ” Tần Nghị phát điên kêu lên. Thiên lôi động hỏa.

” Có gì khác ? ” Triệu Kỳ thản nhiên nhìn hấn, đẩy tay hấn ra, ngồi lại trước bàn trang điểm, không nhanh không chậm nói, ” dù sao cũng đã ngủ cùng một chỗ nhiều lần, thêm một lần cũng không có gì khác biệt. ”

Tần Nghị cảm thấy như mình say, lung lay sắp đổ.

“Em... em không phải người tùy tiện như thế.” Hơi thở hấn dồn dập.

“Cho nên a, tôi không có tùy tiện ra ngoài ban đêm kéo một nam nhân tới thí nghiệm hiệu quả của áo ngủ này, mà là tìm anh.” Triệu Kỳ tiếp lời hấn nói.

Trong tâm Tần Nghị học máu.

Cô... cô, cô, cô... đem hấn trở thành chuột bạch!

Lòng tràn đầy oán khí không thể nào phát tiết, hấn đành phải nén giận, ngồi xuống trừng trừng nhìn sau lưng cô mà hờn dỗi.

Triệu Kỳ trang điểm xong xuôi, quay đầu lại phát hiện hấn vẫn ngồi im trên ghế không nhúc nhích, mắt khẽ ý cười, nhẹ giọng hỏi: “Không còn sớm, anh không đi rửa mặt chải đầu đi sao?”

“rửa mặt chải đầu cái gì? Em muốn đi gặp Lý Hạo, câu dẫn hấn phải không? Em còn bảo tôi rửa mặt chải đầu làm gì?” Tần Nghị không cam lòng rầu rĩ nói.

Xì!

Triệu Kỳ buồn cười.

“Nhưng là, tôi quên nói với anh: Ba mẹ tôi nói, tuy đã giải trừ hôn ước nhưng anh vẫn là ca ca của Mặc Mặc, Mặc Mặc là người nhà của chúng ta nên gia đình ta đoàn tụ, cũng cần mời ah tham dự.” Nàng cười nói.

Tần Nghị trầm mặc.

Không nghĩ tới... nhờ tiểu nha đầu chuyên bị mình bắt nạt mà còn sót lại chút quan hệ có lợi thế với Kỳ Kỳ.

Thật sự là....!

Thấy hấn vẫn không nhúc nhích, Triệu Kỳ nghi hoặc nhíu mày hỏi: “Thế nào, anh không đi sao? Hay là không muốn? Nếu như không tiện, tôi sẽ nói với ba mẹ một tiếng, sẽ không còn liên quan....”

“Làm gì mà không tiện? Tiện mà!” Tần Nghị tức giận lớn tiếng, “Tôi hiện tại cái gì cũng ít, chỉ có thời gian là nhiều, Không phải tới nhà em ăn cơm chiều sao? Tôi đi, nhất định đi! Em chờ đây, tôi đi rửa mặt chải đầu!”

Tuyệt đối không thể cho cô cùng Lý Hạo khả năng cùng một chỗ!

Khuôn mặt tuần tú tràn ngập sát khí, nam nhân từng bước xoay đầu hướng nhà tắm.

Triệu Kỳ nhìn bóng dáng hần, thản nhiên lắc đầu.

Nam nhân này a...

Không ngờ, đi tới phòng tắm, như chợt nhớ ra điều gì, hần xoay người lại, chạy lộn lại, tới trước mắt cô, không nói tới lời thứ hai, đem bế cô lên vai, “Em cũng đi tắm cùng tôi.”

“Uy, uy, uy, tôi đã tắm rồi.” Triệu Kỳ sửng sốt, kinh ngạc nói.

“Vậy tắm lại lần nữa.” Tần Nghị rống lên.

Những lời tiếp theo đều bị nam nhân đóng sầm cửa ngăn lại.

Bất quá, một giờ sau, hai người khi ra khỏi phòng tắm, thật kỳ lạ: Nguyên lúc này phải khiêng sống Triệu Kỳ đi vào, giờ đi ra thì gần như khiêng người ngất.

Trên cổ cô còn nhiều vết đỏ không rõ ràng, trong vòng một giờ, kỳ cọ trên người cô, khẳng định nước nóng không thể làm nổi điều như thế.... (Tác giả kỵ bo cảnh H quá. T__T)

59. Chương 54

“Tiến triển tốt a! Các người hiện tại như hình với bóng, đem hần trói chặt trong tay?” Khẽ mỉm cười, nam nhân ngồi sau ghế sofa trên chộc Triệu Kỳ đang nằm úp sấp trên ghế sofa.

“Thực thuận lợi, thật sự là rất thuận lợi.” Triệu Kỳ chậm rãi ngẩng đầu, vô ý liếc hần một khí, hữu khí vô lực trả lời.

Nói xong một câu, tiếp tục nằm sấp xuống, nhắm mắt ngủ bù.

Nam nhân đẩy ghế tiến tới sofa, con người thâm thúy mang theo một tia u buồn, lẳng lặng nhìn khuôn mặt trang điểm của cô, hồi lâu nhẹ giọng nói: “Tiểu Kỳ... Bộ dạng em... rất giống tiểu Tĩnh...”

“Phải không?” Triệu Kỳ giương mắt, theo thói quen hất mái tóc, nhẹ nhàng cười, “ngày đó em hóa trang đi ra, Tiểu Tranh nhìn thấy em hét toáng lên, tưởng đại tỷ sống dậy! Vừa rồi bên ngoài, gặp được thư ký cũ của tỷ ấy, cô ta tựa hồ như cũng kinh sợ. Sự thật chứng minh, em cùng đại tỷ quả nhiên cùng một cha mẹ sinh ra.”

“Gặp Hồ thư ký sao?” Khuôn mặt lạnh như băng của nam nhân vì mấy câu nói của cô mà thản nhiên mỉm cười, nhẹ giọng nói. “bất quá cũng là, công ty toàn là người cũ, Hồ thư ký là một trong số những người đó. Gặp qua Tiểu Tĩnh, hơn nữa biết rõ cô ấy, đột nhiên nhìn thấy em giống Tiểu Tĩnh như vậy, không bị dọa cho nhảy ngược lên mới là lạ a?”

Dừng một chút, trên mặt nam nhân lạnh lùng có chút khản trương, thấp giọng hỏi: “Em không có dọa cô ấy đó chứ?”

“Có gì sao?” Triệu Kỳ nháy mắt mấy cái, cười xấu xa nói.

“Chắc chắn cô ấy sợ tới mức trắng bệch đi! Không biết có khóc không?” Nam nhân khẳng định nói, vẻ mặt không giấu được lo lắng.

“Sao nào, đau lòng a?” Triệu Kỳ nhú mày, không buông tha hần, nhẹ giọng hỏi,

“Vừa rồi lúc em theo anh tiến vào trong văn phòng, nhìn ánh mắt đáng thương của Tần Nghị, chẳng lẽ em không đau lòng sao?” Rất nhanh chóng thu lại cảm xúc, nam nhân thản nhiên liếc nhìn cô một cái, sắc bén hỏi.

“Có. Bất quá lại càng khoái cảm, Ai bảo hần sáng nay không biết tiết chế, hại em thâm tâm.” Nói không được nữa.

Nam nhân nhẹ nhàng cười, dùng ánh mắt “tự người làm khổ mình” nhìn cô, không phải không có vui sướng khi thấy người gặp họa nói: “Ai cho em dùng thứ này kích hấn? Làm gì có loại nam nhân nào chịu được sự tình này. Tình hình xem chừng tốt lắm, trên cổ em đầy là những vết dâu tây (vết đỏ), em hôm nay trở về rồi xem Mặc Mặc cười nhạo em a!”

Sờ sờ cổ, trên đó còn lưu lại dấu vết Tần Nghị hung hăng hôn cắn cô. Nhớ lại một màn kích tình trong phòng tắm, hai má Triệu Kỳ khẽ đỏ, khoe miệng nâng lên một chút.

Khẽ xoa đi cảnh này, ép mình không được nghĩ tới nữa, cô nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói, “Linh tinh. Ở trước mặt ba mẹ, tiểu nha đầu quần quít lấy bọn họ làm nũng còn không kịp, làm sao có thời gian chọc em?”

Sau đó ngáp một cái thật to: “Bây giờ, cho em mượn văn phòng của anh chút, em muốn nghỉ ngơi lấy lại sức. Sau đó chiều trở về nhà, nếu không buổi tối sẽ không chịu nổi.”

“Phòng nghỉ bên kia, xin mời.” Nam nhân chỉ về phòng nghỉ nhỏ ở cách đó không xa, sau đó hấn có chút lo lắng nói: “Bất quá, em đem người ta để bên ngoài sao? Em không sợ hấn không chịu nổi xong tới? Vừa rồi ở cửa ánh mắt hấn như muốn giết người a, anh linh giáo đủ rồi!”

“Hấn không có dám đâu!” Triệu Kỳ nói, “Nhưng anh nói thật đi, là anh sợ ai kia có suy nghĩ gì đúng không?”

Nam nhân than nhỏ một hơi, vụn phần bất đắc dĩ nói: “Cô ấy nếu có thể đập cửa tiến vào, anh dù bị chôn sống đánh chết cũng cam tâm tình nguyện! Ai, nếu cô ấy có thể có 1% dũng khí của Tần Nghị thì đã tốt rồi, chúng ta không cần vất vả như thế.”

Triệu Kỳ đi theo thở dài, “Hai người bọn họ, không hề tiết lộ cảm xúc ra ngoài, phong bế chính tâm mình. Hai kẻ cực đoan, làm cho người khác không biết làm gì cho tốt bây giờ.”

“Mặc kệ, em đi ngủ một lúc, cho bọn họ ở bên ngoài suy nghĩ đi! Đến giờ thì gọi em!” Vẫy vẫy tay, cô đem tất cả phiền não dẹp đi, mở cửa phòng nghỉ, chui đầu vào chăn đệm, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Bình bình bang bang.

Tiếng bước chân dồn dập ở cửa văn phòng, đi qua đi lại.

“Hồ tiểu thư!” Buông chén café trong tay xuống, Tần Nghị đột nhiên bước vọt tới trước bàn vị thư ký, hai tay chống mặt bàn, cúi xuống, lo lắng hỏi, “Cô nói xem hai người bọn họ vào lâu như vậy, đã quá nửa giờ, vì sao không ra? Bọn họ có chuyện gì mà nói tới giờ?”

“Tôi không biết.” Thư ký cúi đầu, nhẹ giọng nói, giọng nói nhỏ nhỏ tinh tế.

“Cô đánh điện thoại vào hỏi chút đi!” Tần Nghị đề nghị.

“Tôi không gọi.” Thư ký lắc đầu.

“Này... Hay cô mang café vào, thuận tiện quan sát tình hình luôn?” Đầu óc suy nghĩ, chớp mắt Tần Nghị đã nghĩ ra biện pháp.

“Tôi không đi.” Thư ký vẫn như cũ nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói như cũ.

“Hồ tiểu thư...” Tần Nghị lại bảo..

“Vẫn như cũ, tôi không đi, tôi không đi, tôi không đi!”

Thư ký tức giận, đột nhiên ngẩng đầu, đập tay lên mặt bàn điện cuồng kêu to, đôi mắt xinh đẹp sớm đã rơi lệ.

Nhìn cô ta khóc, Tần Nghị ngăn người, không hiểu ra sao.

“Hồ tiểu thư, cô... cô tại sao lại khóc? Tôi... tôi chỉ nói cô có mấy câu, không có khi dễ cô nha!” Qua hồi lâu, hấn mới nhẹ giọng nói, lấy trong túi áo ra giấy ăn đưa cho cô.

Thư ký nhận tờ giấy, lau mặt đầu đầy. Khịt khịt mũi, thoáng ổn định cảm xúc, khẽ cười với hấn một chút, hơi khó coi, nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi, Tần tiên sinh, vừa rồi là do tôi có chút cảm xúc riêng tư, thực xin lỗi, dọa đến ngài.”

“Có chuyện gì? Mau lau nước mắt đi!” Tần Nghị nhẹ giọng nói, lại đưa tiếp giấy cho cô.

Thư ký nhận tiếp giấy, lần này cười ngọt ngào với hắn: “Tần tiên sinh, cảm ơn ngài.”

“Không có gì.” Người khác cười với mình, lễ thượng vãng lai, mình cũng nên hồi đáp. Tần Nghị nghĩ gì liền làm vậy.

“Đỉnh Đỉnh..”

Đúng lúc này, cửa văn phòng mở.

Triệu Kỳ cùng Lý Hạo bước ra.

Nhìn hai người kia cười với nhau, sắc mặt bọn họ trầm xuống.

“Sao lại thế này?” Lý Hạo bước qua, không nhìn Tần Nghị, thuận tiện chiếm vị trí tốt, chăm chú nhìn vào thư ký đang cười tươi, lạnh lùng nói, “Cô khóc cái gì?”

“Tôi...” Thư ký cắn môi, muốn nói gì lại thôi.

“Không phải tôi làm! Không phải tôi làm! Tôi không có khi dễ cô ấy! Tôi chỉ là hỏi cô ấy mấy câu thôi, cô ấy tự nhiên khóc, thật sự không liên quan tôi!” Nhìn bộ dạng lạnh như băng của Triệu Kỳ, Tần Nghị tức tốc giải bày, lớn tiếng vì mình làm sáng tỏ.

” Chuyện này thực sự không liên quan tới Tần tiên sinh, vừa rồi ngài ấy an ủi tôi. ” Thư ký nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn Tần Nghị cảm kích.

” An— an ủi ? ”

Hai ánh mắt đồng thời không hẹn mà liếc hẳn, hại Tần Nghị không rét mà run.

” Tôi làm sao đâu ? Thấy cô ấy khóc, tôi đưa giấy cho cô ấy lau nước mắt không được a ? ” Tần Nghị lớn tiếng biện hộ, cảm thấy bản thân cực kỳ vô tội.

” Là như vậy sao ? ” Triệu Kỳ nhẹ giọng hỏi.

” Bằng không còn có thể như thế nào ? ” Tần Nghị tức giận nói.

Hô—

Lý Hạo tựa hồ thở phào, chậm rãi xoay người lại, khôi phục nét mặt lạnh lùng, chậm rãi nói ” Lập tức dẹp chuyện này đi, các người đi xuống bãi đỗ xe chờ tôi, tôi có công việc phân phó với thư ký, sẽ đi sau. ”

” Hảo ” Triệu Kỳ nói.

” Ân. ” Nhẹ một chút, Lý Hạo quay qua thư ký, lạnh lùng nói : ” Hồ thư ký, theo tôi vào phòng. ”

” ...Dạ. ”

Chần chừ một hồi lâu mới thấy thư ký khẽ lên tiếng, chậm rãi đứng lên, đi sau lưng Lý Hạo vào phòng tổng giám đốc.

Rầm !

Cửa sau lưng họ đóng rầm một cái, phát ra tiếng vang lớn.

Không rõ chuyện gì.

Triệu Kỳ xoay người, đối với nam nhân kia nhẹ giọng nói : ” Tần Nghị, đi thôi. ”

Nhìn cửa lớn đóng chặt, ngẫm lại vừa rồi hai người này có gì đó không bình thường, Tần Nghị nhẩn mặt, cảm giác có gì đó không thích hợp.

” Kỳ Kỳ, em... Bọn em... cái kia... ” Hắn ậm ừ.

” Làm sao vậy ? ” Triệu Kỳ xoay người lại, thản nhiên nhìn hắn, lạnh lùng nói. ” Nhìn đến mỹ nữ thương tâm rồi phải không, lòng thương hoa tiếc ngọc, muốn ở lại an ủi cô ấy ? ”

” Không đời nào ! ” giọng nói tức giận ! Mười hai năm làm hôn phu, lần đầu Tần Nghị phát hiện Triệu Kỳ có cảm xúc này, nhanh chạy tới bên cô.

Thật vậy chẳng ? Triệu Kỳ giương mắt nhìn hắn, dùng ánh mắt hỏi.

Thật sự mà ! Tần Nghị cũng dùng ánh mắt thành khẩn nhìn nàng, một tay đỡ nàng, lời nàng chạy nhanh :
” Không phải Lý Hạo muốn chúng ta chờ ở bãi đỗ xe sao ? Đi mau, chúng ta đi ! Bọn họ nói chuyện công ty, chúng ta là người ngoài không nên tò mò, em nói có phải hay không ?”

60. Chương 55

Xe dừng trước cổng lớn Triệu gia.

“Xin chào, hoan nghênh trở về!”

Cửa xe vừa mở ra, chủ nhà cũng xuất hiện, hé ra là một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần đáng yêu, mắt long lanh. Sau đó, người mở cửa tựa như một con gió xông tới, nhào vào chỗ người ngồi ghế sau ô tô.

“Đại tỷ phu, em nhớ anh muốn chết.”

Chứng kiến Mặc Mặc như một chú chim nhỏ ùa tới, Lý Hạo mặt lạnh vạn năm cũng lộ ra nét cười ôn hòa, hiện rõ lúm đồng tiền, mở rộng vòng tay ôm nàng, sờ sờ đầu nàng, thân thiết nói: “Mặc Mặc, đã lâu không gặp. Gần đây có ngoan không nào?”

“Ng Sloan!” Thiếu nữ đáng yêu ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt siêu cấp ngây thơ, hai mắt to long lánh ướt ướt, dùng giọng nói ngọt ngào nhất đáp lại.

A, giả bộ a! Đã 18 tuổi rồi lại còn biểu hiện như nhi đồng thế này sao. Nếu như tiểu nha đầu kia Sloan thật như trong lời nói, trên đời này sẽ không có tiểu hài tử nào không Sloan. Từ trên ghế lái Tần Nghị chứng kiến một màn này, khẽ khinh xuy một tiếng.

Bất quá, hôm nay bản lão gia hắn tâm trạng tốt, sẽ không vạch trần tiểu nha đầu này.

Bước qua phía bên kia ô tô, nhẹ nhàng hôn lên tay vị hôn thê mình. “Kỳ Kỳ, chúng ta đi vào.”

Triệu Kỳ khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, đi tới bên Lý Hạo nhẹ nói: “Nên vào thôi.”

“Àn.” Lý Hạo khẽ gật đầu, không có cự tuyệt.

Nụ cười trên mặt Tần Nghị khựng lại, bàn tay rơi giữa không trung.

“Hảo hảo, rốt cuộc có thể ăn cơm rồi.” Đứng ở bên Lý Hạo, Mặc Mặc không có phát hiện ra sự khác lạ của hắn, vẫn một trận hoan hô, bàn tay bé nhỏ lôi kéo hai người kia vào nhà.

“Tiểu nha đầu!” Bị bỏ lơ một cách xấu hổ như thế, Tần Nghị tức giận, hướng về phía ba người nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

Rốt cuộc ta là anh của cô hay Lý Hạo là anh cô?

Đi ở phía trước, Mặc Mặc đối với sự gầm gừ của hắn như mất điếc tai ngơ, nhẹ kéo tay Triệu Kỳ, thấp giọng hỏi: “Nhị ca a, lão đại hôm nay làm sao vậy? Em thấy lúc xuống xe, đáng vẻ đắc ý lắm.”

Triệu Kỳ giật mình, mím môi không nói gì.

Lý Hạo mỉm cười, cúi bên tai của Mặc Mặc nhẹ nói: “Vừa rồi ở phòng làm việc của anh, chị ấy ăn dấm chua bị anh trai của em phát hiện đấy.”

“Hả? Phải không?” Mặc Mặc ngược lên, khiếp sợ hướng Triệu Kỳ, “Nhị ca ghen tị? Ăn dấm chua với chị Hồ sao? Lại còn để cho lão đại ngu ngốc nhìn ra sao? Chị làm sao không cẩn thận thế?”

Triệu Kỳ có chút không tự nhiên, trừng mắt trách Lý Hạo một cái, bất mãn phản kích: “Anh không phải cũng như thế sao? Cô ấy cũng nhìn ra rồi.”

“Ách, đại tỷ phu, chuyện anh cùng chị Hồ gian dứ cũng bị phát hiện sao?” Mặc Mặc ngo ngoáy đầu, cắn ngón tay nhìn về mặt bình tĩnh của Lý Hạo, mặt lại càng hiện vẻ khiếp sợ rõ ràng. “Anh đang chờ đợi ngày này đến.” Nhún nhún vai, giọng Lý Hạo trầm ồm.

“Thì ra là chưa có phát hiện.” Mặc Mặc bẹt miệng, thất vọng gục đầu xuống, bất đắc dĩ thở dài, “Vì lý gì mà sự việc phát triển không theo ý người vậy?”

Quay đầu lại, phát hiện ông anh trai ngu ngốc của mình vẫn còn đứng nguyên tại chỗ dùng ánh mắt giết người nhìn mình cùng Lý Hạo, vì thế thở dài, nhìn hắn la lớn: “Lão đại, anh còn không vào sao? Em muốn ăn cơm rồi!”

Ta không vào! Bị mấy người đối đãi như thế còn muốn ta vui vẻ cùng mấy người đi ăn cơm sao?

Tần Nghị rất muốn có khí khái lập trường vững vàng để cự tuyệt, nhưng là... Không nghĩ là trong lúc chống cự vô tình bắt gặp ánh mắt Triệu Kỳ... Hắn thỏa hiệp.

“Không phải đã đến rồi sao?”

Nói xong, bước nhanh vài bước đuổi theo.

“Ba, me, đại tỷ phu cùng nhị ca tới.”

Mới bước vào cửa lớn, Mặc Mặc buông tay Triệu Kỳ cùng Lý Hạo ra, la lớn trong phòng khách.

Với kỷ luật nghiêm khắc của Triệu gia, chỉ có riêng nàng có đặc quyền hô to gọi lớn như này.

Ngồi ở trên ghế salon xem tin kinh tế tài chính, Triệu lão gia đã nghe thấy, buông báo ra nhìn về phía cửa, đối với mấy người trẻ tuổi hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ như đã biết.

“Mấy người sao giờ mới đến a!” Cùng ba xem tin kinh tế tài chính đã lâu, Triệu Tranh như phát điên cuối cùng như thấy cứu tinh, nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng đứng lên nghênh đón.

“Lý Hạo sáu giờ mới tan sở.” Triệu Kỳ thản nhiên nói, vừa nói vừa cùng diễn viên của mình sóng vai đi vào trước mặt ba, cung kính nói, “Ba.”

“Àn.” Triệu lão gia hừ nhẹ một tiếng.

Tần Nghị không cam lòng yếu thế, cũng liền vượt qua, kêu lên một tiếng, “Bác trai.”

Triệu lão gia liếc hắn một cái, buông tờ báo đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mọi người đến đông đủ, dọn cơm đi!”

Bị xem nhẹ rõ ràng, mặt Tần Nghị cứng ngắc.

“Dọn cơm, dọn cơm nào!”

Hoàn toàn tương phản lại với hắn, nghe lệnh truyền ra, mặt Mặc Mặc hưng phấn vô cùng.

Chỉ thấy nàng khoa chân múa tay vui sướng chạy đến bên người Triệu lão gia, đỡ lấy cánh tay của ông nhẹ hờn: “Ba, chúng ta cùng đi!”

Triệu lão gia cười cười, vỗ nhẹ đầu nàng: “Hảo!”

Thấy một màn như vậy, Triệu Kỳ cùng Lý Hạo nhìn nhau cười: chỉ có thiên chân khả ái Mặc Mặc mới có thể mềm hóa ba họ, một người luôn nghiêm túc.

Đứng ở phía sau bọn họ, Tần Nghị chứng kiến hai người không hề cố kỵ trước mặt mình liếc mắt đưa tình, xem ra hắn không tồn tại, tâm tình thập phần tồi tệ.

Về mặt âm trầm đi theo những người kia vào phòng ăn, trở mắt nhìn muội muội chạy tới chạy lui như bướm bướm, hồ trợ trải khăn ăn, sớm đã trở thành một thành viên của ngôi nhà này. Còn hắn? Từ đầu tới đuôi chỉ là một người khác.

Phát hiện này càng làm hắn thêm khó chịu.

Bàn ăn là kiểu bàn tròn, Triệu lão gia, Triệu phu nhân, Lý Hạo, Triệu Kỳ, Triệu Tranh, theo thứ tự lớn nhỏ ngồi, còn Mặc Mặc như thường lệ, sớm đã ngồi giữa Triệu lão gia và Triệu phu nhân.

Tần Nghị ngồi một chỗ cũng an bài coi như vừa lòng. Ít nhất, khoảng cách giữa hắn và Triệu Kỳ còn tạm được. Nếu như có thể ngồi ở chỗ Lý Hạo kia thì càng hoàn mỹ. Tần Nghị ác độc nghĩ, bắt giặc lại muốn tặng cho tên nam nhân kia một cái nhìn hung hãn.

Vô điều kiện tiếp thu địch ý của hắn, Lý Hạo giờ đây, bất đắc dĩ lắc đầu: Có câu vâng, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, quan tâm sẽ bị loạn a!

61. Chương 56

05 Tháng 12

Bữa tối kết thúc đã là chín giờ rưỡi tối.

Triệu lão gia ho nhẹ hai tiếng, đẩy ghế đứng lên, trầm giọng nói ” Lý Hạo, cậu theo tôi đi xuống.”

” Dạ.” Lý Hạo khẽ đáp, đi theo sau lưng Triệu lão gia vào thư phòng.

Triệu Tranh nhìn bóng lưng ba biến mất, trong nháy mắt thân hình nhảy loi choi, trở về phòng chơi.

Mặc Mặc đi lại như con thoi trong phòng ăn, trợ giúp Triệu phu nhân thu thập bát đĩa.

Triệu Kỳ chậm rãi đi về phòng khách, mở ti vi.

” Kỳ Kỳ- ” một yếu ớt vang lên.

Triệu Kỳ run lên, nhìn về phía âm thanh vang lên, , sau đó đặt mông ngồi xuống bên cạnh gã nam nhân đó,

” Làm gì?” giọng cô vẫn như cũ nhàn nhàn vang lên.

Khẽ vươn tay ra, kéo cô vào lòng, Tần Nghị nhìn cô nhẹ nói ” Kỳ Kỳ, anh đã nói với em, anh yêu em, em hiểu không?”

Nguyên lai, tâm trạng phi thường, ba chữ kia cũng không phải khó thốt ra.

Sự tình đã phát triển đến mức này, hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Đêm qua, chưa nói ra, Triệu Kỳ trong lòng đã âm thầm trả lời.

Bất tri bất giác nghĩ lại đêm qua, hắn nói ra ba chữ trong lúc sương mù đang che mắt,

Tâm trí bắt đầu loạn nhảy.

Hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía ti vi, cầm điều khiển, sau đó quay lại lạnh lùng nói ” Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Bởi vì anh thích em, anh yêu em, anh không thích em ở cùng một chỗ với Lý Hạo. Tần Nghị hò hét trong lòng.

” Em còn nói a, tối hôm qua anh chẳng phải đã nói sao?” Hắn nắm lấy tay cô, một lần nữa truy vấn.

” Tôi không biết.” Triệu Kỳ đơn giản trả lời một câu.

Tần Nghị không nói lên lời.

Chẳng lẽ bởi vì tình hình quan hệ tối qua quá mức kịch liệt?

” Được rồi, không kể hôm qua đã nói chưa, hiện tại hãy nghe anh nói” Hắn kéo thân thể cô lại gần bên mình, sau đó nhìn vào ánh mắt của cô, thập phần trịnh trọng nói ” Kỳ Kỳ, ta....”

” Hai người đang làm gì đó?” Đột nhiên một âm thanh vang lên chen vào.

Sau đó vị tiểu muội Mặc Mặc của Tần gia vẫn được gọi nuôi ở Triệu gia vội vàng xông vào, khiến cho hai người vô cùng kinh ngạc, xông vào kéo Triệu Kỳ đến bên cô.

Tay trống không, Tần Nghị sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng quét mắt về phía nha đầu phá hỏng chuyện của hắn, quát lên " Mặc Mặc"

" Để làm gì?" giọng nói thấp phần không tình nguyện của Triệu Kỳ vang lên, cô thò đầu ra về mặt không kiên nhẫn nhìn hắn.

Tần Nghị đi tới, sau đó kéo tai Mặc Mặc " Em đi ra cho anh"

" Không muốn a, Nhị ca cứu mạng" Dương Mặc vùng ra sau đó chạy ra sau lưng Triệu Kỳ.

" Anh cũng là đại ca của em a " Tần Nghị tức giận, bàn tay lại vươn về phía sau lưng Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ duỗi tay cản lại, đem Mặc Mặc bảo hộ sau người, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn nói " Đừng như vậy, nếu không chọc phá đã không phải là tiểu hài tử. "

Triệu Kỳ mở miệng khiến cho Tần Nghị đành phải thu tay lại, khẽ cắn môi, trừng mắt nhìn muội muội một cái, bất mãn nói " Cái tiểu hài tử này gần đây rất khiếm nhã, luôn luôn muốn phá anh."

Triệu Kỳ nhún vai, lạnh lạnh nói " Đây là anh nhiều năm qua không quan tâm đến cô bé nên giờ bị báo ứng a." Thế cho nên từ đầu đến cuối là chính chúng ta đứng ở bên này, tìm cách chinh anh.

Một cái đầu nhỏ từ sau lưng Triệu Kỳ lặng lẽ nhô ra, làm mặt quỷ với ca ca mình, giật dây nói: "Nhị ca, đừng để ý anh ấy! Không còn sớm, chị mau về phòng tắm nước nóng, thay đồ đi, sau đó dùng nước hoa của Thiên Thiên tỷ. Lập tức Đại tỷ phu sẽ ăn tươi nuốt sống chị a...."

Vẻ cười vô cùng đắc ý.

Tần Nghị trên mặt liền hiện lên vẻ khiếp sợ.

" Đi thôi, đi thôi, tắm rửa sạch sẽ, sau đó trang điểm..." Tiểu nha đầu cao hứng bưng bưng, kéo Triệu Kỳ đi về phòng.

Tần Nghị nhắc tay cốc lên đầu nàng " Tiểu quỷ, những thứ này là ai dạy cho em?"

" Tự học" Mặc Mặc không chờ Tần Nghị cốc xuống, liền chạy trốn ra xa, dương dương tự đắc nói " Bây giờ trên ti vi hoặc internet những thứ như thế này thiếu gì, năm rộng tháng dài, mưa dầm thấm đất, cái gì từ từ rồi cũng sẽ biết a."

" Sau này sẽ cắt một nửa tiền tiêu vặt của em." Tần Nghị lộng quyền nói, để xem em còn có thời gian nhàn rỗi lên mạng đọc những thứ như thế nữa không.

" Cắt nửa thì cắt nửa, hừ ai sợ ai ? Em còn có đại tỷ phu, đại tỷ phu hiểu em nhất. " Mặc Mặc tuyệt không sợ hãi, trái lại còn ngóc cái đầu nhỏ lên tủm tỉm nói.

" Em..." Tần Nghị trừng mắt, khó trách vì sao lại không nghe lời như vậy, hóa ra là đằng sau đã sớm có chỗ dựa.

Phốc.

Triệu phu nhân thu thập thỏa đáng hết thảy, lúc này mới bắt đầu đi đi đến, ôn hòa nói với Tần Nghị " Tiểu Nghị, sắc trời đã không còn sớm, cháu hôm nay nghỉ đêm ở đây a, phòng bác cũng đã thu xếp xong."

Chỉ có bác gái là tốt nhất, khiến nổi buồn khổ trong lòng của hắn như bầu trời u ám được ánh mặt trời chiếu ấm, tràn ngập ôn hòa.

Tần Nghị cảm động nói " Cảm ơn bác gái" Hắn hận không thể đem bác gái ôm lấy để cảm ơn.

" Không có gì." Triệu phu nhân mỉm cười, vẫy tay với Mặc Mặc đang núp sau lưng Triệu Kỳ nói " Mặc Mặc, lại đây."

" Dạ" Dương Mặc lập tức bịch bịch chạy đến bên người Triệu phu nhân, rúc đầu vào lòng bà, bộ dáng thập phần thân mật.

Tiểu quỷ còn không mau đi ra, Tần Nghị trong lòng lớn tiếng kêu lên.

Nhưng lão thiên tựa hồ không theo ý hần, chỉ thấy Mặc Mặc đột nhiên lại từ trong ngực Triệu phu nhân thò đầu ra, đối với ca ca của mình nghiêm khắc cảnh cáo nói ” Lão đại, không cho phép anh gặp mặt nhị ca, chệch ấy lập tức phải lập gia đình. ”

Năm mơ, Tần Nghị hừ lạnh.

Xì.

Cứ mỗi lần chứng kiến đôi huynh muội này cãi nhau, Triệu Kỳ không nhịn được đều phì cười, cười đủ rồi, khi quay đầu lại liền phát hiện một ánh mắt nam nhân đang nhìn mình, thần sắc ai oán như là trạng phu nhìn thấy thê tử lừa gạt mình.

Phát hiện không khí có phần nặng nề, Triệu Kỳ tò mò hỏi ” Tần Nghị, anh làm sao vậy?”

” Nước hoa, vẫn còn nước hoa” Tần Nghị nhìn cô, bất mãn lên án “Em tối qua...”

A? Triệu Kỳ trên mặt liền đỏ ửng, khe khẽ nói ” Bởi vì... cái kia... Thiển Thiển nói, một cái áo ngủ gợi cảm là đủ rồi.”

Thiển Thiển nguyên lai nói là ” Nhị thiếu, nếu còn nghĩ đến hôm sau muốn ra khỏi nhà được, vậy chỉ được mặc một bộ y phục, nếu cậu còn dùng cả nước hoa thì sẽ mất mạng đó! Nước hoa này sức hấp dẫn lớn, không ai bỏ qua được!

Cái gì gọi là một cái áo ngủ gợi cảm là đủ rồi?

” Chưa đủ, chưa đủ” Tần Nghị lớn tiếng kêu lên, bàn tay nắm lấy cổ tay cô ” Đi, anh hiện tại muốn xem em định làm gì.”

Không cho phép tên nam nhân họ Lý kia nhìn.

62. Chương 57

“Lý Hạo!”

Một cước đá văng cửa phòng tổng giám đốc, Tần Nghị sải bước đi vào, lớn tiếng hô tên tình địch.

Phanh!

Phanh phanh phanh, bang bang!

Liên tiếp tiếng động của đồ vật rơi xuống đất.

Trên ghế hai bóng người đang gắt gao quần chung một chỗ nhanh chóng tách ra, mỗi người một chỗ.

“Cậu đột nhiên xông vào để làm gì? Sao không gõ cửa?” Người bị gọi tên bước tới, sắc mặt có điểm biến thành màu đen, ngữ khí cũng âm u.

“Tôi có gõ cửa, chính là không ai để ý. Thư ký Hồ cũng không ở—”

Đang nói, Tần Nghị đột nhiên phát hiện có điểm lạ.

Tập trung nhìn vào một góc phòng, kia không phải là thư ký Hồ làm cho Lý Hạo 5 – 6 năm rồi thì là ai?

Hơn nữa nhìn má nàng hồng hồng, cái mũi hồng hồng, cái miệng nhỏ hồng hồng sưng tấy, nút quần áo cũng bị mở hết cả, còn chưa kịp cài lên, tóc cũng rối bời, gương mặt trang điểm cũng vừa bị hung hãn chà qua.

Này...

Tần Nghị dám lấy tính mạng của hần ra đánh cược: Nếu hai người kia lúc này không phải có gian tình, hần sẽ đem đầu hần xuống ọi người làm cầu đá!

Kinh dị mở to mắt, ngón tay chìa chìa Lý Hạo, lại tiếp tục chìa chìa vào Hồ thư ký đang xấu hổ, hần không khỏi nói năng lộn xộn: “Các người... Các người.”

“Như cậu chứng kiến.” Lý Hạo chỉnh lại âu phục của mình, ngồi trở lại trên ghế da, lãnh đạm nói.

“Nguyên lai anh nhiều năm không gần phụ nữ như lời đồn đều là giả!” Tần Nghị cực kỳ hoảng sợ.

“Tôi xin cậu, Tần tiên sinh, cậu là nam nhân, cậu cũng biết, nam nhân ai cũng có nhu cầu.” Vuốt buốt chiếc bút máy trên bàn làm việc, Lý Hạo nói.

Mặt thư ký thoáng chốc trở nên trắng bệch.

“Anh,... anh như thế không phải có lỗi với Kỳ Kỳ sao?” Sắc mặt Tần Nghị không tốt, nói năng cũng lộn xộn, lớn tiếng chất vấn.

“Chuyện của tôi và cô ấy, Tiểu Kỳ biết.” Lý Hạo nhẹ nhẹ nói.

“Cô ấy biết sao?” giọng Tần Nghị cực cao.

Một bên thư ký hết chịu nổi khẽ run lên, chút huyết sắc còn lại trên mặt cũng biến mất.

“Sớm đã biết.” Lý Hạo thản nhiên liếc mắt nhìn thư ký một cái, ánh mắt nhìn mơ hồ.

“Vậy anh còn có mặt mũi nào cùng cô ấy kết hôn? Anh không xứng!” Tần Nghị la lớn.

“Xứng hay không xứng không phải tôi định đoạt.” Lý Hạo trầm mặc một hồi, cúi đầu nói, “Hôn sự này là do Tiểu Kỳ quyết định, mà chỉ cần tiểu Kỳ kiên trì, tôi nhất định sẽ cùng cô ấy kết hôn. Bất kể như thế nào.”

“Thế còn cô ấy?” Tần Nghị phẫn nộ chỉ tay về phía Hồ thư ký.

“Đó là chuyện của cô ấy, không liên quan tới cậu.” Lý Hạo lãnh đạm nói.

“Chỉ cần là có quan hệ tới Triệu Kỳ, là sẽ có liên quan tới tôi.” Tần Nghị lớn tiếng.

“Cô ấy với cậu đã giải trừ hôn ước.” Lý Hạo thản nhiên nói, “tôi muốn kết hôn với cô ấy.”

“Tôi sẽ không bao giờ để Kỳ Kỳ gả cho anh!” Tần Nghị rống to tiếng, bước ra, hung hăng đập cửa.

Phía sau cửa, Lý Hạo đẩy ghế da, từng bước đi tới bên nữ tử đang lạnh run cầm cập ngồi trên mặt đất, nâng vai cô dậy, nháy mắt với cô mấy cái, cười ngất.

“Kỳ Kỳ!”

Đẩy cửa nhà Triệu Kỳ ra, Tần Nghị như một trận gió cuốn vào, la lớn.

“Ân?” Đang nằm trên ghế salon nghỉ ngơi, Triệu Kỳ chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía hắn.

Đi vài bước tới mặt cô, Tần Nghị thở hổn hển nói: “Vừa rồi... vừa rồi anh tới tìm Lý Hạo, hắn hắn...”

“Anh đi tìm Lý Hạo sao?” Triệu Kỳ nhíu mày.

“Đúng thế! Anh định đêm đó lật bài ngửa với hắn, nhưng có người gọi điện thoại, nói là công ty có việc, vội đi, tới giờ không về. Cho nên hôm nay anh tự mình đi tìm, quả nhiên bắt người!” Tần Nghị lòng đầy căm phẫn nói, “Hơn nữa, em biết không? Vừa rồi, chính là vừa rồi, anh nhìn thấy... thấy Lý Hạo, hắn... cùng Hồ thư ký...”

“Hai người bọn họ cùng một chỗ phải không?” Triệu Kỳ tiếp lời hắn, chậm rãi nói.

“A?” Tần Nghị sửng sốt, “Em biết?”

“Tôi sớm đã biết.” Triệu Kỳ đạm cười nói,

Cô ấy thật sự đã biết!

“Biết mà em còn muốn cùng hắn kết hôn?” Tần Nghị khó chịu kêu to.

“Có gì sao? Nam nhân mà, trước khi kết hôn thì chuyện này là bình thường, chỉ cần sau khi kết hôn anh ấy có thể chung thủy với tôi thì tốt rồi.” Triệu Kỳ cười cười, không thêm để ý.

Cô ấy còn cười được?

“Như vậy sao được!” Tần Nghị không đồng ý kêu to, “Trước khi kết hôn hẳn đối với em không chung thủy, làm sao đảm bảo sau khi kết hôn sẽ chung thủy?”

“Vậy còn anh? Đừng quên, anh với tôi đính hôn bao lâu, bên cạnh anh nữ nhân không ít a!” Triệu Kỳ thần nhiên liếc hẳn, bình tĩnh nói.

“Anh...” Tần Nghị nghẹn lời.

Áp úng một hồi lâu, mới thấy hẳn ăn nói khép nép nói: “Nhưng anh bây giờ không phải đã sửa rồi sao? Anh chỉ có mình em, anh cũng chỉ muốn một mình em.”

“Cho nên nói, tôi và anh ấy giống nhau.” Triệu Kỳ theo lời hẳn nhẹ nhàng nói.

“Hả?” Tần Nghị khó hiểu nhìn nàng.

“Tôi không giống sao, cùng với anh có quan hệ mập mờ?” Triệu Kỳ nhìn hẳn, hảo tâm giải thích rõ ràng cho hẳn hiểu, “Lý Hạo cùng Hồ thư ký, tôi và anh, giống nhau, trước hôn nhân không chung thủy. Tính ra, tôi và anh ấy kẻ 8 lạng người nửa cân. Cho nên, nếu không có gì khác nhau thì tính toán gì. Mở một mắt, nhắm một mắt, mặc cho ngày trôi qua, lùi một bước trời yên biển lặng.”

“Như vậy sao được!” Tần Nghị cố chấp, “Các người không thể như vậy! Các người căn bản không có tình cảm, sao có thể tùy tiện quyết định kết hôn?”

“Tôi vất vả lắm mới tìm được một nam nhân tình nguyện vì nhà tôi mà đầu rơi máu chảy, vì sao phải buông tha?” Triệu Kỳ châm biếm lại, “Hơn nữa, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng. Tôi cùng anh ấy ở cùng một chỗ nhiều năm, sớm đã bồi dưỡng tình thân. Nếu không có tình yêu, tình thân là đủ!”

Cô ấy còn muốn cùng Lý Hạo bồi dưỡng tình yêu? Vậy hẳn cùng cô ấy là cái gì?

“Thế còn anh? Em coi anh là gì?” Tần Nghị bị phẫn chất vấn.

” Bạn tình. ” Triệu Kỳ lạnh lùng phun ra hai chữ.

” Bạn... Bạn tình. ” Hai chữ này nói xong, Tần Nghị như sụp đổ.

” Bằng không, còn có thể là gì ? ” Triệu Kỳ nhẹ nhàng cười, như thể phun ra một loạt đạn găm thẳng vào trái tim của Tần Nghị, ” Hiện tại, chúng ta không có quan hệ gì, còn ở trên giường quan hệ. Mỗi lần quan hệ là một đêm, nhiều lần quan hệ, không phải kêu là bạn tình sao ? ”

Khẽ liếm liếm môi, tán thưởng nhìn hẳn : ” Không thể không thể thừa nhận, mười mấy năm, kỹ thuật của anh thật điêu luyện. ”

63. Chương 58

“Bạn tình. Bạn tình ... Cô ấy nói tôi là bạn tình... Cô ấy lại nói tôi là bạn tình.... ”

Nam nhân thất tình ngồi xổm một góc, điên cuồng uống rượu, lảm bảm.

” Thôi nào, không phải là hai chữ đơn giản sao ? Chút khinh địch nhỏ nhoi như thế đánh gục Tần đại thiếu gia rồi sao ? ” Nam nhân anh tuấn lãnh khốc hai tay ôm ngực, ngồi ở trên ghế xoay cao nhìn xuống nam nhân hồn siêu phách tán nói.

Trong góc tối nam nhân như một oan hồn chậm rãi ngẩng đầu, liếc hẳn một cái, hơi thở bạc nhược nói : ” Có thể không đả kích sao ? Mười hai năm hôn ước, kết quả là, cô ấy nói ta là bạn tình của cô ấy !.... Cô ấy đem ta làm gì ? giấy vệ sinh sao ? Dùng qua liền vứt bỏ ? ”

” giấy vệ sinh chỉ dùng một lần, còn cậu là dùng nhiều lần mà. Hơn nữa dùng một lần hay dùng mười hai năm nay, đảm bảo chất lượng cũng đủ tốt, cậu nên thỏa mãn. ” Nam nhân lãnh khốc cầm chén rượu nhẹ nhấp một ngụm, miễn cưỡng nói.

Đang buồn bực trong lòng Tần Nghị không có tâm trạng nghe hẳn liên miên căn nhắc, hẳn đắm chìm trong tâm trạng của mình, mỗi ly rượu là một lần xốt xa cho thân mình.

Ngửa đầu, nâng chén rượu cuối cùng rót vào miệng, hần đột nhiên ném vỡ tan chiếc ly, sau đó nhảy dựng lên, giống như một con gà chọi nhảy vọt tới bên nam nhân lãnh khốc, nín chặt vạt áo của hần, lớn tiếng hỏi : " Cậu nói đi, nói đi, tôi có gì thua kém ? Cậu nói xem, tôi có gì không so bì được với hần ? Cậu nói đi, vì lý do gì mà cô ấy kiên quyết chọn Lý Hạo kết hôn ? Cậu nói đi, nói đi, cả tiểu nha đầu cũng ở một bên với chúng ! Tôi tứ cố vô thân ! Cậu nói đi nói đi... "

Nói nói... Không nói tôi sẽ đánh cậu.

Nam nhân lãnh khốc khẽ khinh động vẻ mặt.

Cậu có gì thua kém ? Cậu tứ cố vô thân ? Vậy cậu nghĩ tôi thì sao ? Tuy rằng tôi luôn giúp đỡ cậu, nhưng cũng không ít lần cậu coi tôi như đồ bỏ đi ? Trả lại cho cậu đó, cậu không có chút gì cảm tạ ta, mà có chuyện gì ủy khuất đều chạy tới, thậm chí lấy rượu đầu độc ta ?

Hơn nữa, vừa mới ngay tại đây lại còn đập vỡ ly uống rượu !

Đẩy hần ra, nam nhân lãnh khốc lạnh lùng nói : " Mặc Mặc phản bội cậu, đó là chuyện bình thường. Khi cô bé 5,6 tuổi, ngày nào cậu cũng cho ăn bánh mì, sau đó mặc cô bé khóc lóc vẫn đẩy tới Triệu gia một thời gian, cậu hiểu chưa. "

" Không có cách nào khác ! Tôi đâu biết chăm sóc tiểu hài tử ! " Tần Nghị mềm nhũn ghé vào bàn làm việc, tôi đã làm hết sức tôi có thể làm rồi. "

" Cho nên tôi nói, đáng đời cậu. " Nam nhân lãnh khốc vui sướng khi thấy người gặp họa.

" Đây, cậu có phải anh em của tôi không đây ? " có cần thiết nói những lời như thế ? Tần Nghị trừng hần.

" Hảo hảo, không nói nữa ! " Nam nhân lãnh khốc vỗ vỗ vai hần, lấy trong tủ rượu một chai XO, mở nắp bình, rót đầy một chén cho Tần Nghị, " Nào, uống rượu uống rượu ! Anh em ta mượn rượu giải sầu. "

" Ai, nâng chén giải sầu lo càng lo. " Tần Nghị thở dài một hơi, nói như đọc thơ.

Tay cầm bình rượu của nam nhân lãnh khốc run lên, thiếu chút nữa tự tay làm bể một bình rượu quý.

Người này, thật sự bị những đả kích liên tiếp khiến cho đầu óc không bình thường sao ?

" "Minh nguyệt kỷ thì hữu, bả tửu vấn thanh thiên!" "*" (" Mấy lúc có trăng thanh?

Nâng chén hỏi trời xanh ! " . Một câu thơ trong bài " Thủy Diệu Ca " của Tô Đông Pha). Nam nhân thất tình tiếp tục rung đùi đắc ý phì ra một câu thơ, nâng cao chén rượu lên trước chum đèn thạch anh treo trên trần nhà hào hùng nói, " cạn ly ! "

Nói xong, uống một hơi cạn sạch.

Thật sự điên rồi.

Nam nhân lãnh khốc lắc đầu không nói gì.

" Uy, rượu đâu ? Ông chủ, rượu đâu ? " Hần giơ cái chén rồng tuếch lên định lấy thêm rượu, lại phát hiện nửa ngày không có một giọt, Tần Nghị đập lên bàn ầm ầm gào thét.

" Đến đây đến đây. " Càng ngày hần lại càng coi nơi này là chỗ cung cấp rượu miễn phí. Nam nhân lãnh khốc không nói gì rót đầy chén cho hần.

" CỬ BÔI YÊU MINH NGUYỆT, ĐỐI ẢNH THÀNH TAM NHÂN. "*** (Nâng chén mời trăng sáng, Nâng ly trăng sáng, bóng,ra ba người.) Lại là một câu thơ, nói xong liền uống một chén rượu.

Nam nhân lãnh khốc đỉnh đầu rót xuống một giọt mồ hôi lạnh.

" Đãn sử chủ nhân năng túy khách, bất tri hà xử thị tha hương. " (Nhưng khiến chủ nhân say lòng khách, không biết chốn nào là quê hương.)

Hai giọt mồ hôi lạnh.

Một câu thơ, một chén rượu, nam nhân lãnh khốc vẻ mặt đã ngây dại cả ra nhìn Tần Nghị đang u buồn, không biết hần từ khi nào học nhiều thơ từ khổ thế.

” Rượu... rượu... bạn tình... ô ô. Bạn tình... ô .. ô... Kỳ Kỳ, cô ấy coi tôi như bạn tình.... ”

Rất cục, bị rượu làm cho quay cuồng, nghĩ mãi không ra, Tần Nghị trở về như lúc ban đầu gào khan.

Bị hấn tra tấn mấy giờ liền, nam nhân lãnh khốc đau cả đầu. Không nhịn được nữa, đem bình rượu còn hơn phân nửa nhét vào tay Tần Nghị, xoay người đi vào phòng nghỉ riêng, đóng cửa rầm một cái, lấy điện thoại di động ra bấm số gọi.

Điện thoại nhanh được kết nối, không đợi đối phương mở miệng, hấn liền từ từ nói : ” Uy, nghe ta nói, Triệu nhị tiểu thư, thời gian chơi dài như vậy, muốn chán chính hấn đủ chưa ?... Đúng vậy, hấn ở đây, uống rượu ! Xem bộ dạng là bị cô làm cho tổn thương thấu tâm... Đúng vậy a, tôi xem, nếu như cô còn tiếp tục nữa, hấn chắc chắn điên mất... Xem tình hình chưa có say, nhưng hiện tại uống quá nhiều rồi... Hảo... hảo hảo hao, muốn tìm cũng tìm không thấy... Tôi lập tức đưa hấn về. ”

Thu xếp xong xuôi, nam nhân lãnh khốc tâm tình vui mừng khôn xiết đẩy cửa đi ra, vội vàng bước tới bên kê đang rót rượu ồ ộc vào ly để uống, gạt tay hấn ra, ” Đi, tôi đưa cậu về, Triệu Kỳ đang ở nhà chờ cậu. ”

” Tôi không... không quay về ! ” Tần Nghị gạt tay hấn, ôm bình rượu uống tiếp, vừa uống vừa lẩm bẩm : ” Bạn tình... bạn tình... ”

Nam nhân lãnh khốc lắc đầu vài cái, hận không thể cầm vỏ chai rượu đập vào đầu hấn, khiến hấn ngất đi, để ỉnh khoảnh không yên lặng.

” Tôi uống rượu ! ”

Mới qua vài giây đồng hồ, một trận hơi rượu ủa ra, cùng với người nào đó trịnh trọng tuyên cáo.

Xong đời, lại muốn bắt đầu rồi.

Nam nhân lãnh khốc trên mặt hiện một tia cười, khóc không ra nước mắt.

” Hồng, tôi phải về. ” Tự đứng hấn đứng dậy, với tay lấy áo khoác, không hề báo trước xoay người đi ra ngoài, còn vẫy vẫy tay lại ” bye bye ! ”

” Cậu muốn đi đâu ? ” Nam nhân lãnh khốc ở phía sau hỏi hấn.

” Về nhà a ! ” Tần Nghị lớn tiếng nói.

” Nhà ai ? ”

” Hồi thừa, đương nhiên là nhà Kỳ Kỳ ! ” Tần Nghị trả lời nhẹ bẫng.

Nam nhân lãnh khốc hiểu hiểu.

Thật sự là phục hấn.

Vội vợ lấy chìa khóa, nhanh chóng bắt theo hấn : ” Đợi một chút, tôi đưa cậu về. ”

64. Chương 59

Một tiểu hài nam xinh xắn rũ rượi nằm lên bàn học than thở.

Một cậu bé anh tuấn tới gần, đi quanh hấn vài vòng, tò mò hỏi: “Tần Nghị, thoát nhìn cậu rất mất hứng, thậm chí đã tức giận, than thở cả nửa ngày, vì cái gì?”

Thời gian qua cậu bạn sống vô tư đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm, đúng là hiếm thấy, nhưng cá tính của hấn trong khoảng thời gian ngắn thay đổi, mười phần không tiếp thụ được.

“Y Y hôm nay lại không tới. Cô ấy đã thay lòng đổi dạ.” Ghé mặt lên bàn, cậu bé rầu rĩ nói.

“Y Y?” Cậu bé anh tuấn sờ sờ đầu, nghĩ không ra Y Y trong lời nói của người bạn tốt là người nào.

“Chính là nữ sinh hay đem đồ ăn vặt cho tớ.” Biết tâm tư hần đều đặt lên người tiểu muội muội cách một vách tường kia, đối với những nữ sinh khác đều nhìn như không thấy, ghé mặt lên bàn, cậu bé kiên nhẫn giải thích cho hần.

“A...” nghe hần nói như vậy, cậu bé anh tuấn đã hiểu.

“Nhưng là”, Gắn liền với những chuyện trước kia, hần lại không hiểu, “Không phải cậu thấy cô bé kia thật phiền phức sao? Cô ấy không tới không phải hợp với tâm ý của cậu sao?”

“Lúc này cùng lúc đó là hai chuyện khác nhau!” Hần ngồi dậy, vỗ bàn, lớn tiếng nói, “Cô ấy có thể không đến, nhưng không thể quá một tuần đều không tới được.”

? ? ? Trên đầu cậu bé anh tuấn hiện lên vô số dấu hỏi.

Liên tiếp một tuần không tới có khác gì sao? Dù sao sớm hay muộn đều phải rời khỏi. Hần xem ra, ngược lại cô ấy càng không tới sớm càng tốt.

“Khác nhau lớn!” cậu bé xinh xắn vô cùng bị phần nói, “Cậu biết không? Một tháng trước, trên thị trường xuất hiện một cái mới là Transformers, thoát nhìn rất thú vị!”

“Biến ... hình transformers?” cậu bé anh tuấn tròn mắt há mồm.

Cô gái? Transformers? Đây là cái gì với cái gì?

“Đúng a, tớ thích nhất Optimus Prime (Kình Thiên Trụ), hần rất đẹp trai! Mỗi ngày về nhà chuyện đầu tiên chính là mở tivi xem Transformers. Tớ về sau nhất định phải làm người như hần...”Nhắc tới phim hoạt hình mình thích, cậu bé xinh xắn bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Vân vân”, cậu bé anh tuấn nhanh chóng ngắt lời của hần, khó hiểu hỏi, “Chúng ta không phải nói cái kia gọi là gì... Vấn đề Y Y là gì? Tại sao lại tán dóc đến Transformers rồi?”

“Cậu từ từ nghe tớ nói!” Đang nói chuyện ở chỗ đắc ý bị người cắt ngang, cảm xúc kích động của cậu bé xinh xắn bình tĩnh trở lại một chút, thậm chí có chút rầu rĩ.

“Bộ phim Transformers kia tuần lễ trước tớ cũng cho cậu xem rồi, thoát nhìn rất thú vị đúng không?” Trong giọng nói không tự giác mang theo một tia chờ mong, đối với câu trả lời khẳng định chờ mong.

“Đúng.” cậu bé anh tuấn vô lực gật đầu. Kỳ thật, cái gì transformers, kể một chi tiết nhỏ tí tẹo đều không nhớ chút nào cả. Hần đối với mấy thứ này không có hứng thú, cho nên chỉ nhìn thoáng qua rồi quên. Bất quá lời này hần không thể nói ra, nếu không một khi người bạn của hần kích động lên, hần sẽ không bình an quay trở ra.

“Lần đầu tiên nhìn đến, tớ liền xác định, tớ muốn có một ít tiền!” Được sự đồng ý của người bạn tốt, cậu bé xinh xắn lập tức nói tiếp.

“Nhưng là”, hần cong miệng lên, bất mãn nói, “Ông nội của tớ quy định, tiền tiêu vặt mỗi ngày không được quá mười đồng, đồ chơi thì tới tết mới được mua. Bình thường nếu thích cái gì, tớ phải tự lực cánh sinh, ba mẹ cũng không thể vụng trộm đưa tiền cho tớ, nếu không khi bị phát hiện liền bị xử lý bằng gia pháp.”

“Ba mẹ cậu phỏng chừng so với cậu còn nghèo khó hơn.” cậu bé anh tuấn không nhịn được mà chế nhạo. Hần chỉ biết tiêu phí không biết sự cực khổ của cha mẹ, từ nhỏ quen tiêu tiền như nước, từ trước đến nay quen việc có bao nhiêu xài bấy nhiêu, tiền nhiều nhất trong túi chưa bao giờ vượt quá một trăm. Có đôi khi, ba mẹ hần còn muốn trơ mặt, ăn nói khéps nép hướng nhi tử vay tiền.

“Đó là.” cậu bé xinh xắn không cho đó là hổ thẹn trái lại xem đó là vinh quang, tiếp tục nói, “Năm tháng trước, tớ đi trung tâm thương mại, phát hiện bộ Transformers, cực kỳ thích! Chỉ tiếc nó chào giá hơn ba trăm, trong tay tớ không có nhiều tiền như vậy. Tớ đợi không được. Cho nên tớ tính thế này, muốn mua được nó, ta phải bỏ toàn bộ tiền tiêu vặt trong năm tháng vào. Vừa vặn, Y Y mỗi ngày đem đồ ăn vặt đến cho tớ, hơn nữa phần lớn là hợp khẩu vị của tớ, chỉ có cái màu trắng là không ăn thôi! Cứ như vậy, tớ cũng không cần tiêu tiền của mình, gom tất cả lại, thật tốt!”

Nói tới đây, nét cười trên mặt hắt lại được thay thế bởi sự phẫn nộ- ” Nhưng là! Tớ đã gom được hai tuần, còn thiếu tiền tiêu vặt một tuần nữa là đủ, nhưng cô ấy không còn thích tớ nữa! Làm sao có thể? Transformers của tớ làm sao bây giờ?”

Thì ra là thế. Tiểu hài nam anh tuấn hiểu rồi.

Không còn gì nói...

“Còn có một việc, tớ lại càng không thể nhẫn nhịn.” Hít một hơi sâu, hài nam xinh đẹp cắn răng nói.

“Cái gì?” Nam hài anh tuấn đã sớm chuẩn bị tinh thần hứng lấy một quả boom tiếp theo.

” Cậu có biết vì sao cô ấy không tới tìm tớ?” Nam hài xinh đẹp hỏi.

“Vì cái gì?” Nam hài anh tuấn xem chừng mọi chuyện có vẻ đi xuống.

“Bởi vì cô ấy không còn mến nữa.” nam hài xinh đẹp tức giận nói.

“Nha.” Cứ như vậy? Nam hài anh tuấn thờ ơ nga một tiếng, lãnh đạm nói, “Nhưng mà đối với cậu cũng không sao.” Bởi vì hắt cho tới bây giờ cũng có thích cô bé đâu.

“Cái gì gọi là không sao? Cậu có biết cái này nghĩa là gì không?” Nam hài xinh đẹp đập mạnh cái bàn đáng thương, kêu to.

“Chứng minh cái gì?” Nam hài anh tuấn hỏi.

“Chứng minh tớ không bằng người.” Nam hài xinh đẹp kêu lớn.

“A?” Có ý tứ gì? Nam hài anh tuấn như lọt vào trong sương mù.

Không được! Càng nghĩ càng giận!

“Này làm sao có thể!” Liên tục đập cái bàn đáng thương không dừng, trên tay nam hài xinh đẹp đã đỏ ửng nhưng cơ bản chủ nhân nó không nhận ra.

“Không được!” Hắt đột nhiên đứng phắt lên, ý chí chiến đấu sục sôi nói, “Tớ muốn đi tìm người kia, quyết đấu!”

“Quyết đấu?” Một nỗi băn khoăn chưa có lời giải, lập tức lại một nỗi niềm nữa lớn hơn. Nam hài anh tuấn mở to hai mắt, giống như quái vật nhìn tiểu đồng bọn, không biết hắt suy nghĩ kiểu gì lại đột nhiên dịch chuyển đến mức này.

“Đúng! Hắt và tớ, hai người chúng tớ chỉ có một người được tồn tại trên thế giới này!” Nam hài xinh đẹp lồng ngực cảm phẫn nói. (Híc, thú thật Kún cũng không hiểu bạn Nghị này nghĩ gì luôn.)

“Hắt?” Nam hài anh tuấn sớm bị hắt làm cho hồ đồ, “Hắt là ai? YY?”

“Không phải! Là YY không còn mến nữa!” Nam hài xinh đẹp nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chuyện này có quan hệ gì tới hắt?” Nam hài anh tuấn ngày càng hồ đồ.

“Chính là hắt! Đều là do hắt! Cậu không biết, hai ngày này nữ sinh đến tìm chúng mình ngày càng ít, là bởi vì các cô ấy đều đi tìm hắt ! ” Nam hài xinh đẹp oán hận.

65. Chương 60

” Chuyện tốt a. ! ” vẻ mặt nam hài anh tuấn thoải mái. ” Các cô ấy không đến làm phiền chúng mình, chúng mình có nhiều thời gian hơn làm chuyện của mình, không phải tốt sao ? Hơn nữa tớ nhớ rõ, cậu trước kia không phải đều kêu muốn cùng cô ấy biến mất sao ? ”

” Trước khác nay khác ! ” Nam hài xinh đẹp khó chịu nói, ” Tớ không cần các nàng dính vào chuyện của tớ, nhưng các cô ấy sao lại không tới tìm ta, là bởi vì xem ra các cô ấy đã thấy một người khác, hắt so với tớ xuất sắc hơn, điều này sao có thể ? ”

Phàm là chuyện gì cũng có thể. Nam hài anh tuấn không tự chủ được nghĩ tới một mẫu quảng cáo.

” Hần làm có sao thể như vậy ? ” Đột nhiên, nam hài xinh đẹp nâng cao âm lượng khiến nam hài anh tuấn hoảng hồn.

” Cho nên, tớ nhất định phải đi tìm hần quyết đấu ! ” Cuối cùng, hần cho ra kết luận.

Cũng chỉ có hần, mới có thể đem hai chuyện không liên quan gì đến nhau mà hùng hồn liên kết chúng với nhau. Nam hài anh tuấn bất đắc dĩ hỏi hần, ” Gần đây nhất ba mẹ cậu cho cậu xem cái sách gì sao ? ”

” Không có, ông nội tớ cấm bọn họ cho tớ xem thêm những sách kia. ” Nam hài xinh đẹp nói kiên quyết.

Dừng lại một chút, hần bổ sung một câu : ” Bất quá, hai ngày trước tớ vào thư phòng đã phát hiện một quyển sách, tùy tay lấy ra đọc, tớ nhớ là có nói đến một người nước Nga, lão bà hần có người khác, hần chạy đi tìm người kia quyết đấu, kết quả bị súng bắn chết. ”

Nam hài anh tuấn có vẻ hiểu hiểu.

” Vậy bây giờ cậu tính toán đi tìm hần quyết đấu, giống cái người gì gì kia hả ? ” Hần hỏi.

” Đúng ! ” Hài nam xinh đẹp nắm tay, khẳng định nói.

” Liều mạng một sống một chết, không bỏ qua ? ”

” Đúng vậy ! ”

” Cậu có biết tên họ là gì, người ở đâu không ? ” Nam hài anh tuấn hỏi ra mấy mẩu chốt của vấn đề

” Tớ sớm đã dò hỏi rồi. ” Nam hài xinh đẹp đắc ý nói, ” Hần học trường chúng ta, lớp mẫu giáo bé ! Tên là Triệu... đúng rồi, Triệu Kỳ ! ”

” Triệu Kỳ ? ” Nam hài anh tuấn thường thức cái tên này, không biết vì sao có chút cảm giác là lạ.

” Hàn Quân Hồng, đi, chúng ta cùng đi tìm hần ! Tớ nhất định phải cho hần đẹp mặt ! ” Kéo theo bạn tốt, nam hài xinh đẹp nổi giận dưng dưng đi ra bên ngoài.

Nam hài anh tuấn bất động tại chỗ.

” Không đi có được không ? ” Mỗi ngày đều có rất nhiều tiểu nữ sinh tới tìm hần, thiếu mấy người thì tính gì ? Hần hát ca chúc mừng còn chưa kịp a !

” Tại sao không ? ” Nam hài xinh đẹp trừng mắt nhìn hần, ” Vì tôn nghiêm nam nhân, tớ nhất định phải chiến đấu ! ”

” Nam nhân ? ” Nam hài anh tuấn dở khóc dở cười. Bọn họ hiện tại mới mấy tuổi mà đã tự xưng nam nhân !

” Hàn Quân Hồng, đi thôi ! ” Tăng thêm lực, nam hài xinh đẹp kéo nam hài anh tuấn đi ra ngoài.

” ... Được rồi ! ” giảng đạo lý với người với người đang phần nộ thật là không lý trí, nam hài anh tuấn thông minh lựa chọn thuận theo tự nhiên. Hần bước nhanh đuổi theo bạn hần, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Kỳ thật, đi theo xem diễn cũng không tệ, hần cũng muốn coi. Ít nhất hôm nay trở về có chuyện để kể cho Thanh Thanh nghe, chuyện này vô cùng nóng hổi a.

Sự thật chứng minh, quyết định của hần vô cùng chính xác. Từ nay về sau, hai mươi năm liền, hần ở bên Tần Nghi, nhìn bạn hần và người kia diễn vô số chuyện miễn phí cho hần xem, thật là tốt a.

66. Chương 61

Nhà trẻ không lớn, hai người rất nhanh chóng tìm được tình địch Triệu Kỳ kia ở trong lớp.

Nam hài xinh xắn bắc loa tay, đứng ở trên bục giảng, giống như đế vương đang đi tuần tra, liếc mắt cao ngạo hỏi : ” Ai là Triệu Kỳ ? ”

Một đám tiểu hài nhi ngồi im ở chỗ của mình, ánh mắt non nớt nhìn chằm chằm trên mặt của nam hài xinh xắn, hần hơi giật mình, kinh hồn táng đảm.

” Nói mau, rốt cuộc ai là Triệu Kỳ ! ” Đè xuống đáy lòng sự sợ hãi, nam hài xinh xắn lớn tiếng hỏi.

Tập thể trầm mặc, chỉ dùng ánh mắt hồn nhiên ngây thơ nhìn hắn.

” Cậu gọi tôi phải không ? ”

Hồi lâu, một cánh tay nhỏ chậm rãi giơ lên, giọng nói cũng chậm rãi y như thế, mang theo một tia nghi hoặc.

Theo tiếng nhìn lại, nam hài xinh đẹp thấy ngay ở một góc tối của phòng, ở giữa lớp, một tiểu hài tử ngồi ở đó. Hắn cắt tóc ngắn, trên người mặc áo sơ mi, phía dưới là quần bò, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, thập phần tuần tú động lòng người. Chỉ tiếc, khuôn mặt hắn lạnh lùng không chút biểu cảm, nếu không nhất định là người được người khác vô cùng yêu thích.

” Chính là cậu ? Triệu Kỳ ? ” Nam hài xinh đẹp đi đến trước mặt hắn, đem hắn đánh giá cao thấp một phen, khẽ xùy một tiếng khinh thường, ” Hóa ra bộ dạng cũng chỉ đến thế này thôi ! ” Làm sao so với hắn được.

” Tôi là Triệu Kỳ, cậu là ai ? ” Trong lúc hắn đánh giá, tiểu hài tử cũng đánh giá hắn.

Tiểu hài tử dám khẳng định không hề biết hắn. Nhưng là, người này vừa vào cửa, không phân trần gì liền muốn gọi tên gặp mặt hắn. Hơn nữa, vừa thấy mặt, không nói được một câu dễ nghe mà đã trực tiếp thái độ sao ?

” Tần Nghị ! ” nam hài xinh đẹp ngẩng đầu lên, vô cùng kiêu ngạo tự hào báo đại danh.

” Tần Nghị ! ” Tiểu hài tử nhìn hắn, lắc đầu, ” không biết ! ”

Trên mặt nam hài xinh đẹp xuất hiện một chốc đỏ mặt.

” Cậu không biết ta cũng không sao, bởi vì tôi cũng không biết cậu ! ” Đảo mắt trừng trừng nhìn tiểu hài tử một cái, hắn hai tay ôm ngực, hung hăng dậm chân một cái, lại hừ lạnh một tiếng tăng thêm ngừ khí, ” hừ ! ”

” Hả ? ” Tiểu hài tử không vì sự uy hiếp của hắn mà thay đổi, thản nhiên nhìn hắn một cái, thờ ơ nói, ” cậu đã không biết tôi, vậy ngươi tìm tôi làm gì ? ”

” Tôi muốn tìm cậu quyết đấu ! ” Nam hài xinh đẹp lớn tiếng tuyên bố.

” Quyết đấu ? ” Một câu đã ra, không chỉ tiểu hài tử mà người vây xung quanh cũng sôi trào.

Tiểu hài tử hoài nghi tai mình nghe lầm.

” Tôi cãi lộn với cậu sao ? ” Tiểu hài tử hỏi.

” Không phải ! ”

” Tôi trộm tiền cậu ? ”

” Không phải ! ”

” Tôi đốt nhà cậu sao ? ”

” Không phải ! ”

” Tôi... ”

” Cậu biết rõ còn cố hỏi ! ” Nam hài xinh đẹp cắt đứt lời của hắn, cảm tức hắn, nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng hỏi, ” Cậu làm gì, lòng cậu biết rõ nhất. ”

” Tôi làm cái gì sao ? ” Tiểu hài tử khó hiểu nhìn hắn. Trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc.

Xem ra hắn thực sự không rõ. Nam hài xinh đẹp bất đắc dĩ, gầm lên tức giận nói cho hắn biết nguyên nhân : ” Cậu đoạt YY ! ”

” YY ? ” Tiểu hài tử không hiểu ra sao, khó hiểu nhìn hắn, ” Ai là YY ? ”

” Tớ... ” một tiểu cô nương mặc váy công chúa đáng yêu chậm chậm từ trong đám người đang vây quanh tiến ra, khuôn mặt đỏ như trái táo, nửa là do hưng phấn, nửa là thẹn thùng, làm cho người ta nhìn không được chỉ muốn hung hăng cắn một cái.

Tiểu hài tử nhìn nàng một lúc lâu, quyết định hỏi ra suy nghĩ trong lòng : ” Bạn là ai ? ”

” Tớ... Tớ... Tớ... Oa ! ” Tiểu cô nương dẹt miệng, hốc mắt trong một thoáng trở nên hồng hồng, đặt mông ngồi dưới đất, hai hàng nước mắt thi nhau chảy xuống.

Vốn tâm ý đã phiền loạn, tiểu cô nương này còn khóc lóc, tâm tình nam hài xinh đẹp càng khó chịu. Hắn xoay người hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, hung tợn nói : ” Khóc cái gì mà khóc ? Phiền chết đi.

”

” Oa... ” Tiểu cô nương bị hắn mắg, khóc càng dữ hơn.

” Các bạn... Các bạn đều là người xấu ! Người ta... Người ta mỗi ngày đều đưa cho các bạn đồ ăn vặt ! ” giọng nói nghẹn nghẹn, tiểu cô nương lên án hai kẻ này ăn thịt xong rồi không có ân lại còn không nương tay, thậm chí nàng mất công chăm chút diện mạo mà tiểu hài tử không có nhớ gì tới nàng.

” A ? ” Tiểu hài tử không nói gì, ” Mỗi ngày đều đặt đồ ăn vặt trên bàn tôi nguyên lai là bạn nha ! ” Hắn còn không hiểu vì sao dạo này gần trưa trên bàn lại xuất hiện một đồng đồ ăn vặt thực mê người !

Bất quá, mấy thức này mỗi lần đến giờ đều chia cho các tiểu bằng hữu. Hắn không thích đồ ăn vặt là gì, nhưng lại không nỡ cự tuyệt hảo ý, cho nên...

” Oa... ” Tiểu cô nương bắt đầu gào khóc lớn hơn.

” Cậu khóc khóc cái gì ? Optimus của tôi bị hắn đoạt đi rồi tôi có khóc đâu ! ” Nam hài xinh đẹp giận dữ nói. Đề cập tới Optimus, khẩu khí hắn càng ác liệt.

” A ? Optimus ? ”

Tiểu cô nương ngừng khóc, cùng với những tiểu học trò khác trong phòng mở to hai mắt, vẻ mặt dấu chấm hỏi, ngây ngơ hết loạt.

” Tôi đoạt Optimus của người khi nào ? Tôi chưa bao giờ thấy Optimus. ” Tiểu hài tử nhìn hắn, lạnh lùng nói.

” Cô ấy đem đồ ăn vặt tặng cho cậu, còn tôi thì phải dùng tiền tiêu vặt của mình mua đồ ăn ỉnh, không có tiền mua Optimus nữa. Cho nên, chính là cậu, cậu đoạt Optimus của tôi ! ” Nam hài xinh đẹp nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, cứ thế mà định tội.

” A ? ” Là vì thế sao ? Bạn bè xung quanh tiểu hài tử ngơ người, tiểu hài tử vạn năm không thay đổi vẻ mặt cũng đã xuất hiện một tia khác lạ.

” Oa... ô... Chán ghét... Người xấu Chán ghét các bạn... Không để ý tới các bạn... ” Tiểu cô nương nghe được, khóc lớn hơn nữa. Cô bé đứng lên, bụm mặt, khóc lớn lao ra cửa. Từ rất xa còn có thể nghe thấy tiếng cô bé khóc thương tâm muốn chết.

Hai người giằng co nhau, không ai nghĩ đến việc đuổi theo.

” Cậu ấy làm sao vậy ? ”

” Cậu ấy vì sao mà khóc ? ”

Hai người đồng thời nghi hoặc hỏi đối phương khiến tập thể bằng hữu vây quanh cười ngất.

” Cậu xem đi, tôi không hề để ý tới cô ấy, vừa rồi là cậu nói cậu cần, tôi không cần. ” Hai tay ôm ngực, tiểu hài tử lạnh lùng nói.

Nam hài xinh đẹp cười nhạt đáp. ” Tôi mới không cần cô ấy. ”

” Đúng vậy, cậu chỉ cần Optimus của cậu. ” Tiểu hài tử lạnh lạnh, châm chọc nói.

” Là... đúng thì sao nào ? ” Khuôn mặt nam hài xinh đẹp đỏ một chút, dừng lại một chút, ngẩng mặt lên, kiên quyết nói, ” Dù sao, hôm nay tôi muốn quyết đấu với cậu ! ”

” Sự thật chứng minh, tôi không có đoạt YY của cậu, cũng không cố ý gián tiếp cướp đi Optimus của cậu. Về sau, tôi cam đoan không bao giờ nhận đồ ăn của cô ấy nữa, được chưa ? ” Tiểu hài tử thần nhiên mở miệng.

Còn lý do gì nữa không ?

“Dù sao... Tôi mặc kệ, tôi muốn quyết đấu với cậu!” Cắn răng một cái, nam hài xinh đẹp mãnh liệt nói. Hắn hôm nay đã hạ quyết tâm, chuyện này liên quan tới sự tôn nghiêm của hắn, hắn không đấu thắng bại rõ ràng tuyệt đối không bỏ qua.

“Tôi không đánh nhau với cậu.” Tiểu hài tử ngồi lại chỗ mình, hai mắt nhìn ra cửa sổ, tuyệt nhiên không nhìn hắn.

Nam hài xinh đẹp kéo hắn lại, “Cậu hôm nay không đánh không được! Chúng ta nhất định phải quyết phân thắng bại!”

“Tôi không đánh!”

“Không được!”

“Không đánh!”

“Không được!”

5 phút sau, tiểu hài tử bị hắn bức cho tới cực hạn, nhịn không được tức giận mắng: “Người bệnh thần kinh!”

Nam hài xinh đẹp nghe lý do hắn thoái thác xong mắt trắng trợn, xông lên, một phen kéo hắn đẩy ngã: “Người mới bệnh thần kinh!”

Tiểu hài tử bám lấy bàn đứng vững, đôi mắt bình tĩnh hiện lên một tia lo lắng: “Người đánh thật sao?”

Nam hài xinh xắn nhếch cằm: “Đương nhiên” Hắn là nam nhân, nói là giữ lời!

“Tốt lắm, là người động thủ trước, ta đây cũng không khách khí!” Tiểu hài tử nói xong, cũng xông lên đánh hắn.

Nam hài xinh xắn nhanh chóng phòng thủ. Không lâu sau, hai người chăm chú quan sát rồi lao vào.

Thỉnh thoảng còn có tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

“Đem trả lại Optimus cho ta đây!”

Đám tiểu bằng hữu dù gì cũng là con trẻ, vừa thấy đánh nhau lập tức chạy hàng dài về hướng văn phòng, vừa chạy vừa đem tin tức gào to: “Thầy giáo cô giáo a, có người đánh nhau—!”

67. Chương 62

Reng reng reng...

Tiếng chuông báo tan học reo lên.

“Oa, rốt cuộc có thể đi ăn cơm!”

Không biết là ai đi đầu, khoa trương hét to một tiếng, làm cả lớp xôn xao cả lên, rất nhiều học sinh mặc đồng phục chen nhau trước cửa để chuẩn bị đi tới nhà ăn đông đúc.

Năm phút đồng hồ sau, một thân ảnh cao lớn đứng giờ xuất hiện đang đứng im lặng ở cửa phòng học.

Không đợi hắn mở miệng, mặt mày nữa xinh đã hồng hồng lên, làm sứ giả hỗ trợ.

“Triệu Kỳ, có người tìm!”

“Tần học trưởng đến rồi!” (cách gọi tôn trọng)

“Cám ơn.” Tần Nghị được người khác giúp đỡ, đương nhiên mỉm cười cảm tạ.

“Không cần ... không cần cảm tạ.” Bị nụ cười của hắc mê luyện, mấy nữ sinh mặt đỏ bừng, thoáng lấp bắp. Hồi lâu, rốt cục thấy một người xinh đẹp tóc ngắn, cao gầy, ngũ quan tuấn mỹ chậm rãi đi tới.

Nếu không phải vì nàng mặc đồng phục nữ thì người lạ sẽ khẳng định nàng là một gã tiểu nam sinh tuấn tú.

“Tần Nghị, anh tìm tôi?” Nhìn thấy nam sinh anh tuấn ở cửa, lại đang vây xung quanh là một đám nữ sinh mặt đỏ bừng, Triệu Kỳ khẽ cau mày miễn cưỡng hỏi.

“Đúng thế!” Rốt cục chờ thấy người mình đang mong, Tần Nghị nhếch mép cười, bỏ qua mấy nữ sinh đi tới, một tay đặt thoải mái trên vai nàng, lôi nàng đi, “Đến giờ cơm trưa rồi, anh tới tìm em đi ăn cơm!”

Triệu Kỳ muốn gạt tay hắc ra nhưng vô lực, đành hỏi: “Anh bình thường không phải đi ăn với Hàn Quân Hồng sao? Hôm nay sao lại đột nhiên tới tìm tôi?”

“Hắc đi tìm Thanh Thanh.” Tần Nghị trả lời vấn đề của cô, trêu chọc cười. “Thanh Thanh mới qua Đài Loan, không quen đồ ăn, hắc vừa tan học đã đi tìm cô ấy rồi. Em không được nhìn thấy bộ dạng cậu ấy, còn lo lắng hơn cha của Thanh Thanh nữa.”

“Là thế.” Triệu Kỳ đáp.

Nói vậy, khó trách hắc tìm mình cùng ăn. Nguyên mình là người dễ dãi phòng.

“Ai nha, chuyện của bọn họ, chúng ta đừng quan tâm. Đi ăn thôi! Anh đói quá!” Nói vài câu, tựa hồ nghĩ ra đề tài này không hay ho gì, Tần Nghị tăng lực trên vai nàng, lớn tiếng nói.

Triệu Kỳ bất đắc dĩ nhún vai, bị động bị hắc lôi ra ngoài.

Cơm nước xong, lại bị cái người lôi đi này nói này nói nọ cả buổi, mãi đến lúc thời gian nghỉ trưa chỉ còn 5 phút mới được thả về.

Trở về phòng học, đối mặt như cũ là đám nữ sinh khi nãy.

“Triệu Kỳ, cậu thực hạnh phúc, Tần học trưởng mỗi tuần lại vài lần tìm cậu ăn cơm!” Rướn cổ lên, lưu luyện nhìn bóng dáng Tần Nghị, đám tiểu nữ sinh vây xung quanh cô, líu ríu nói, khuôn mặt hồng hồng đầy hưng phấn, đối với Tần Nghị tràn đầy sùng bái và yêu mến.

“Thế sao? Cũng khá tốt!” Triệu Kỳ nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói.

Đương nhiên biết lớp mình có nhiều nữ sinh đơn phương yêu mến Tần Nghị, cô chỉ có thể vuốt mũi cười gượng, đối với vận may của mình không ngừng ca than.

“Thật sự hâm mộ cậu a...”

“A, a! Tần học trưởng thật sự rất hoàn hảo...”

“Thành tích học tập hoàn hảo...”

“Là người nổi nghiệp một sản nghiệp lớn...”

“Thật nhiều nữ sinh trộm thích anh ấy...”

Nghe một loạt lời khen ngợi từ nhóm nữ sinh mê luyện Tần Nghị.

“Nhưng là, anh ấy đối với chúng ta vô cùng xa cách, chỉ đối tốt với Triệu Kỳ...”

Một bạn nữ đột nhiên nói.

Triệu Kỳ bình thản như mặt biển bỗng nhiên tâm đội sóng!

Chỉ... đối tốt với nàng?

“Còn có Hàn học trưởng. Anh ấy với Tần học trưởng đẹp trai như nhau, lợi hại giống nhau! Chỉ tiếc, anh ấy lại thích một tiểu muội muội học tiểu học.”

Lại một nữ sinh bĩu môi rầu rĩ nói.

“Đúng thế a!” Mấy nữ sinh cùng nhau tiếc hận thở dài.

“Triệu Kỳ, nói cho chúng tớ biết đi, cậu cùng Tần học trưởng rốt cục quan hệ như thế nào? Còn Hàn học trưởng và tiểu muội kia nữa?” Những ánh mắt tò mò nhìn Triệu Kỳ.

Quan hệ gì? Triệu Kỳ trong lòng vừa động, nhắm mắt nghĩ, nhẹ nói: “Bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Một loạt âm thanh vang lên có chút thất vọng

“Bằng hữu bình thường vẫn là bạn trai bạn gái?” Một nữ sinh sắc bén hỏi.

Nhất thời, Triệu Kỳ cảm giác toàn bộ ánh mắt trong lớp học nhất loạt tập trung trên người mình. Điều này nhất thời làm nàng không thể thích ứng.

“Này... các cậu nghĩ là gì thì nó là như thế!” Nghĩ đi nghĩ lại, cô nhún nhún vai, lơ đãng nói.

Nói xong, khom người rời xa vòng vây, trở về chỗ ngồi của mình, bắt đầu ngơ ngẩn.

Quan hệ gì? Bọn họ... được tính là quan hệ gì đây?

“Tớ cảm thấy, bọn họ không giống như bạn trai bạn gái. Tuy rằng bọn họ thường xuyên ăn cơm cùng nhau nhưng có mấy lần ở nhà ăn tớ nghe được bọn họ nói chuyện, phần lớn là nói chuyện trong lớp học, thực bình thường, không phải là chuyện tình cảm thân mật...”

Cách đó không xa, một nữ sinh có vẻ mặt như phóng viên thấp giọng nói.

Trời ạ, lại còn thế nữa, Triệu Kỳ kinh hãi không thôi.

Có người nghe trộm bọn họ nói chuyện! Hiện tại họ mới học trung học, đã tập tành làm phóng viên sao? Thật sự là nhàm chán.

Tuy trong đầu nghĩ như vậy nhưng trong lòng không phải không có chút tư vị.

“Nói như vậy, bọn họ chính là bạn thân!” Ngay cả khi diễn viên chính đã đi xa, đám đông vẫn tiếp tục hứng trí như trước.

“Tớ cũng cảm thấy thế.” Một nữ sinh liếc trộm Triệu Kỳ, thấp giọng nói, “Các cậu xem, Triệu Kỳ đẹp trai thế, lại luôn luôn lạnh lùng, một nửa nữ sinh thích cậu ấy. Nếu không biết cậu ấy là nữ, tớ sớm đã gọi anh em rồi, mang cậu ấy đi câu dẫn nữ sinh. Tớ nghĩ, Tần học trưởng cũng không ngoại lệ.”

“Ừ. Có lý.” Mấy bạn học không hẹn cũng đánh giá tính cách, kiểu ăn mặc của Triệu Kỳ, sôi nổi gật đầu.

Bạn tốt?

Học sinh trung học dù sao cũng là học sinh trung học, không thể che dấu cảm xúc.

Nghe được lời nói loáng thoáng bên tai, Triệu Kỳ khẽ nhếch miệng, khuôn mặt tuần tú nhìn ra bên cửa sổ nổi lên một nụ cười khổ.

Chính là bạn thân sao?

68. Chương 63

” Này, Kỳ Kỳ ! ”

Gió xuân từng đợt thổi tới, tiếng chim ríu rít. Chậm rãi rong chơi trên đoạn đường có những bãi ngô đồng, một thanh âm quen thuộc đột nhiên ở sau lưng vang lên.

Thời gian trôi đi, hằn đối với cô, không biết đã thay đổi cách xưng hô từ khi nào.

” Ân. ” cô miễn cưỡng đáp ứng một tiếng, chậm rãi dừng lại rồi khẽ quay đầu, nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi đuổi theo mình, hai mắt chớp nhẹ, tỏ vẻ không có gì.

” Oa, là Tần học trưởng ! ” Một nữ sinh đi qua nghe thấy, hét lớn một tiếng.

Tiếng hét lớn kia đủ thu hút người đi đường.

Trên đường, tốp nữ sinh nhất thời gom lại nói chuyện, đi đến bên hai người tuần mỹ kia khoa chân múa tay.

Thời gian vội vàng trôi qua, cô gái năm nào đã trưởng thành. Nhưng mà, tâm tình thì mãi mãi sẽ không theo thời gian trôi đi và biến mất.

” Kỳ Kỳ, thứ bảy này là sinh nhật 20 tuổi của anh. ” Mặc đám đông xung quanh, Tần Nghị cao giọng nói.

” Uh. ” Triệu Kỳ hạ mắt xuống nhẹ giọng đáp.

” Ông nội anh định tổ chức ở tầng thượng khách sạn. ” Tần Nghị nói tiếp.

” Vậy chúc mừng anh. ” Triệu Kỳ thản nhiên nói.

” Khách sạn nhà anh em biết chưa ? ” Đã quen với vẻ mặt bình thản của cô, Tần Nghị lơ đãng hỏi.

” Biết. ” Triệu Kỳ nhẹ giọng trả lời.

Uy danh khách sạn của Tần thị, muốn không biết cũng khó.

” Hảo, vậy buổi tối 7h, em nhớ nhé. ” Tần Nghị vỗ vỗ vai nàng, trịnh trọng nói.

Triệu Kỳ khẽ nhún mày, ” nhớ cái gì ? ”

” Buổi tiệc sinh nhật anh ! Bây giờ bắt đầu. ” Tần Nghị mở to hai mắt nhìn cô, lớn tiếng nói.

” Cái này tôi biết. Nhưng là, anh lúc trước nói gì, bảo tôi nhớ gì ? ” Triệu Kỳ lẳng lặng nhìn hắn, chậm rãi gần từng tiếng hỏi.

” Tới tham gia tiệc nha ! Tiệc sinh nhật anh 20 tuổi!” Tần Nghị lại lớn tiếng nói.

“Tôi đi làm cái gì?” Triệu Kỳ khó hiểu hỏi.

“Tới chúc mừng anh!” Tần Nghị nói như một lẽ đương nhiên.

“Đến lúc ấy có rất nhiều người tới chúc mừng anh, tôi đi làm gì?” Triệu Kỳ thản nhiên liếc hắn, nhẹ nói “Hơn nữa, tiệc toàn là sinh viên tới, tôi là học sinh trung học không hợp, Tôi nghĩ, về nhà chuẩn bị bài vở để ôn thi đại học thì tốt hơn.”

Nói xong, xoay người định đi về nhà.

“Không được! Em nhất định phải đến!” Tần Nghị bắt lấy cánh tay của cô, vẻ mặt kiên định nói.

“Tôi—.” Triệu Kỳ khó xử.

“Anh mặc kệ, anh mời riêng em, em phải đi đấy!” Tần Nghị nghiêm mặt, la lớn.

“Anh biết tính tôi rồi—. ” Triệu Kỳ bất đắc dĩ nói, “Anh mặc kệ! Nếu em không đến, bữa tiệc kia anh sẽ hủy, anh không cần nữa!” Tần Nghị hô to.

“Làm sao có thể làm vậy chứ?” Như trẻ con vậy, Triệu Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười.

“Anh cứ vậy đấy.” Tần Nghị ngẩng đầu lên, đem thiệp mời nhét vào tay cô, “Quyết định như vậy đi! Tối thứ 7, 7h nhé, nhớ có mặt đúng giờ đó! Anh có việc, đi trước đây.”

“Này!!!!” Triệu Kỳ trơ mắt nhìn bóng lưng cao lớn của hắn đi xa, nhìn lại tấm thiệp mời lóng lánh kim tuyến trong tay, muốn khóc mà không nổi.

Tần Nghị, không thể bức người như thế chứ!

69. Chương 64

Reng reng ... reng reng..

“Nhị tỷ, điện thoại của chị kìa, Tần Nghị gọi đó!”

Ném điện thoại cho Triệu Kỳ đang đọc sách, tiểu đệ của Triệu gia – Triệu Tranh nháy mắt chạy mất dạng. Nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một lúc lâu, Triệu Kỳ bắt đắc dĩ thở dài, ấn nút nghe, nhẹ nói: “Hả, Tần Nghị... Tôi đây... Được rồi, tôi lập tức qua... Thật mà, không lừa anh... Anh không cần qua đón đâu... Hả... Hả... 20 phút nữa sẽ tới... Nhất định... Bye!”

Kết thúc cuộc gọi, ném điện thoại sang một bên, cô vùi cả người trên sofa, tâm trạng bi thảm.

“Tiểu Kỳ, Tần Nghị mời con đi dự sinh nhật, lại còn tự mình gửi thiệp, từ tối qua tới giờ liên tục gọi điện thoại nhắc con, rất có thành ý, con làm sao lại còn chưa đi? Phải giữ thể diện chứ?” Triệu phu nhân đi tới, nhìn cảnh con gái ném điện thoại, vẻ mặt không đồng ý nói.

“Em à, chuyện năm đó là do bọn em có hiểu lầm, sau rồi cậu ấy đã giải thích đúng không nào? Hơn nữa, từ đó đối xử rất tốt với em. Coi như làm bằng hữu, em nên đi đi!” Đại tiểu thư nhà họ Triệu cũng nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đúng rồi. nhị tỷ, Tần đại ca đối với chị tốt thế, chị lại là đàn em của anh ấy, anh ấy đã mời chị, chị nên đi đi a!” Triệu Tranh đang chơi trò chơi cũng xen vào.

Không muốn đi, chính là không muốn bị giới thiệu là đàn em khóa dưới, bằng hữu của hắn, Triệu Kỳ vùi sâu mặt vào 2 cánh tay, âm thầm nói trong lòng.

“Tiểu Kỳ...” Mẹ cùng chị cả đồng thời lên tiếng.

Triệu Kỳ bắt đắc dĩ ngóc đầu, đối mặt sự thật: “Con đi? Được chưa?”

“Thế này mới ngoan!” Mẹ cùng chị cả mỉm cười, bốn tay lôi cô đi, “Nhanh thay đồ, nhanh xuất phát, muộn mất rồi!”

Đối mặt với mẹ và chị cả đang hưng phấn quá độ, Triệu Kỳ không nói gì thở dài: từ khi nào, hắn đã mua chuộc thành công người nhà mình?

Đèn điện sáng trưng, những tiếng cười rộn rã trong không khí, đi tới cửa lớn, Triệu Kỳ không nhận được dừng bước, trừ trừ không tiến.

“Kỳ Kỳ, đến rồi sao không vào? Cửa có gì hay mà nhìn?” Luôn luôn nhìn ra cửa, Tần Nghị nhanh chóng phát hiện thân ảnh cô, nhanh chóng dẫn cô vào.

Thất tha thất thiếu đi theo hắn, vất vả lắm mới đứng vững, Triệu Kỳ vội vàng đem gói quà gói kỹ lưỡng nhét vào tay hắn, nhẹ nói: “Tôi đến rồi, quà cũng tặng rồi, có thể đi được chứ? Mọi người chơi vui vẻ.”

Nói xong, định rời đi.

“Như thế sao được? Nếu đến đây, đương nhiên phải cùng nhau vui vẻ chứ!” Tần Nghị không buông tay, ngược lại tăng lực kéo nàng đến đám người đang tụ tập, “A, Nam sinh đẹp trai!” Một nữ nhân ăn mặc hợp thời trang đã phát hiện ra bọn hắn, bưng chén sampanh tới, thân thiết lôi cánh tay Tần Nghị, một tay vuốt mái tóc xoăn bồng bênh, đứng đối diện Triệu Kỳ, mắt lộ ra sự hứng thú: “Tần Nghị, vị này là ai? Giới thiệu chút đi!”

“Không giới thiệu cho cậu đâu, qua một bên nào!” Tần Nghị lướt qua, sau đó lịch lãm đưa Triệu Kỳ đi lên, đứng ở vị trí trung tâm bữa tiệc, giới thiệu này, “Đây là Triệu Kỳ, cô bé học dưới tôi.”

“Là nữ sinh?” Mọi người nhìn Triệu Kỳ lấp bắp, ánh mắt bán tín bán nghi.

“Làm sao có thể? Rõ ràng là một tiểu nam nhi anh tuấn!” Đánh chết cũng không tin được, có người ha ha nói, “Tần Nghị, không phải là vì cậu chơi game nhiều, nên gạt chúng tớ nói người ta là nữ sinh?”

“Cô ấy là nữ sinh, tớ làm chứng.” Sớm diện kiến Triệu Kỳ, Hàn Quân Hồng ôm một nữ sinh gợi cảm đi tới, nâng ly rượu với mọi người, mỉm cười nói: “Triệu Kỳ, trông mãi em cũng tới. Em không biết vừa rồi Tần Nghị sắc mặt khó coi lắm, thiếu chút nữa mà em không tới, hắn sẽ đuổi hết bọn anh đi mất à..!”

“Bất quá—” Ánh mắt hắn quét qua người cô một lượt, sao lại ăn mặc tùy tính thế, hắn không đồng ý: “Hôm nay là ngày quan trọng, làm sao em lại không ăn mặc cho tử tế chút? Sao lại làm Tần Nghị mất mặt!”

“Cậu tạm thời thôi ngay bài ly gián đi! Kỳ Kỳ tới, tớ đã vui rồi.” Tần Nghị giận tái mặt đẩy hấn ra, lôi Triệu Kỳ đi vào trong, “Đi, Kỳ Kỳ, đừng để ý bọn họ, anh lấy cho em cái gì đó ăn.”

“A, tiểu bảo bối a.” Hàn Quân Hồng sau lưng hấn cười nhe.

Tần Nghị mất diếc tai nghe.

Đi tới bàn ăn, lấy thức ăn, cô vô cùng buồn chán, không thể thấy vui vẻ gì ở một đám người khiêu vũ ca hát này.

Nếu như có thể, cô mong về nhà đi ngủ quá....!!

“Cô là bạn gái Tần Nghị?”

Một nữ nhân đi giày cao gót tới, cao thấp đánh giá cô một phen, nghi ngờ hỏi.

“Không phải.” Đem thức ăn nhồi vào miệng, Triệu Kỳ mới chậm rãi ngẩng đầu trả lời.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Đối phương nhún nhún vai, nhìn Tần Nghị đang cụng ly với bên nam nhân, lảng lơ cười: “Tôi nghĩ, người Tần Nghị thích, chắc cũng phải nữ sinh xinh đẹp dễ thương, không thì thành thực khêu gợi. Hấn và Hàn Quân Hồng là bạn tốt phải không? Nghe nói, sở thích không khác nhau là mấy. Nhớ năm đó, đồn lên tin Hàn Quân Hồng mê luyện một tiểu nữ sinh, đối với các nữ sinh khác hồ hững, từ đó lên đại học, ai còn thấy hấn mê luyện tiểu nha đầu kia? Chỉ sợ chuyện đó, cùng tiểu nha đầu kia hấn sớm đã quên đi!”

Khẽ thở dài một cái, “nói thế nào nhỉ, tuổi trẻ nhiệt huyết.”

Triệu Kỳ sắc mặt có chút thay đổi nhưng ngay lập tức khôi phục nguyên trạng.

“Cô thích Tần Nghị!” Đôi mắt này giờ quan sát người bên cạnh mình thở ngắn than dài, cô bắt ngờ nhẹ giọng hỏi.

Nữ nhân kia như nhận một cú sốc, mặt hồng lên, nói năng lộn xộn: “Cô, cô, cô... hồ hồ... nói bậy bạ gì đó?”

“Không phải sao? Vậy cô nói những lời này có ý gì? Không phải là muốn tôi rời xa sao?” Triệu Kỳ khẽ nói.

“Tôi... tôi .. tôi” Nữ nhân kia mặt chuyển sang trắng bệch, nói không nên lời.

“Chẳng lẽ cô không thích hấn?” Triệu Kỳ trái lại nắm thế thượng phong, đặt câu hỏi.

“Cái kia... Còn có người đợi tôi, tôi đi trước!” Bị cô làm khó, nói không đúng cũng không phải, tùy tiện tìm lý do, nữ nhân kia chạy mất.

Người tuy đi rồi, nhưng lời nói ra vẫn còn quanh quẩn trong tim Triệu Kỳ.

Người Tần Nghị thích, chắc cũng phải nữ sinh xinh đẹp dễ thương, không thì thành thực khêu gợi.... Hấn và Hàn Quân Hồng là bạn tốt Nghe nói, sở thích không khác nhau là mấy.

Tâm tình đột nhiên trở nên buồn bã.

Qua bàn rượu, cầm một ly, uống cạn sạch.

Cảm giác tựa hồ không ổn lắm, nhưng cô muốn uống.

Vì thế, lại cầm một ly, một ngụm uống cạn.

Tiếp tục cầm một ly, tiếp tục một ly.

“Kỳ Kỳ, em đang làm gì thế?” Đợi cho Tần Nghị quay lại thì cô uống không dưới mười ly rồi, đang nằm trên sofa, không nhúc nhích.

“Tần Nghị, tôi hơi mệt, có thể đi không?” Khẽ day day thái dương, Triệu Kỳ ngất ngưỡng đứng lên.

Không muốn nhìn thấy hấn, không muốn nhớ tới những lời kia, tăng thêm phiền não.

“Em phải về?” Tần Nghị cau mày nói, “Nhưng giờ muộn, anh không thể đi được, đang bận quá, nhưng anh không yên tâm để em về một mình,”

“Ân, anh nói này!” Suy nghĩ một hồi, hắn giương mày lên nói, “Dù sao mai là chủ nhật, trường học được nghỉ, em ở lại, ngủ một đề đi! Mai anh đưa em về sớm!”

“Được rồi.” Tựa hồ như chỉ có thể làm vậy, Triệu Kỳ nhún nhún vai, đáp ứng.

Tần Nghị vội vàng, tự mình đưa nàng vào phòng đã chuẩn bị tươm tất.

“Triệu Kỳ đi ngủ?” Không biết nữ nhân dễ thương trong lòng Hàn Quân Hồng đã biến đi đâu, hắn mới nhớ tới bạn hữu mà hỏi.

“Ừh.” Tần Nghị nhẹ nhàng gật đầu.

“Tốt lắm, chúc mừng sinh nhật, chúc ta tiếp tục uống rượu!” Nâng cao bình rượu, Hàn Quân Hồng kéo bạn tốt đi.

Tần Nghị khoái trá nhập bọn, một đám thanh niên thi nhau nâng cốc.

Uống qua hồi lâu.

“Uống!”

Đột nhiên, Tần Nghị mặt đỏ bừng vỗ bàn đứng lên, la lớn: “Tôi muốn tới phòng ngủ!”

Mọi người nhất loạt kinh ngạc không thôi, hắn đột nhiên xoay người, hướng bạn tốt, tạm biệt:

“Hồng, hẹn gặp lại.”

“Hảo, hẹn gặp lại.”

Cuối cùng, hướng mọi người vung tay lên: “Mọi người, hẹn gặp lại!”

Lời dứt, người được mừng sinh nhật hôm nay thối lui.

Hồi lâu.

“Cậu nói, hắn thực sự say sao?” Một nam nhân cười cười ngây ngốc hỏi Hàn Quân Hồng đang cười đến thần bí.

70. Chương 65

“1101, 1102, 1103... 1103. Đúng rồi, chính chỗ này!”

Nhìn thấy tấm biển 1103, nghiêng ngả lão đảo đi tới, thuận tay mở đèn lên, thân người đang nằm giữa giường lớn lộ ra dưới ánh đèn.

“A.....”

Thình lình có ánh sáng khiến người ở trên giường không thể thích ứng. Cô kéo cao chăn, che mắt, cuộn tròn trong chăn.

Nhìn thấy thân ảnh cuộn tròn trong chăn kia, khóe miệng Tần Nghị nổi lên một ý cười ngây ngốc.

Chậm rãi bước tới ngồi xuống đầu giường, hắn nhìn không được vươn tay ra, nhẹ nhàng kéo chăn đang che mặt cô xuống.

“Không muốn ——” người trên giường khẽ mở miệng, bật ra một tiếng rên khe khẽ, giơ tay che khuất ánh sáng.

Tần Nghị chậm rãi kéo tay cô xuống, dùng bàn tay mình che ánh sáng cho cô, tay còn lại vén tóc cô, nhìn ngắm dung nhan.

Mái tóc đen ngắn, sờ lên thấy trơn mềm làm hắn ngay lập tức có cảm giác yêu đương, không tự chủ được ôm cô chặt trong tay, không buông ra.

“Ân...”

Trên giường, cô nhú nhú mào, môi mồm khê bật ra tiếng hừ, thân thể hơi nhúc nhích, muốn ngủ cũng không an ổn.

Nhìn cô nhếch môi, ngũ quan nhú chặt, giống như buồn rầu điều gì.

Buồn rầu cái gì đây? Tần Nghị nghĩ không ra.

Không tự chủ được vươn tay ra, vuốt ve mi mắt cô.

Da của cô ấy thật mịn màng!

Trong chốc lát tiếp xúc với trán của cô, một luồng điện như chạy khắp thân mình.

Giống như ma nhập, tay hắn không tự chủ được theo trán của cô chậm rãi trượt xuống chỗ mũi, rồi đến mắt, đến môi...

Dần dần, hắn bắt đầu cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, cổ nhiệt mỗi lúc một nóng hừng nửa người dưới mà đi.

Dục hỏa ngũ say hai mươi năm rốt cuộc hừng hực bốc cháy lên.

Tới thật đúng là... Tần Nghị dở khóc dở cười.

Chính là... không được!

Nhanh chóng thu tay về.

Nếu hắn làm như vậy thì thật tiểu nhân! Hơn nữa nếu Kỳ Kỳ biết trong đầu hắn giờ nghĩ gì thì chắc chắn sẽ đem ánh mắt lạnh lùng ra giết chết hắn!

Nhưng là....

Lời trêu chọc của Hàn Quân Hồng như vọng lại bên tai: “Tôi xem, lẽ vật gì cũng thua kém Triệu Kỳ. Không bằng, khuya hôm nay cậu đem nàng ăn đi! Coi như là phá hai mươi năm cậu giữ thân đồng tử. (bé trai). Phải biết rằng, nam nhân đã 20 tuổi mà không có biết qua tư vị nữ nhân, thật đáng khinh thường!”

Chỉ một câu này, trong lòng cùng nửa thân dưới đều động!

Nhưng —— Không nên, không nên, thật sự không được!

Lắc lắc đầu, đem đồng suy nghĩ kia bỏ ra.

“Ấn——” Trong khi ngũ say Triệu Kỳ lại tựa quây, vén chăn lộ ra, lộ ra áo ngủ màu trắng tinh tể, chiếc cổ trắng ngần cùng bờ vai lộ ra dưới ánh đèn, lại còn nhìn thấy thấp thoáng rãnh giữa cặp tuyết lê, như ẩn như hiện, hình thành nên một sức hấp dẫn hiệu quả.

Lý trí nháy mắt biến mất, cảm giác say xông lên toàn thân, công chiếm đại não.

Tần Nghị thuận theo khát vọng tâm linh, cúi xuống, hôn lên môi của cô.

“Ồ...”

Đùng!

Cảm nhận được sự kỳ quái, Triệu Kỳ vùng tay đẩy hắn ra.

“Kỳ Kỳ!” Tần Nghị đau mặt khê gọi.

Đuổi muỗi đáng ghét xong, Triệu Kỳ trở thân mình, say sưa ngủ tiếp, mặc kệ tiếng kêu của hắn – cô nghĩ là tiếng tạp âm.

Phát hiện Triệu Kỳ quay lưng lại với mình tiếp tục ngủ say, căn bản không ý thức được chuyện gì xảy ra.

Bị hắn hôn qua, môi mồm đỏ au, giống như một viên ô mai ướt át quyến rũ, mê hoặc.

Dưới bụng phình to, nóng rực...

Nhất thời bên dưới không chịu nổi, hắn cả gan cúi xuống, bắt quả lần này cẩn thận hơn.

Nhẹ nhàng liếm lấy môi của cô, chậm rãi mút hôn, cắn nhẹ, tinh tế thưởng thức sự ngọt ngào.

Nụ hôn của hắn dời dần từ môi nàng tới vành tai, hai má, cổ, rồi sau đó....

Bản năng dục vọng nguyên thủy của nam giới trỗi dậy, hai tay hắn không có nhân rồi, tham lam cởi dần chiếc áo ngủ duy nhất trên cơ thể cô, thân thể này thật tuyệt mỹ....

Trong cơn ngủ say, Triệu Kỳ đột nhiên cảm thấy cả người khô nóng khó nhin, giống như hàng trăm con kiến bò.

Hơn nữa, lập tức, một vật thể ấm áp trùm lên cơ thể mình, gia tăng áp lực khiến cô không thở nổi.

Cố gắng mở mi mắt ra, sương mù.... Ánh mắt bắt gặp người đang úp sấp trên mình.

Tần Nghị?

Mắt lập tức mở to, cô há hốc mồm, vừa muốn nói chuyện đã bị hắn bịt miệng bằng một nụ hôn.

Thấy cô đột nhiên tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của Tần Nghị là bịt miệng cô lại.

Có thể lường trước được, nếu cô thật sự đang tỉnh lại, chứng kiến bộ dạng hai người....

Bị cô châm chọc không phải điều hắn sợ, nhưng hiện tại, chuyện trước mắt quan trọng hơn, hắn không thể bí quá hóa liều.

“Kỳ Kỳ, thực xin lỗi, anh thích em.” Môi khẽ lướt qua bên tai cô, nhẹ nhàng nói.

Hắn làm sao vậy? Vì sao đỏ mặt hời hợt thế, sao lại có vẻ thối khổ như vậy?

Hơn nữa, câu hắn vừa nói là có ý gì?

Hắn... thích cô? Cô không nghe nhầm chứ?

Triệu Kỳ đang mê man nhìn người nam nhân, cực lực muốn hiểu rõ ý nghĩa.

Đúng rồi! Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Hắn vì sao trên giường của cô?

Còn chưa kịp nghĩ xong, đỉnh đầu đã nghe tiếng thở dốc, Tần Nghị bị dục vọng lấn át.

“A—————”

Nửa thân dưới thỉnh thoảng đau nhói, bị xâm nhập bất ngờ không có chuẩn bị, Triệu Kỳ không tự nhiên được phát ra tiếng thét chói tai, đau đớn.

Thần trí khôi phục trong cô, cô trừng mắt, căm tức nhìn nam nhân đang ra sức trên thân cô.

Người kia, hắn... Hắn...!

Giờ này khắc này, cô có ngốc cũng biết nam nhân này đang làm gì với mình, cũng hiểu được vừa rồi hắn nói câu kia là có ý gì.

“Tần Nghị, anh....”

“Kỳ Kỳ, em, là quà sinh nhật tuyệt vời nhất!”, Khẽ vươn tay, hắn nắm chặt ga trải giường, cúi xuống hôn lên thân thể cô, lên đôi môi cô, giọng nói trầm khàn.

Quà sinh nhật? Triệu Kỳ nghe rõ 3 chữ này.

Nhưng cô muốn hỏi thật nhiều, chỉ có điều vô lực.

Bởi vì, lập tức, cô bị hắn dẫn dắt, lôi cuốn vào những đợt sóng thủy triều cứ thế cuốn lên mãi....

71. Chương 66

Sáng sớm.

“A a a a a a —————”

“Ai! Phien muốn chết!” Chui tròn trong đồng chăn gối, nam nhân buồn bực hừ một tiếng, càng kéo chăn che kín đầu hơn, tiếp tục ngủ tiếp.

Buổi sáng hôm nay hấn muốn ngủ bù a.

Man mát, mềm mềm, trong tay như có gối ôm....

Đó là _____

Hơn nữa, thân mình trắng như tuyết đang gọn trong lòng hắn, hai chân cùng dây dứa một chỗ với hắn...

Bọn họ... bọn họ đã làm chuyên gì không tốt sao?

Tần Nghi ngẩng đầu, nhìn Hàn Quân Hồng đang cười cợt nhả.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sáng sớm có chuyện gì kêu loan lên?”

Đám sinh viên nhanh chóng tránh đường cho ông đi vào.

“Tần Nghi, cháu....” Tần lão gia giơ tay lên, nói không ra lời.

“A...” Triều Kỳ ở trên giường tỉnh lại, mở mắt ra, đối diện với sự yên lặng.

Sau đó, choáng váng.

“Trời ơi!”

“Ông trời ơi...” Mẹ Triệu Kỳ rớt cuộc kip phản ứng, ngã nhào vào lòng chồng mình. “A a a a a a—————”. Me Tần Nghi bit lỗ tai há mồm kêu to.

128

Đám đông ồn ào lập tức yên lặng, mọi người tập trung toàn bộ tầm mắt vào Tần lão gia đang giận dữ.

“Chuyện đã tới nước này, không còn gì để nói. Cháu của ta thừa dịp uống quá nhiều đã chiếm tiện nghi thiên kim tiểu thư, là do chúng ta dạy cháu không đúng. Việc đã đến nước này, không thể thay đổi được nữa, mời Triệu tiên sinh đồng ý chúng ta cầu hôn, cho bọn nhỏ kết hôn đi!” Tần lão gia hướng về mặt nghiêm túc về ba Triệu Kỳ, vạn phần áy náy nói.

“Chính là... Tiểu Kỳ mới 17 tuổi, còn đang vị thành niên!” mẹ Triệu Kỳ thì thào nói nhỏ.

Những ánh mắt trách móc nhìn Tần Nghị đang đại đi.

“Vậy đính hôn đi! Chờ bọn nhỏ nuôi dưỡng tình cảm vợ chồng trước, chờ thời cơ chín muồi kết hôn không muộn.” Tần lão gia hạ quyết định!

72. Chương 67

“Ai...”

Đầu đau quá.

Chậm rãi mở hai mắt, xoa xoa hai bên thái dương, Tần Nghị đột nhiên nhìn vào một điểm, động tác trong tay ngừng lại.

Kỳ quái, trần nhà này sao bố trí giống phòng Kỳ Kỳ như thế?

Quay đầu nhìn xung quanh chút, nhưng phát hiện bài trí trong phòng, thậm chí trên mặt sàn màu sắc, hoa văn, thậm chí chân hắc đế trên người cũng giống đồ trong phòng Kỳ Kỳ!

Nơi này là nơi nào? Thật là quỷ dị!

Hắn nhớ rõ ràng... đêm qua, hắn chạy đến văn phòng Hồng, kêu rống hơn nửa ngày, cuối cùng hắn vết sạch rượu trong tử ra... Sau đó... sau đó... Không nhớ nữa.

Trời, Hồng đâu?

Nhanh chóng vén chăn nhảy xuống giường.

Vừa lúc đó, cửa phòng có người đẩy nhẹ nhàn ra.

“Dậy rồi!”

Thanh âm quen thuộc thản nhiên truyền đến.

Kỳ Kỳ!

Tần Nghị hưng phấn nghĩ, nhanh chóng quay đầu lại.

Một thân màu trắng, tóc dài chạm vai, không phải Triệu Kỳ là ai?

“Kỳ Kỳ!” Tần Nghị hưng phấn chạy tới.

“Chậm chút!” Triệu Kỳ chỉ tay, lạnh lùng nói, “Anh mặc đồ lên đã.”

Tần Nghị cúi đầu, lúc này mới phát hiện mình trần như nhộng.

Không tự chủ được rung mình một cái. Lạnh quá!

Nhanh chóng chui lại vào chăn, quấn chặt lại.

Lại ngẩng đầu, nhìn về phía người trong lòng mình, hắn nhỏ giọng kêu lên: “Kỳ Kỳ.”

Ánh mắt giống như con chó nhỏ đáng thương.

“Hà?” Người trước cửa bố thí cho hắn một cái liếc mắt.

“Anh... vì sao lại ở đây?” Tần Nghị cẩn thận hỏi.

Hắn nhớ rõ, một khắc trước rõ ràng hắn đang ở văn phòng Hàn Quân Hồng uống rượu!

“Anh uống rượu với Hàn Quân Hồng tới say xỉn, khóc hô cần tới chỗ tôi, hắn không còn cách nào, lại lo lắng cho anh nên lái xe đưa anh tới.” Triệu Kỳ nói xong vung tay lên, “Mỗi lần uống say là lại như thế.”

“Ách...” Tần Nghị mở miệng.

Hắn đương nhiên nhớ rõ. Vừa rồi nằm mơ còn thấy trong đầu có hình ảnh rất sống động.

Bất quá, có thể mượn say khướt vào phòng cô, cũng đáng giá!

Triệu Kỳ thế nào lại không biết lòng hắn nghĩ gì. Chỉ cần nhìn cái mặt tươi cười ngây ngô đang hề hề của hắn là đủ hiểu hết thấy.

“Tỉnh rồi thì mau về! Hàn Quân Hồng trước lúc về dặn tôi, khi anh tỉnh thì tới công ty có chút chuyện, hắn muốn cùng anh thảo luận.” Đem một bộ quần áo sạch sẽ ném lên giường, Triệu Kỳ chậm chạp nói.

“Ừm...” Tần Nghị vươn tay ra, mặc đồ vào.

Mặc chỉnh tề, hắn nhanh chóng nhảy xuống giường, tới gần nhìn Triệu Kỳ lạnh lùng của hắn, lấy lòng hỏi: “Kỳ Kỳ, em muốn ăn cơm không?”

Triệu Kỳ lắc đầu.

“Anh nấu cho em ăn! Ăn xong chúng ta cùng đi gặp Hồng!” Tần Nghị tâm trạng hưng phấn nói.

“Đây là điều kiện trao đổi sao?” Triệu Kỳ liếc hắn.

“Cứ cho là thế đi!” Tần Nghị vui tươi hơn hớn.

Cô đồng ý !

” Dù sao em cũng có thể đi gặp Thanh Thanh, cô ấy đang làm ở công ty Hồng đấy ! ” Hồng, thực xin lỗi, vì hạnh phúc của anh hem, xin lợi dụng Thanh Thanh của cậu một lần !

” ừm.. được rồi ! ” Triệu Kỳ nghĩ nghĩ, gật gật đầu, xoay người rời đi. ” Anh đi rửa mặt đi, tôi đi chờ cơm. ”

73. Chương 68

Hắn hối hận.

Ngồi lọt sau bàn làm việc, nhìn đồng văn kiện chồng chất như núi, Tần Nghị khóc không ra nước mắt.

Hắn phát điên a ! Vất vả mãi mới dụ được Kỳ Kỳ, lại đưa cô tới Hàn thị ! Đi vào tới của Hàn Thị, hắn ngàn vạn cầu khẩn, như thế nào Thanh Thanh lại chạy tới kịp lúc đó ? Có cần phải đón tiếp ở đại sảnh không? Ngay lập tức nói ầm lên, nào là ảnh này chụp thế nào thế nào, có cần phải nhiệt tình thế không ? Kỳ Kỳ không nói gì, Thanh Thanh càng muốn truy ra, làm náo loạn ?

Căn bản, không có chuyện gì liên quan bọn hắn a.... Và rồi, Kỳ Kỳ bị dẫn đi....

Ô ô... hắn nhớ....

Cộc cộc cộc

Bị tiếng đập cửa cắt đứt chuỗi thương cảm xót thương thân mình.

” Mời vào, ” Thu hồi vẻ mặt bi thương, hắn trầm giọng nói.

Cửa phòng đẩy ra, xuất hiện phía sau chính là cô em gái dở hơi của hắn (là do bạn Tần Nghị nghĩ nha)

Đưa tay chào đại ca, Mặc Mặc hì hì nói : ” Hi, lão đại, lâu không gặp, em tới thăm anh xem còn sống không đây. ”

Tiểu nha đầu này muốn chết ! Hắn bị công việc tra tấn thành thế này, nhóc còn sung sướng khi thấy người gặp họa !

” Yên tâm, giờ thì chưa chết được. Tiền tiêu vặt trong 10 năm nữa của cô chưa bị mất đâu. ” Gạt đi bộ mặt nghiêm túc, Tần Nghị nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

” A ! Như vậy cũng tốt . ” Mặc Mặc yên tâm vỗ ngực.

Nhưng chỉ chốc lát, khuôn mặt nhỏ xinh nhú lại, đôi mắt ngập nước lo lắng nhìn hần hỏi: “Tiền tiêu vặt của em 10 năm nữa không lo, nhưng 10 năm sau thì em phải làm sao?”

“Mặc Mặc!”

Tần Nghị tức chết rồi, vỗ bàn đứng lên rống to: “Cô đang nguyên rửa anh chết sớm có phải không?”

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!” Mặc Mặc nhanh chóng giơ hai tay quá đầu, ý đầu hàng.

“Hừ!” Tần Nghị hừ lạnh.

Báo động tạm thời giải trừ.

Mặc Mặc cẩn thận nhô đầu ra, nhìn trái nhìn phải, hít một hơi, cả gan đi tới trước bàn làm việc, nho nhỏ kêu: “Lão đại?”

“Gi?” Tần Nghị hai tay ôm ngực hừ một tiếng.

May rồi! Anh ấy không có dấu hiệu tức giận.

Mặc Mặc mừng rỡ, nhưng không dám bộc lộ vui sướng trên mặt, mặc dù trong lòng đã khó chịu cực độ với ông anh giận chó đánh mèo của mình.

“Cái này... Lão đại, mỗi ngày nhiều văn kiện thế, chúng ta lại còn nhiều hơn của Hàn thị nữa, anh phải ở chỗ này làm trâu ngựa đến khi nào a?”

Nói tới việc này, trong mắt Tần Nghị lửa giận hừng hực thiêu đốt.

“Anh làm sao biết?” Hần khẩu khí không tốt nói.

“Hàn ca ca không có tin gì sao? Anh ấy đang bên chị Thanh Thanh sao, chờ chị ấy nguôi giận rồi thu phục?”

“Không có! Không có! Hoàn toàn không có! Hần là đồ yếu đuối, làm sao dám nói là nương Thanh Thanh nguôi giận rồi thu phục!” Tần Nghị càng nghĩ càng phát điên.

Mặc mặc gạt đầu, thì thào: “Nguyên lai, Hàn ca ca cũng có lúc gan nhỏ.”

Tần Nghị mắt lạnh nhìn cô bé: “Nhóc rốt cục tới làm gì? Xem chuyện cười của anh cô đồng thời chê cười Hồng sao?”

Nếu cô dám trả lời vâng, hần nhất định bóp cô chết tươi! (@@)

“Đương nhiên không phải! Lão đại, là em tới giúp anh!” Mặc Mặc nhắc tay, kiên quyết bảo vệ sự trong sạch của mình.

Đồng thời cũng là bảo toàn mạng nhỏ này.

“Đúng thế sao?” Tần Nghị nắm chặt tay, hoàn toàn không thể tin được. “Dựa vào cô, đầu toàn búp bê vải mà có diệu kế gì?”

“Ai nha lão đại, đừng có nói thế! Tốt xấu gì em cũng là một sinh viên tài cao, chúng ta cùng một loại gen mà.” Mặc Mặc cười thâm, ăn nói khéo nết.

Con nhóc làm sao vậy? Lấy lòng hần sao? Phải không? Tần Nghị càng lúc càng không thể tin.

”Cô lại nghĩ ra cái quỷ gì phải không? Hay muốn lợi dụng anh làm cái gì?”

Nụ cười trên mặt Mặc Mặc cứng ngắc.

“Được rồi, nói thật cho anh, em giúp anh, nhất định là có mục đích.” Cô nghiêm trang nói.

Quả nhiên. Tần Nghị nhú mày. “Mục đích gì?”

“Em nghĩ thi Đại học ở Úc. Anh có người quen hay bằng hữu, bạn học cũ gì, để em cuối tuần nghỉ dài có thể tới nghiên cứu?” Mặc Mặc chớp mắt, mong mỏi.

Tần Nghị kinh ngạc nhìn cô.

“Em có muốn tiết kiệm tiền tiêu vặt cũng không tới mức như thế chứ?” Con em dở hơi này, thực sự không còn gì để nói.

“Không có sao?” Mặc Mặc lầu bầu, “Không phải nhị ca nói, anh có nhiều bạn bè lắm sao. Giao tình cũng không tệ.”

Trán Tần Nghị sớm nổi gân xanh. “Cô đã biết rồi, còn hỏi anh làm gì?”

“Tốt xấu gì cũng phải đi!” Mặc Mặc cười gượng.

“Anh hiểu.” Tần Nghị ngã xuống ghế xoay, miễn cưỡng hỏi, “Nói, kế sách của em là gì? Nếu có thể giúp anh giải vây. Nhưng, có điều kiện, em phải thi đỗ đại học kia.”

“Đương nhiên, đây là chuyện của em! Cam đoan không thành vấn đề!” Mặc Mặc hưng phấn nhảy dựng lên.

“Chỉ được thế là nhanh!” Tần Nghị hừ nhẹ, “Nói mau, biện pháp của em là gì?”

“Kỳ thật biện pháp của em rất đơn giản,” Mặc Mặc thần bí, vẫy vẫy tay, ý bảo hẩn lại gần.

Tần Nghị nghiêng đầu mong đợi.

Mặc Mặc cà nhắc tới, thấp bên tai hẩn thủ thủ.

Tần Nghị nhăn mày.

“Như này... Không tốt đâu.” Hẩn chần chừ nói.

“Làm sao không tốt?” Mặc Mặc bữu môi khinh thường.

“Nhưng... nhiều văn kiện như thế.” Tần Nghị do dự.

“Không sao! Dù sao nhiều thế anh làm cũng không xong, ở lại một ngày không tốt.” Mặc Mặc cười nói.

”E hèm... được rồi.

Suy đi nghĩ lại, không cản được sự hấp dẫn của tự do, hẩn thỏa hiệp!

74. Chương 69

“Nhị ca, chị nói, nếu lão đại biết chúng ta liên hợp lại đùa giỡn anh ấy, anh ấy có trong cơn tức giận, giết em không?” Ghé vào màn hình máy tính, Mặc Mặc nhỏ giọng hỏi.

Nhấn lưu bản thảo mình đang làm, Kỳ Kỳ quay đầu, mỉm cười với cô bé, chậm rãi nói: “Hiện tại là lo lắng hay mới phiền muộn sao?”

“Híc...” Mặc Mặc càng thấp giọng: “Kỳ thật.... Em đã nghĩ qua, nhưng vì trời cao hoàng đế xa, không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào, cho nên...”

“Chính là bây giờ...” Càng nghĩ càng thấy cảm giác khủng bố, người nổi da gà, lòng sợ hãi: “Em nghĩ, em nên chuẩn trước, tìm chỗ tị nạn, chờ mọi sự tốt hơn...”

“Không kịp rồi.” Triệu Kỳ lành lạnh nói.

“Vì sao?” Mặc Mặc kêu to, trong lòng đầy dự cảm xấu.

Quả nhiên.

“Nửa giờ trước, anh của em đang tới sân bay, bắt xe chạy về hướng này rồi. Tính thời gian, hiện tại đang dưới lầu. Nếu mà nhanh hơn, đang ở cửa lớn.”

Triệu Kỳ sớm đã thu thập thông tin qua điện thoại di động nửa giờ trước.

Trước mặt Mặc Mặc một mảnh hắc ám.

“Em... Em đi trốn.” Cô bé co chân, nhanh như chớp chạy về phía phòng ngủ.

Cô mau, nhưng có người so với cô còn mau hơn.

Oành!

Cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra.

“Kỳ Kỳ!” Tần Nghị hô to,

“A!” Mặc Mặc bị thảm che mặt, khóc thét thê lương.

Xong đời, bị bắt được, cô chết chắc rồi.

“Kỳ Kỳ.”

Vừa vào cửa, anh trai cô như không chú ý tới sự tồn tại của cô, sải bước đi tìm chủ nhân căn nhà.

Anh ấy không có phát hiện ra mình, thật tốt quá!

Mặc Mặc rón rén, tính toán trốn.

Một cánh tay lớn nắm lấy cổ cô.

“Nha đầu, muốn trốn sao?” Tần Nghị nhẹ nhàng, “Em lưu lại đây, anh còn có chuyện muốn hỏi em!”

Nguyên lai, anh ấy không phải không phát hiện ra cô mà đang nóng vội tìm người khác mà thôi.

Ôi ôi, không cần đâu! Tình cảnh bị thảm hiện lên, Mặc Mặc trong lòng cảm phẫn kêu to.

Dùng hết sức kéo khoe miệng lên, cố cười, cô nói: “Hi, lão đại. Đã lâu không gặp, anh có khỏe không?”

“Khỏe? Khỏe vô cùng!” Tần Nghị cười lạnh, ném cô lên ghế sofa, ném từ trong túi ra một tấm thiệp đỏ thắm: “Nói cho anh hay, đây là chuyện gì? Cô lừa anh đi châu Úc, có phải chính là để cho Kỳ Kỳ cùng Lý Hạo kết hôn? Được lắm, Mặc Mặc, anh có còn là anh của cô không? Cô giúp người ngoài đùa cợt người nhà như này sao?”

“...Em...” Không biết trong tấm thiệp đỏ kia viết gì, Mặc Mặc kiểm tra, nói không nên lời.

“Cái gì đây? Cô nói mau!” Tần Nghị rống to.

“Tần Nghị, vừa xuống máy bay, tới nhà tôi đã hô to gọi nhỏ, anh làm gì đó?”

Tiếng nói ôn nhu nhẹ cất lên, khiến Tần Nghị ngượng ngùng thu tay về, hắn không được tự nhiên chào hỏi: “Kỳ Kỳ....”

A, đãi ngộ khác biệt! Tuyệt đối khác biệt! Vì cái gì mà chỉ có cô bị ném, còn người làm ra văn kiện đặc biệt kia thì được hưởng thụ đãi ngộ! Cô không phục!

Mặc Mặc dùng ánh mắt kháng nghị biểu đạt, lại bị nam nữ diễn viên chính đồng thời coi thường.

Triệu Kỳ hừ lạnh lòng một tiếng, chậm rãi bước tới, lấy tay cầm thiệp mời ra, nhìn nhìn, mỉm cười, ngược mắt lên nhìn nam nhân đối diện.

Tần Nghị đứng vững, không dám nói lời nào.

Nhưng, lập tức phát hiện mình không giống một nam nhân, hắn nhanh chóng cao đầu, bước lên lớn tiếng chất vấn: “Em nói đi, đây là cái gì?”

Đem thiệp mời trở lại bàn trà, Triệu Kỳ liếc xéo hắn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Cái này, từ đâu tới?”

“Thanh Thanh đưa anh.” Tần Nghị thành thật trả lời.

Ôi, nghe được giọng mình, hắn hận không thể một chương búp mình chết tươi.

Ngữ điệu quá yếu, khí khái không đủ, không có chút bản lĩnh nào cả! Rõ ràng là mình tới cửa vẫn tội, không phải sao? Vì sao trước mặt Kỳ Kỳ, lại trở thành người bị vấn tội? Thế giới này từ khi nào bị đảo lộn?

“Thanh Thanh?” Triệu Kỳ nháy mắt mấy cái, khẽ cười nhạt, thản nhiên nói, “Tôi hiểu rồi.”

“Hiểu rồi? Em hiểu cái gì rồi?” Tần Nghị phát điên kêu to, “Sau lưng anh, em cùng Lý Hạo kết hôn, em nói em hiểu gì? Kỳ Kỳ, rốt cục em có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì?” Triệu Kỳ nhún nhún vai, chậm rãi ngồi xuống ghế salon, hai chân ghé gần bàn trà, một cước đạp thiệp mời bay xuống đất, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Đây là trước đây mấy tháng ba tôi in ấn, muốn bỏ. Cái mới ở trong này.”

Đầu ngón tay chợt lóe, như làm ảo thuật, một tấm thiệp đỏ giống hệt như cũ.

Tần Nghị kinh hồn tang đảm tiếp nhận, mở ra.

Khi thấy mấy hàng chữ thì vẻ mặt bất bình của hắn bay mất, thay vào đó là vừa mừng vừa sợ.

“Kỳ Kỳ, em... này...” Ánh mắt nhìn về người đối diện, nói năng lộn xộn.

Triệu Kỳ ngược lên lãnh đạm: “Như thế nào, anh không muốn?”

“Muốn! đương nhiên là muốn!” Tần Nghị vội vàng lớn tiếng nói, sợ nàng đột nhiên đổi ý.

” Nhưng... ” Trộm dò xét thần sắc Triệu Kỳ một cái, hắn nhỏ giọng nói : ” Chỉ là ta quá kinh ngạc. ”

” Hả ? ” Triệu Kỳ miễn cưỡng lên tiếng, ” Như thế nào ? ”

” Một thời gian trước, em còn luôn miệng nói, muốn kết hôn cùng Lý Hạo ! ” Nhớ tới chuyện cũ bi thảm, Tần Nghị vẫn là không nhịn được tăng âm lượng.

” Là đúng, tôi muốn kết hôn, Lý Hạo cũng muốn kết hôn, không phải là tôi cùng Lý Hạo nên kết hôn ? ” Triệu Kỳ nói.

Chẳng qua, bọn họ đều là riêng rẽ từng người kết hôn thôi.

Tần Nghị ngẩn người.

” Kỳ Kỳ, em... ” Em chơi trò đoán chữ sao !

” Như thế nào ? Không hài lòng sao ? ” Tần Nghị đột nhiên nhìn hắn.. ” Vậy thì, chỉ cần tôi gọi điện thoại, Lý Hạo sẽ lập tức quăng người phụ nữ kia đến kết hôn cùng tôi... ”

Nói xong, làm bộ đi gọi điện thoại.

” Đừng ! ” Tần Nghị chạy nhanh hơn một bước,

” Hả ? ”

Tần Nghị nhắm mắt lại, cắn chặt răng, bóp cổ tay nói : ” Kết hôn liền kết hôn đi ! ”

Dù sao ngăn không muốn đợi nữa, chuyện này không có gì phải phản đối.

Nhưng... đột nhiên nghĩ tới một chuyện trọng yếu.

” Ba mẹ anh... ”

” Lão đại, ba mẹ đang trên đường trở về rồi. Không có gì thì họ sẽ tới trước hôn lễ hai người mấy ngày. ” Trầm mặc hồi lâu Mặc Mặc đột nhiên hứng thú báo cáo hắn.

ánh mắt sắc bén của Tần Nghị quét về phía em gái, ngoài cười nhưng trong không cười : ” Nói như vậy, nguyên lai kế hoạch này mấy người đã dự định trước hết sao ? ”

” Ha Ha... ” Mặc Mặc ngây ngô cười.

Ô, ô, lão đại, không cần nhìn em vậy a, em sợ !

Rõ ràng vừa rồi cùng nhị ca tâm tình rất tốt, không chút tức giận. Nhưng thế nào vừa nhắc tới cô đã biến thành gà trống phẫn nộ.

Cô hối hận ! Hối hận không có việc gì rảnh nói chen vào !

” Có phải, lừa anh tới châu Úc, cố ý gửi thiệp mời, mà — ngay cả chuyện giả cho Lý Hạo cũng là mấy người cố ý ? ” Dù gì cũng là người thông minh, Tần Nghị lập tức thông suốt.

Triệu Kỳ từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai, không nói gì, để mặc hắn có không gian tưởng tượng.

Mặc Mặc tiếp tục ngây ngô cười, lén lút đi ra, không để lại dấu vết.

Tần Nghị nào có để cho cô chạy thoát, bắt lại, tha về hướng phòng ngủ : ” Nha đầu, lại đây cho anh, rốt cuộc là như thế nào, cô giải thích cho anh ! ”

Hừ, không làm được gì Kỳ Kỳ, đối phó với nha đầu, hắn quả là có biện pháp !

” Không cần a ! ” Mặc Mặc hoảng sợ kêu to, mặt cầu cứu Triệu Kỳ ——— nhị ca, cứu mạng !

Triệu Kỳ giơ hai tay, nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Oành, cửa phòng ngủ mở ra.

Triệu Kỳ đối mặt với cửa phòng ngủ nhanh chóng bị đóng lại, chỉ biết mỉm cười.

75. Chương 70

” Hu hu hu hu.... ”

Tiếng nước nở của cô bé đáng thương vang lên, khiến khó ai nghe mà không cảm thấy chua xót, thật sự muốn đem người làm cô bé thành ra như thế ra mà trì triết.

” Nhị ca, vì sao chứ ? Vì sao mà chuyện này là do em và chị cùng nghĩ ra, cùng làm, kết quả, sự việc bại lộ chỉ có một mình em bị phạt? Không công bằng tẹo nào!” Mặc Mặc xoa xoa lỗ tai còn đỏ ửng, không cam lòng kêu to lần thứ 101.

Hài tử đáng thương! Triệu Kỳ thần nhiên cười cười, sờ sờ đầu nàng nhẹ nói: “Ai kêu em là em gái anh ấy chứ? Anh ấy là người thân duy nhất, trong lòng anh ấy có tức giận, đương nhiên đối tượng phát tiết là em.”

Điểm tựa ư, cùng nhau phạm tội, chỉ mình cô bé bị phạt, bởi hắn chỉ có thể phát tiết lên cô bé. Ai bảo nhóc bé tuổi nhất, quyền nhỏ nhất. Em hãy chịu khó mà chấp nhận đi! (@@)

“Huh u...” Nghe được lời của nàng, Mặc Mặc suy sụp, khẽ lẩm bẩm: “Em cùng anh ấy không có thân.”

Triệu Kỳ cười nhẹ.

“Thân hay không thân, em không quyết định được.” Huyết thống gia đình, không phải tùy tiện nói 1 hay 2 câu là bỏ được.

“Híc híc...”

“Em quyết định rồi! Chờ khi em có tiền, sẽ tuyệt giao quan hệ với anh ấy! Đăng lên báo luôn!” Đột nhiên nghĩ đến biện pháp đó, cô cao hứng lớn tiếng tuyên bố.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy không đúng lắm, vội vàng sửa lại: “Không đúng, em sẽ lên mạng đăng tin tức! Tất cả các trang web sẽ đưa tin!”

Triệu Kỳ phun cười! Nha đầu kia không biết bao giờ mới trưởng thành!

Cộc cộc cộc.

Có người gõ cửa.

Mặc Mặc bật người thu hồi vẻ mặt bi thương, khôi phục vẻ tiểu thư khuê các, tao nhã mỉm cười.

Triệu Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu.

Còn nói không thân sao? Hai anh em mặt biến sắc nhanh chóng như nhau, nói không phải cùng cha cùng mẹ cũng không ai tin.

Chỉnh chỉnh lại vạt áo cười, cô nhẹ giọng nói: “Mời vào.”

Cửa phòng lập tức mở ra, một cô gái bước vào nhẹ giọng: “Cô dâu đã chuẩn bị xong chưa? Mời đi chụp ảnh.”

“Được rồi, cảm ơn, xin chờ một chút.” Triệu Kỳ đáp lời.

Cô gái lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Triệu Kỳ quay ra an ủi Mặc Mặc: “Mặc Mặc, đừng thương tâm, nhanh chuẩn bị còn chụp ảnh!”

Mặc Mặc trừng mắt: “Nay không phải là ngày chụp ảnh cưới sao?”

“Trước khi chụp ảnh cưới, chúng ta chụp riêng trước đi!” Triệu Kỳ chớp mắt nói.

Mặc Mặc cũng chớp chớp.

“Được!” Nhảy xuống ghế, nàng hưng phấn kêu to.

“Nhị ca, chị giả dạng nam, em giả dạng nữ, chúng ta chụp vài bức, cho anh ấy tức chết đi.”

Cho tức chết, tức chết đi! Ha ha ha.

Chút buồn bực lập tức bị mây quét sạch, mừng rỡ như điên.

Triệu Kỳ lắc đầu không nói gì.

“Chuẩn bị xong xuôi rồi, đi thôi.”

Đứng đối diện cửa, Tần Nghị chuẩn bị đã xong xuôi, lẳng lặng nhìn cô.

Chiếc áo măng tô tao nhã khoác trên người hắn, càng làm nổi bật thêm thân hình hắn. Thoạt nhìn cả người anh tuần làm cho người khác nín thở.

“Oa, không nghĩ là có thể hoành tráng như thế kia.” Mặc Mặc miễn cưỡng sau lưng Triệu Kỳ tán thưởng.

Khuôn mặt Tần Nghị hiện ra vài phần không tự nhiên.

Bàn tay to hướng sau lưng Triệu Kỳ chụp tới: “Tiểu nha đầu, lại đây cho anh.”

“Không đâu!” Mặc Mặc chọc lại hắn, chạy trốn,

Tần Nghị trầm xuống: “Nha đầu, dám trốn?”

Mặc Mặc xoay người, đối với hắn giả bộ quý: “Không trốn mới là lạ! Haha”

Tần Nghị nhắc bước: “Đứng lại!”

“Còn lâu!” Nhìn thấy ca ca tuần tú của mình tức giận, Mặc Mặc sợ hãi kêu to, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Triệu Kỳ cầu cứu.

Hai người cứ thế lấy Triệu Kỳ làm tâm, thi nhau truy đuổi, hô to gọi nhỏ.

“Ách... Đây...”

Thợ chụp ảnh và các nhân viên không khỏi đưa mắt nhìn nhau, sau đó quay sang hỏi Triệu Kỳ: “Triệu tiểu thư,... hôm nay không phải ngày chụp ảnh sao? Có cần dời lại?”

Triệu Kỳ cười âm thầm: “Không có gì đâu, cứ vậy chụp đi. Có chút khác người cũng không sao.”

76. Chương 71 End

Nhất loạt các loại xe sang trọng dừng trước nhà hàng của Tần Thị, nhìn vào thấy khách đến dự tiệc đều là những người nổi tiếng, ngay cả người đứng tiếp đãi cũng là tổng giám đốc Triệu thị Lý Hạo.

Có thể thấy được, đêm nay tiệc không phải bình thường.

Đích xác, khách được mời, có thể tham gia tiệc cùng Tần thị và Triệu thị giống như là chứng minh sẽ được gia nhập xã hội thượng lưu, cảm giác tự tin tăng lên gấp bội. Huống chi, tiệc đêm nay là tiệc cưới giữa Tần thiếu gia của Tần thị và Triệu tiểu thư của Triệu thị!

Đính hôn, giờ là kết hôn, cuối cùng suốt 12 năm trời, hai vị này đã hợp lại. Thật hoàn hảo.

Nhưng là thời gian trước, trên mạng và báo giấy có tin cô dâu bấy chú rể, thực tại khiến mọi sự náo loạn một phen.

Cho nên chú rể đối với người khác, hết sức bình thường, chỉ mỉm cười!

Rốt cục chân tướng là như thế nào? Người biết chuyện đều im lặng. Chờ một lúc sau, cũng đã tề tựu đông đủ.

Nói về vấn đề chính.

Cửa lớn náo nhiệt, trong nhà hàng người đến đông nghịt, chúc phúc không ngừng.

"Nghị, chúc mừng, chúc mừng, vất vả lâu vậy, rốt cục tu thành chính quả.

" Dẫn người yêu đi vào, Hàn Quân Hồng chân tâm thật ý nói.

"Đa tạ đa tạ.

" Tần Nghị cười đến cảnh xuân sáng lạn.

Hàn Quân Hồng lắc đầu, hẳn thật sự không muốn thừa nhận tên chú rể kia là bạn thân trí cốt chơi từ bé của mình.

"Đúng rồi, Tần đại ca, Kỳ Kỳ đaia? Sao cô dâu đâu?

" Thanh Thanh nghển cổ kiểm tìm.

Nói tới cô dâu của mình, sắc mặt Tần Nghị đột ngột trở nên khó coi.

"Đang cùng một đám bằng hữu, cử hành cáo biệt đời độc thân.

"

"Hả?

" Thanh Thanh nháy mắt mấy cái.

Là cô nghe nhầm sao?

"Tần đại ca, vì sao lại nghiêng răng nghiêng lợi thế?

"

Có thể không nghiêng răng nghiêng lợi sao? Tần Nghị cảm giận nghi. Không nhìn xem trên lầu trong phòng cô dâu là những ai...

— Phòng cô dâu.

"A.a.a.a. nhị thiếu... a.a.a.a sao... sao có thể. Mới hai tháng. Cậu... làm sao liền nhân lúc tôi đi vắng... lại đi lấy chồng....a.a.a.a.a.a

"

Nữ tử gào lớn khiến người xung quanh nhất loạt bật lỗ tai.

"Tớ không có nhân dịp cậu đi vắng lấy chồng, tớ chờ cậu về rồi mới cử hành hôn lễ!

" Triệu Kỳ nhắm mắt người trang điểm làm việc, kiên nhẫn trả lời.

"A.a.a.a Mặc kệ.. a.a.a... Người ta mặc kệ.

"

”Người ta... người vẫn mong có thể ở bên người...như hình với bóng. a.a.a.a

”

”Người ta cũng..a.a.a.a.a

” Có người nức nở phụ họa.

”Như hình với bóng cái đầu cô!

” Nhịn không được, Tần Nghị đứng ngoài đã một lúc đẩy cửa phòng, rống to:

”Kỳ Kỳ là vợ tôi, không phải nam nhân của mấy người.

”

Người đang gào thét sững sốt, mắt chớp chớp, giơ tay nắm đấm, run run nói:

”Anh... anh...anh...anh... làm sao chạy vào?

”

”Đi ra ngoài mau, mau!

” Có người đứng lên đuổi hấn,

”Trước hôn lễ, cấm chú rể không được gặp mặt!

”

”Ai tin mấy người?

” Tần Nghị chỉ tay ra cửa:

”Khóc đủ chưa? Đủ rồi thì cút cho tôi!

”

”Chưa đủ!

” Mấy nữ nhân cùng kêu to, thanh âm vang trời.

”Tôi nói cho anh hay, cho dù 2 người kết hôn, nhị thiếu – cô ấy vẫn là của tôi!

” Chu Thiển tràn đầy tự tin tuyên bố.

Một tiếng này lập tức khiến người khác sôi nổi hưởng ứng.

”Cũng là của tôi! Là của tôi!

”

Tần Nghị trán nổi gân xanh, kéo tay Chu Thiển đẩy ra cửa :

” Cút cút ! Tất cả cút hết ra ngoài cho tôi !

”

” Tôi không đi ! Tôi muốn ở cùng một chỗ với nhị thiếu ! Tôi muốn phá hư hôn lễ của hai người !

” Chu Thiển kêu to,

” Ừ.

” Những nữ nhân khác như gà mổ thóc gặt đầu.

Tần Nghị cười lạnh :

” Không ra ngoài phải không ? Tốt lắm, bên ngoài có nhiều phóng viên mà, để tôi gọi vài người vào.

”

Nói xong, nhanh chân chạy ra ngoài.

” Đứng, đứng, đừng đừng !

” Nhắc tới phóng viên, mấy người mẫu sắc mặt thay đổi, nhanh chóng kéo Tần Nghị đang nổi giận quay lại, không cam lòng nói :

” Chúng ta đi là được chứ gì !

”

Một đám nữ nhân nối đuôi nhau đi ra, không quên lớn tiếng mắng lại :

” Hừ, đồ hẹp hòi, xú nam nhân.

”

Tần Nghị tâm tình tốt, có tai như diếc, mặc kệ mấy cô phát tiết.

Mặc Mặc là phù dâu, từ đầu tới đuôi thu hết câu chuyện trong mắt. Chờ đám người đi hết sạch, nàng mới nhẹ giọng nói :

” Nhị ca, sao này giờ chị không nói gì ?

”

Triệu Kỳ nhắc mí mắt lên, miễn cưỡng nhìn cô :

” Có gì đâu ?

”

Nếu cô chịu nói một câu giúp đám người kia, kết quả của họ sẽ không thảm như thế.

Mặc Mặc le lưỡi không nói nữa.

Keng keng...

” A ! Lại có người tặng đồ nè !

”

Mặc Mặc cao hứng nói, ký vào giấy sau đó mở ra,

” Không biết là gì,...

”

” A, có phải là phát sai rồi ?

”

Tần Nghị ngó tới,

” Đưa anh xem.

”

Ngẩng đầu nhìn địa chỉ người gửi, hần lắc đầu khẳng định :

” Là gửi cho chúng ta.

”

” Không thể nào !

” Mặc Mặc kêu lên sợ hãi :

” Ai ? Nghe như là khẩu khí của tình nhân a !

” Nhưng là tình nhân của ai ? Lão đại ? Hay nhị ca ?

” Chính là hấn.

” Tần Nghị bĩu môi, không biết là cao hứng hay phần nộ nói.

Mặc Mặc trộm đến bên Triệu Kỳ, nhỏ giọng :

” Nhị ca, hấn rốt cuộc là ai ?

”

Triệu Kỳ mỉm cười, khẽ mở miệng :

” Bạo chúa !

”

” Bạo chúa ?

” Mặc Mặc ngơ ngác.

Triệu Kỳ sờ sờ đầu cô, nhẹ nói thầm :

” Nhanh thôi, em sẽ nhận ra ngay đây.

”

” Nhanh ? Là sao ?

” Mặc Mặc như lọt vào sương mù, đang muốn hỏi lại thì một đám người xông vào phòng.

” Chuẩn bị xong chưa ? Ra ngoài thôi, hôn lễ sắp bắt đầu !

” Mẹ của Triệu Kỳ và Tần Nghị nhanh chóng lôi cô dâu đi.

Mặc Mặc dẫn váy nhanh chóng đi theo :

” Chờ con chút, chờ con chút, con là phù dâu mà !

”

Một đám người chen vào rồi lại chen ra, còn duy nhất chủ rể đơn độc trong phòng trang điểm cô dâu, không biết nên tức giận hay buông cười.

Chậm đi ra ngoài, tức giọng bình phẩm :

” Cô là phù dâu, còn anh là chú rể đây !

”

Chưa thấy qua hôn lễ nào mà chỉ lo cho cô dâu, đem chú rể gạt qua một bên như thế.

Mười phút sau.

Khúc nhạc hôn lễ du dương được tấu lên, cô dâu đang được bố dẫn từ phía xa tiến lại.

Nhận người yêu từ trong tay bố vợ mình trao cho, Tần Nghị cười đến híp cả mắt.

Mặc dù biết có nhiều camera đang quay mình, bản thân nên tỏ ra sang trọng, lịch sự. Nhưng là, hấn nhin không được, cao hứng quá, không thể nhin được.

Cuối cùng, tâm nguyện của hấn đã đạt được. Trên đường gặp nhiều khó khăn, bị đùa bỡn, lừa dối, hấn cũng biết cả. Nhưng, hấn đồng ý, mọi chuyện đã có kết thúc tốt đẹp.

” Tần Nghị tiên sinh, xin hỏi ngài nguyện ý cùng Triệu Kỳ tiểu thư kết thành vợ chồng, cho dù ốm đau hay nghèo khó cũng vẫn ở bên cô ấy không ?

” mục sư nghiêm trang hỏi.

” Tôi nguyện ý.

” Tần Nghị trả lời không chút do dự.

” Tốt lắm.

” Mục sư gật đầu, nhanh chóng chuyển hướng nhìn cô dâu :

” Triệu Kỳ tiểu thư, xin hỏi ngài nguyện ý cùng Tần Nghị tiên sinh kết thành vợ chồng, cho dù ốm đau hay nghèo khó cũng vẫn ở bên anh ấy không ?

”

” Nói không muốn, không muốn đi !

” phía dưới có người kêu nhỏ,

Tần Nghị quay ánh mắt giết người về phía đám người Chu Thiến. Xú nữ nhân, ngay cả giờ phút này cũng dám làm loạn, để tí nữa xem hắn sẽ làm gì !

Chu Thiến lè lưỡi với hắn, không chút sợ hãi ! Hừ, có nhị thiếu, cô không tin hắn dám làm gì cô !

”

Triệu Kỳ ở một bên, lắc đầu buồn cười.

” Tôi nguyện ý.

” Nàng trịnh trọng nói.

” Tốt, bây giờ, tôi tuyên bố, hai người chính thức kết thành vợ chồng !

” Mục sư tuyên bố.

Chủ trì đã nhiều hôn lễ, nhưng ông chưa từng thấy hôn lễ nào mà chú rể khẩn trương đến như thế này, cô dâu thì bình tĩnh tới mức lãnh đạm.

Chờ kết thúc xong, về sẽ có nhiều chuyện hàn huyên với đồng nghiệp. hắc hắc.

Hôn lễ đã thành, toàn bộ khách đứng lên vỗ tay và chúc phúc.

Chúc cho công chúa và hoàng tử hạnh phúc bên nhau, bách niên giai lão !

Còn sau này, liệu chừng hoàng tử và công chúa sẽ như thế nào đây ? Nói không chừng....

[color=blue]*****THE END*****[/color]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-yeu-cua-em>